Mula sa Food for the Flock, 1955–1967

J. Boyd Nicholson Sr.

Salin sa Tagalog ng “From Food for the Flock, 1955–1967”

Unang nalathala sa Food for the Flock (Food for the Flock, Inc., Ontario, Canada). Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Ang Pastol ng mga Tupa (Hulyo 1955)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 1 Blg. 7, Hulyo 1955.

Ang drayber sa makina ng tren, ang kapitan sa pinaka-puso ng malaking barko, ang piloto sa harap ng mga kontrol ng eroplano — bawat isa sa kanila ay may marangal na puwesto sa paningin ng karaniwang tao. Dahil napakakumplikado ng malalaking makinang hawak nila, nakukuha nila ang paggalang ng mga taong ang kaligtasan ay nakasalalay nang malaki sa kanilang galing.

May isa pang tao na madalas ding hinahangaan ng nakakakita. Tingnan mo siya habang nakatayo, ang mga mata niyang hindi mapakali ay sumusuyod sa buong tanawin sa harap niya; ngayon ay sumisilip sa madidilim na lilim; ngayon naman ay tinatakpan ang mga mata mula sa nakasisilaw na sikat ng araw. Habang pinagmamasdan natin siya, hindi natin maiwasang mapansin na mabigat ang pananagutang nararamdaman niya at malalim ang pagmamahal niya sa mga ipinagkatiwala sa kanya. Siya ay isang pastol, binabalot ang kanyang kawan ng walang-tigil na pagbabantay, nakikinig sa kahit pinakamahinang iyak ng sakit o takot ng kanyang mga minamahal na tupa.

Itaas natin ang ating isipan sa kanang kamay ng Kamahalan sa kaitaasan, sa Pinagpalang Persona na pumupuno sa buong Langit ng Kanyang kaluwalhatian at kagandahan, ang Dakilang Pastol ng mga Tupa. Napakarami at napakasalimuot ng pangangailangan ng Kanyang kawan, napakalaki ng pagkakaiba-iba ng kanilang mga karanasan, mga hangarin at mga

kakayahan, pero wala ni isang tupa o kordero na makakaiyak nang hindi naririnig ng Pastol.

Ganitong iyak ang umakyat noong unang panahon mula sa isang nananabik na lumakad nang mas malapit sa Pastol. Nag-iisa siya; ang sarili niyang kadugo ay tumalikod sa kanya, at sa hapdi ng kanyang puso ay lumapit siya para humingi ng aliw at tulong sa Isa na mahal niya nang higit sa lahat. Pakinggan ang kanyang iyak: “Saysayin mo sa akin, Oh ikaw na sinisinta ng aking kaluluwa, kung saan mo pinapastulan ang iyong kawan, kung saan mo pinagpapahinga sa katanghaliang tapat: sapagka't bakit ako'y magiging gaya ng nalulungkot sa siping ng mga kawan ng iyong mga kasama?” (Song of Solomon 1:7). Sa iyak na ito ipinapakita niya ang uri ng pagmamahal niya sa Pastol; personal at sarili niya ito, “… ng aking kaluluwa…” Hindi ito panandaliang pagkagusto, kundi malalim na pagmamahal, ang pag-ibig ng kaluluwa, at ito ay pagmamahal sa kasalukuyan, “na sinisinta ng aking kaluluwa.” Sa kanyang iyak, ipinapakita rin niya na kilala niya ang pagkatao ng Pastol mismo.

Ang mismong pagdulog niya sa Kanya bilang isang nag-iisa at nangangailangang tupa ay nagpapakitang alam niya ang KANYANG HANAPBUHAY; Siya ay isang pastol. O pagod na kaluluwa, nanghihina ang loob, nag-iisa, tampulan ng masasakit na salita, iangat mo ang iyong mahinang iyak sa Kanya; hindi Siya malupit at galit na panginoon, kundi isang pastol. Siya ang Mabuting Pastol sa John 10:11, na nagbibigay ng Kanyang buhay para sa mga tupa. Siya ang Dakilang Pastol sa Heb. 13:20, na nagbabahagi ng Kanyang buhay sa mga tupa. Siya ang Pangulong Pastol sa 1 Pet. 5:4, na susuri sa buhay ng mga tupa.

Bukod dito, makikita natin sa kanyang iyak na alam niya ang KANYANG PAG-AARI. Hindi marami ang Kanyang kawan, kundi iisa lamang. May iba pang mga kulungan sa kawang iyon (John 10:16), pero lahat ng tupa ng kawan ay nakikilala dahil kilala nila Siya at sinusundan nila Siya (John 10:27). Ang dali nating makalimutan ang pinagpalang katotohanan na kahit ikinalat ng lobo ang mga tupa at matatagpuan sila sa iba't ibang lugar, dahil tunay nila Siyang kilala, sila ay sa Kanya.

Marami pang makikita sa kanyang iyak; alam niya ang KANYANG PAGLALAAN, dahil pinapakain Niya sila. Napakaraming aklat na ang naisulat, at marami pang maisusulat, tungkol sa paglalaan ng Pastol para sa Kanyang kawan. Ang pastol ng Israel ay nagbigay sa atin ng sulyap sa paglalaang ito sa makislap na pananalita ng Psalm 23. Sa talata 2 ng Awit, makikita natin na ang Pastol ay nagbibigay ng tamang pagkain, angkop sa likas ng tupa. Sa talata 5, ito ay inihanda mismo ng Pastol. Napakagandang isipin! Higit pa rito, hindi lang ito tamang pagkain na maayos ang pagkakahanda, kundi sagana pa ang suplay. Sa talata 5 mapapansin natin na napakaraming pagkain, umaapaw pa. O ang kasaganaan ng Kanyang paglalaan! Kaya nga makatwirang sumigaw ang naliligaw na tupa, “Bakit ako'y magiging gaya ng lumilihis sa siping ng mga kawan ng iyong mga kasama?”

May isa pang katangian ng Pastol na ipinahihiwatig ng kanyang iyak, ang KANYANG MALASAKIT. Pinagpapahinga Niya sila. Gaano kadalas, sa pagmamadali ng buhay, na tulad ng mga alagad sa Mark 6:31 ay halos wala na tayong panahong kumain, ang Pastol ay malumanay pero matatag na “nagpapahiga” sa atin. Ang di-inaasahang sakit na iyon, na nagpasiklab ng

maiinit na tanong sa ating isip, ay maaaring malumanay na malasakit lamang ng Pastol sa Kanyang tupa na parang walang pagkakataon o walang isip na magpahinga. Kaya kapag mataas na ang araw, pinakamainit na, at umaabot na sa sukdulan ang lagnat ng buhay, “Pinahihiga Niya….”

Hindi lang niya alam na may malasakit para sa mga tupa, kundi alam din niya na may KANYANG PILING LUGAR kung saan makapagpapahinga ang Kanyang mga tupa, at ang lugar na ito ang gusto niyang matagpuan. Sa Psalm 23:2 nakikita natin na mayroon Siyang lugar ng tamis, ang pastulan ng sariwang damo para sa panunumbalik ng lakas; lugar ng katahimikan sa tabi ng tahimik na tubig para sa pagbubulay-bulay; at sa Mark 6:31, mayroon Siyang lugar na tiwangwang, isang ilang na dako, para maihiwalay tayo sa Kanyang sarili mula sa pagmamadali at kaguluhan ng buhay. Ito ang lugar kung saan natutunan ni Moses ang isip ng Diyos para sa Israel (Exod. 3:1), ang lugar kung saan natutunan ng mga alagad ang habag ni Cristo sa mga nawawala (Mark 6:34), at ang lugar kung saan natutunan ni Paul ang isip ng Diyos para sa kanyang sarili (Gal. 1:17). Anuman ang pangangailangan, may lugar ang Pastol na mapupuntahan ng Kanyang pagod na mga tupa:

“May isang lugar na doo'y ibinubuhos ni Jesus
Ang langis ng kagalakan sa aming mga ulo;
Isang lugar na mas matamis kaysa lahat,
Ito ang Luklukan ng Awa na may bahid ng dugo.”

Hindi lang niya ipinapakita na kilala niya ang persona at gawa ng kanyang Pastol, kundi kinikilala rin niya na MAY MGA KASAMA SIYA. Mga kasama? Pero hindi naman nila Siya sinasamahan. Mga katulong na pastol

sila, pero parang hindi sila sumusunod sa Kanyang mga utos. Mga lider sila, pero hindi nila siya inaakay sa kanilang Panginoon. Hindi nila Siya sinusundan, dahil para makasama sila ay kailangan niyang lumihis, at hindi rin sila nagkakaisa, dahil marami silang kawan. Mag-ingat tayo sa ganitong mga nagpapanggap na kasama, na umaakit ng tao sa kanilang sarili sa halip na sa Pastol.

Itinaas na ng kawawa at nangangailangang tupa ang kanyang malungkot na iyak; maririnig kaya siya ng kanyang Pastol? Oo naman. Papansinin kaya Niya? Agad-agad! Ah, gaano kalambing ang pag-iisip Niya tungkol sa kanya. Pakinggan ang KANYANG PAGLALARAWAN SA KANYA. “Oh ikaw na pinakamaganda sa mga babae.” “Totoo kaya,” baka itanong niya, “na may nakikita Siyang ganda sa akin, na nangitim na sa init ng araw?” Oo, malaking ganda ang nakikita Niya sa kanya at tinatawag Niya siyang pinakamaganda sa mga babae. Hindi ba dapat itong magpaapaw sa ating puso ng pasasalamat at pagkamangha, na sa mata ng ating mapagmahal na Pastol ay may kagandahang nakatatak sa ating kaluluwa, kagandahang higit sa lahat, ang mismong kagandahan ni Cristo?

Hindi lang Niya siya pinalalakas ang loob kundi pinapayuhan din. Pakinggan ang KANYANG TAGUBILIN. “Lumabas ka… sa mga bakas ng kawan.” Ang unang bahagi ng Kanyang tagubilin sa kanya ay nangangailangan ng pagkilos, “Lumabas ka… lakad… at magpatuloy ka sa paglakad.” Hindi puwede ang pagpapabaya sa espirituwal na pagsasanay; ang pag-unlad bukas ay hindi makakamit sa pagsasanay ngayon lamang. Kung ang “lumabas ka” ay nangangailangan ng pagkilos, ang “sa mga bakas ng kawan” naman ay

nangangailangan ng pagpili ng daan. Maaaring makitid ito, maaaring salungat sa katwiran at sa likas na kalooban, pero kailangan nating lumakad. Kaya piliin natin ang daan na malalim nang natapakan ng paa ng di-mabilang na tagasunod ng Pastol. Hindi ito daang walang mapa, dahil ang daan ay sinukat ng mga yapak ng Mabuting Pastol at ng mga sumunod sa Kanya sa paglipas ng mga taon. Sa paglakad sa daang ito, maaawit natin:

“Minsan sa gitna ng pinakamadilim na tanawin, minsan kung saan namumukadkad ang mga halamanan ng Eden, sa tabi ng tahimik na tubig, sa ibabaw ng maalong dagat, Kamay pa rin Niya ang umaakay sa akin.”

Maaaring akalain natin na tapos na ang salaysay dito. Siya ay umiyak, Siya ay nakinig, pumansin, at sumagot sa kanya, at ibinalik siya sa daan.

Pero sa puso ng Pastol ay naroon pa rin ang KANYANG HANGARIN PARA SA KANYA; na pakainin niya ang kanyang mga kordero sa tabi ng mga tolda ng mga pastol. Kailangang alagaan ang mga kordero. Oo, pero higit pa riyan, ang hangarin Niya ay mahubog sa kanya ang ugali ng isang pastol, para kahit papaano ay maipakita niya hindi lang ang Kanyang kagandahan sa Kanyang sariling mata, kundi pati ang Kanyang pag-ibig sa mga nasa paligid niya, hanggang sa araw na magkakaroon ng isang kawan at isang Pastol.

Kaya dahil sa araw na iyon, lakasan natin ang ating loob mula sa mahalagang kasulatang ito, at iangat natin ang ating mahinang iyak sa Kanya, ang ating Pastol. Kalimutan na natin ang magagandang pananalita, ang mga pormal na salita at ang kapinuhan ng teolohikong pagpapahayag, at simpleng idaing natin ang ating

pangangailangan sa Kanya, tulad ng “Tulungan mo ako, Panginoon” ng nag-iisang si David, o ng “Panginoon, iligtas mo ako” ng lumulubog na si Peter, at makatitiyak tayo nito:

“Ang mata Niyang hindi natutulog ay nagbabantay sa iyo,
Ang tainga Niyang nakikinig ay nakaririnig,
Ang makapangyarihang kamay Niya ay yumayakap sa iyo,
Kaya wala kang dapat ikatakot.”

Ang Larawan ng Magpapalayok (Enero 1958)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 4 Blg. 1, Enero 1958.

Pagbasa ng Kasulatan — Jer. 18:1-6; Isa. 64:8.

Ang Diyos, sa Kanyang kahanga-hangang biyaya, na lubos na nakakaalam na hindi natin kayang unawain ang walang hanggan, ay gumuhit ng mga larawan para sa atin sa Kanyang Salita. Sa pamamagitan ng mga ito, tinutulungan tayo ng Espiritu ng Diyos mismo na matuto ng kaunti tungkol sa Kanyang makalangit na katangian at maluwalhating mga gawa.

Sa ika-23 Awit ay nakalarawan ang Pastol. Malinaw at buhay na buhay ang obra maestrang ito na nasa harap ng mga banal sa loob ng maraming siglo, pero ang buong lalim nito at ang mahiwagang mga anino nito ay hindi kailanman nabibigong akayin ang kaluluwa sa Maringal na Personang iyon na siyang sentro ng walang-kapantay na larawang iyon na iginuhit ng salita.

Marami pang ibang larawan ang pumapasok sa isip, bawat isa ay may sariling natatanging halaga. Habang tinitingnan natin ang mga obra maestrang ito, may isa na baka hindi tayo patigilin, siguro dahil parang payak lang ito, medyo mapusyaw, at kakaunti ang kawili-wiling bagay dito. Tumigil muna tayo sandali, at hindi magtatagal ay makikita natin ang isang pambihirang ganda na hindi sana natin napansin kung nagmadali tayo.

Tatlong bagay ang umaagaw ng ating pansin: isang tipak ng putik, isang kasangkapan, at isang magpapalayok.

Agad na napupunta ang ating mga mata sa mahusay, malakas, pero malumanay na mga kamay ng magpapalayok, at nakikita natin na ang buong tanawin ay nasa loob ng bahay ng magpapalayok.

Sa isang iglap ay nauunawaan natin ang laman ng kapansin-pansing larawang ito: Ang putik sa bahay ng magpapalayok, ang kasangkapan sa ilalim ng kamay ng magpapalayok, at ang magpapalayok na may puso ng magpapalayok.

Isipin natin ang putik at mapapansin natin na tatlong bagay ang naglalarawan sa tipak na ito.

Ang kinaroroonan nito: nasa bahay ito ng magpapalayok. Hindi ito laging nandoon. Hindi pa natatagalan, bahagi pa ito ng lahat ng putik sa malagkit na hukay. Pareho ang pinagmulan at pareho ang katangian nito sa iba, at pareho rin sana ang kahihinatnan nito, pero dumating ang magpapalayok, bumaba mismo sa kinaroroonan ng putik, hinukay ito at inangkin, at dinala sa kanyang bahay. Walang bango mula rito na pumupuno sa bahay ng magpapalayok, walang ganda nito na nagpapaganda sa bahay na iyon, pero naroon ito, inihiwalay sa putik sa hukay, dinala mismo sa loob ng bahay at inilagay malapit sa magpapalayok mismo. Kaya nakikita natin sa ating larawan hindi lang putik, kundi ang ating sarili. Tinitingnan natin ang butas ng hukay na pinaghukayan sa atin. Hindi kaibig-ibig, hindi karapat-dapat, at walang kayang gawin kundi manatili sa putik ng kasalanan hanggang sa araw na dumating ang Magpapalayok, hinukay tayo, inangkin tayo, at inilagay tayo sa Kanyang bahay. Huwag nating kalimutan kailanman ang pagpapagal ng Magpapalayok para sa atin; maaaring

hindi bahay ng Magpapalayok ang kinahinatnan natin, kundi Impiyerno.

Matapos mapansin ang kinaroroonan ng putik, isipin naman natin ang pagiging handa nito sa kamay ng magpapalayok. Hindi sapat na nasa bahay ito; kailangang malapit ito sa kanyang kamay. Muli, nakikita natin ang ating sarili. Hindi sapat na komportable tayo; kailangang handa tayong magamit.

Lumalalim ang ating pag-iisip. Kinaroroonan, pagiging handa — sapat na ba iyon para sa putik? Hindi, dahil maaaring nasa bahay ito, malapit sa kamay ng magpapalayok, pero kung hindi ito mahubog ay wala itong silbi. Ang pagiging malambot at madaling hubugin ay pangunahing kailangan kung gagawin ang putik na sisidlang magagamit.

Ang pagiging madaling hubugin ay pinakamahusay na maipapahayag sa mga salita ng Panginoong Jesus, “Huwag ang Aking kalooban, kundi ang Iyo ang mangyari.” Paano tayo nagiging madaling hubugin? Paano nagiging malambot ang putik? Sa paglalagay ng tubig. Ang tuloy-tuloy na paglalagay ng tubig ng Salita ng Espiritu ng Diyos ang magbubunga sa atin ng kanais-nais na katangiang iyon, ang pagiging madaling hubugin.

Ilipat natin ang ating pansin mula sa putik patungo sa kasangkapang pinaggagawaan ng magpapalayok. Ipinapaalala nito sa atin ang mga pangyayari sa buhay na umiikot sa paligid ng natatakot na kaluluwa. Madalas nating itanong kung ano kaya ang susunod na mangyayari.

Ito ang kasangkapan na pinaglalagyan ng putik, para sa pamamagitan ng mga galaw nito at ng galing ng

magpapalayok, ito ay lumabas na isang bagay na maganda at kapaki-pakinabang.

Ang kasangkapang ito ay kasangkapang bumubuo. Maaari kayang ang mambabasa ay parang pinaiikot ng mga pangyayari; baka napipilitang pumasok sa sitwasyong hindi niya kontrolado? Baka ikaw ay tinatawag na bunutin ang matagal nang nakabaong ugat at lumipat nang malayo sa mga kaibigan at sa kapaligirang parang bahagi na ng iyong buhay. Ang tanong ay, Bakit? Ang gulong ng mga pangyayari ang mismong kasangkapang pinaglagyan sa iyo ng Banal na Magpapalayok, para hubugin ka Niya bilang sisidlan para sa Kanyang paglilingkod at kasiyahan.

Habang pinagninilayan natin ang larawang ito, napapansin natin na sa buong panahong nasa gulong ang putik, nasa putik ang kamay ng magpapalayok. Ang mga kamay na iyon, kahit malumanay, ay malakas at may marka ng mabigat na pagpapagal sa paghuhukay ng putik. Hindi madaling trabaho iyon! Naiisip na agad natin ang ibang mga kamay. Ang mga kamay ng Dakilang Magpapalayok na magpakailanman ay nagpapakita ng marka ng Kanyang pagpapagal at pag-ibig. Magtiwala ka sa mga kamay na iyon at huwag matakot sa ikot ng mga pangyayari, dahil kahit kumikilos ang mga ito, sama-sama silang gumagawa para sa ikabubuti ng mga umiibig sa Diyos.

Habang tinitingnan natin ang kasangkapan, nakikita nating ito ay kasangkapang pumipigil at umaakay. Hindi ang putik ang nagpapasya ng galaw ng gulong. Hindi, ang gulong ang nagpapagalaw sa putik. Ganoon din sa atin. Parang dinadala tayo ng mga pangyayari kahit anong pilit nating baligtarin ang mga ito. Magpasakop

tayo nang mapayapa at matatagpuan natin ang kapahingahan ng espiritu at isip na baka hindi pa natin naranasan noon.

May magsasabi, paano ko malalaman na ang aking mga kalagayan ay kalooban ng Diyos para sa akin? Tandaan, hindi natin pinag-uusapan ang kondisyon ng putik, kundi ang mga kalagayan ng putik. Para sa sagot sa tanong na ito, tingnan natin ang kasangkapan. Kinontrol ba nito ang sarili nito? Kinontrol ba ito ng putik? Hindi. Ito ay kontrolado ng magpapalayok.

Ano ang kinokontrol niya? Pareho ang direksyon at ang bilis. Lalo pa ngang kinokontrol ng Banal na Magpapalayok ang bawat ikot ng mga pangyayari. Kinokontrol Niya ang direksyon, iyon ang “saan,” at kinokontrol Niya ang bilis, iyon ang “kailan.” Hindi ba alam ito ni Job? “Nalalaman niya ang daan na aking nilalakaran.” Hindi ba sigurado si David dito? “Ang aking mga panahon ay nasa iyong kamay.” Napakatibay na aliw nito sa banal na nag-aalala, nalilito at natatakot! Lakasan mo ang loob mo, ikaw ay hinuhubog sa gulong ng Magpapalayok para sa isang tiyak na layunin, na baka ang Magpapalayok lang mismo ang nakakaalam.

Habang nakatayo tayo at itinuon ang pansin sa magpapalayok, humahanga tayo sa lalim ng kanyang pagkatao. Ang kumpiyansa ng kanyang paggawa ay patunay ng kanyang galing, na siya ay may kakayahan: kayang makita ang malaking posibilidad sa magaspang na tipak ng putik, kayang magdisenyo ng sisidlan para sa isang dakilang layunin at kayang ipakita ang tapos na sisidlan sa ikapupuri ng kanyang kaluwalhatian. Hindi siya baguhan; siya ay isang dalubhasang manggagawa na kayang magsimula sa putik na walang hugis at

makagawa ng sarili niyang disenyo bilang nahahawakang pagpapahayag ng sarili niyang kaisipan.

Napakagandang isipin na ang ating Pinagpalang Panginoon ay may kakayahang magligtas, may kakayahang mag-ingat, may kakayahang iharap tayo … (“tayo” ha, pansinin mo) nang walang kapintasan! Kapag ginawa Niya iyon, kumbinsido ako na tatanggapin Niya ang paggalang at pagsamba na tunay na nararapat sa Kanya.

Inaalis natin ang ating mga mata sa kanyang mukha para tingnan ang kanyang mga gamit. Natututunan natin na hindi lang Siya may kakayahan, kundi Siya ay malumanay. Walang palihan sa tabi, wala tayong nakikitang palakol na may mapanirang talim, wala ring pambutas. Nasaan ang kanyang mga gamit? Ano ang mga ito? Ang kanyang mga kamay! Gaano kalumanay niyang hinuhubog ang umiikot na putik! Sa banayad na diin ay nahuhubog ang sisidlan. Gaano kalumanay, gaano kalambing ang mga kamay ng Dakilang Magpapalayok. Lahat tayo ay makapagpapatotoo riyan. Gaano kalumanay ang mga kamay ng Magpapalayok sa atin! Ayaw Niyang makasakit, malambing Siyang gumagawa, para tayo ay magamit balang araw.

Sa maingat na pagsusuri, may nakikita pa tayong ibang katangian sa magpapalayok mismo. Siya ay matiyaga. Ang sisidlang binalak niya ay biglang nasira. Baka habang iniisip natin ito, naaalala na natin ang sarili nating karanasan. Ang Banal na Magpapalayok ay gumawa sa atin, mukhang maayos ang lahat, nang biglang … nasira. Baka ang buhangin ng sariling kalooban ang may gawa, baka ang bula ng kapalaluan. Maaaring ang sira ay tanda ng karumihan. Anuman iyon

ay pangalawa na lang ang halaga. Ang totoo, nasira ang sisidlan. Gaano tayo dapat magpasalamat sa tiyaga ng Magpapalayok! Sa halip na itapon ang nasirang sisidlan, ginawa Niya itong muli.

Hayaan mong iwan ko ang salitang ito sa iyong tainga. Pakiramdam mo ba ay nalampasan mo na ang plano ng Diyos para sa buhay mo? Pakiramdam mo ba ay napakaliit ng nagawa mo para sa Diyos? Ngayon ay halos lipas na ang maikli mong araw at pinanghihinaan ka ng loob. Kung gayon, pakinggan mo ito, Siya ay matiyaga at may kakayahan at handang gumawa pa rin ng isang bagay mula sa buhay mo na magiging para sa Kanyang kaluwalhatian … kung … babalik ka lang ulit sa simula. Tandaan, wala kayong anuman sa inyong sarili kundi putik na hindi kaibig-ibig. Gawin ninyong handa ang inyong sarili para sa Kanya. Maging madaling hubugin sa Kanyang kamay, at gagawin Niya kayong muli na ibang sisidlan, ayon sa minamabuti Niya.

Baka ang hinaharap mo ay ang problema ng pagpili ng hanapbuhay. Tandaan, kaya ka Niyang gawing sisidlan para sa Kanyang gamit. Baka mas may edad ka na, nasa gitna ng umiikot na mga pangyayari sa buhay, at nagtataka ka sa paraan ng pakikitungo Niya sa iyo. Siya ay malumanay at hindi ka Niya hahayaang manatili sa gulong nang kahit isang sandaling higit sa kailangan para mahubog sa iyong pagkatao ang Kanyang disenyo. Maaari ring ang mambabasa ay nasa takipsilim na ng buhay at sa paglingon sa nakaraan ay naaalala niya ang maraming kawalang-silbi at pagkabigo.

Ito ang mensahe para sa iyo, Siya ay matiyaga. Kaya ka Niyang gawin, oo, na isang kapaki-pakinabang na

sisidlan na sa pamamagitan nito ay mapagpapala Niya ang marami.

Papaalis na sana tayo sa larawan nang, parang sa malayo, sa isang maliit na bintana ng bahay ng magpapalayok, may maliit na patse ng kulay na umagaw sa ating mata. Ano kaya iyon? Ito ang bukid ng magpapalayok, ang lugar na pinagtatapunan ng matigas at ayaw magpahubog na putik, ang lugar na kalaunan ay binili “upang paglibingan ng mga taga ibang bayan,” isang lugar ng kawalang-silbi, kahihiyan, at kamatayan. Seryoso ang kaisipang ito; hindi natin puwedeng paglaruan ang kalooban ng Diyos. Darating ang panahon na kung matigas at ayaw magpahubog ang putik, kailangan itong itapon sa lugar ng kawalang-silbi.

Harapin natin ito, ito ay alinman sa Kanyang kalooban o sa atin, pagpapasakop sa Kanyang disenyo o paghihimagsik laban dito. Ito ay ang gulong ng Magpapalayok o ang mga kalayawan ng sanlibutan, ang kamay ng Magpapalayok o ang kamao ng sanlibutan. Ito ay ang pagsasaya sa buong pag-ibig mula sa puso ng Magpapalayok o ang panghihina sa bukid ng magpapalayok.

Nawa'y mangyari “upang maipakilala Niya ang kayamanan ng Kanyang kaluwalhatian sa mga sisidlan ng awa … sa makatuwid baga'y tayo, na Kanya namang tinawag.”

Tatlong Batang Siyentipiko (Oktubre 1958)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 4 Blg. 10, Oktubre 1958.

Pagkatapos ng digmaan, nadala sila bilang bihag sa isang banyagang bansa. Dahil hindi nila alam ang wika roon, nagdikit-dikit sila. Siguradong may isa pang dahilan kung bakit sila malapit sa isa't isa, at iyon ay marami silang pagkakapareho. Totoo, sabay silang nabihag kaya pareho ang kanilang kapalaran; halos pareho rin sila sa pangangatawan, malalakas at malulusog, at ang pamumula ng kalusugan sa kanilang pisngi ay lalong nagpalinaw sa kanilang mga mata.

Mga binatang mahusay ang pinag-aralan sila, nagtapos sa agham. Ang mausisa nilang isip, matalas at uhaw sa kaalaman, ay nagtulak sa kanila sa maraming kaugnay na larangan ng pag-aaral, at nang makilala natin sila, humahanga tayo sa tahimik nilang pagiging nakahihigit. Natatangi ang mga lalaking ito. Biniyayaan ng saganang likas na kakayahan, nagpakita rin ang mga batang siyentipiko ng di-pangkaraniwang karunungan, isang katangiang hindi madalas makita sa mga kabataang lalaki.

Nasaan na sila ngayon? Buhay pa ba? Hindi, sayang, hindi natin sila makikilala rito sa lupa. Patay na sila.

Ang totoo, ilang libong taon na silang patay, pero kahit patay na, ang buhay nila ay nagsasalita ng isa sa pinakamapanghamong mensahe na maririnig ng mga kabataang lalaki, lalo na, sa panahon at oras na ito.

Binata! kung ang gusto mo ay maginhawang buhay, buhay na pa-easy-easy lang, relihiyong pang-Linggo ng umaga lang na nagpapatulog sa konsensya, palagay ko ay hindi mo magugustuhan ang artikulong ito. Pero maaaring ang batang mambabasa ng artikulong ito ay nag-iisip nang malalim tungkol sa kalooban ng Diyos para sa kanyang buhay. Kung gayon, ituloy mo ang pagbasa at tingnan nating bawat isa kung paano naihahambing ang ating buhay sa karanasan ng tatlong batang siyentipiko.

Ang kanilang mga pangalan ay Hananiah, na ang ibig sabihin ay “Si Jehova ay naging mapagbiyaya”, Mishael, na ang ibig sabihin ay “Sino ang gaya ng Diyos”, at Azariah, na ang ibig sabihin ay “Siya na tinutulungan ni Jehova”. Dahil alam natin na malaki ang kahulugan ng mga pangalan sa Kasulatan sa pag-unawa sa pagkatao ng pinangalanan, matututunan natin na si Hananiah ay taong may alam tungkol sa BIYAYA NG DIYOS, si Mishael ay taong may alam tungkol sa KALUWALHATIAN NG DIYOS, at si Azariah ay taong may alam tungkol sa KAPANGYARIHAN NG DIYOS (Dan. 3).

Narito ang tatluhang larawan ng mananampalataya. Iniligtas ng biyaya ng Diyos; iniingatan ng kapangyarihan ng Diyos upang mamasdan ang kaluwalhatian ng Diyos.

Ang mga binatang ito ay nangibabaw sa tatlong bagay; KALINISAN, dahil sa Daniel 1:4 ay mababasa natin na sila ay “mga batang walang kapintasan”. Malinaw ang aral. Kung ang buhay mo at buhay ko ay magkakaroon ng halaga para sa Diyos, kailangan itong malinis. May isang sumulat sa isang binatang mahal niya at ang

buhay ay ninanais niyang maging para sa Diyos, at sinabi, “Ingatan mong malinis ang iyong sarili.” Walang kapalit ang malinis na buhay. Maaari tayong mangaral o subukang magturo. Maaari tayong magsalita, pero kung ang ating lakad ay hindi ayon sa Aklat, ang sanlibutan ay TITINGIN lang, ngingiti at lilipas.

Sila ay nangibabaw sa KATALINUHAN ayon din sa talata 4, sila ay “matalino sa buong karunungan, at tuso sa kaalaman, at nakauunawa ng agham,” at ang totoo, sa t. 20 ay mababasa natin na natagpuan sila ng hari na “makasampung higit na magaling” kaysa lahat ng sarili niyang mga tauhan. Kailangang-kailangan ang espirituwal na katalinuhan kung gagamitin ng Diyos ang isang binata ngayon. Paano ito nakakamit? Sa pagkilala sa Salita ng Diyos, sa pagpupuyat kung kailangan, sa masikap na paghahanap ng karunungan ng Kataas-taasan. Walang madaling paraan; kailangang gumugol ng panahon kasama ang banal na Guro.

Sila ay nangibabaw sa DIGNIDAD, dahil mababasa natin na sila ay “may kakayahan sa kanila na tumayo sa palasyo ng hari”. Ngayon, parang sinasalot tayo ng kakulangan ng kakayahang ito sa ating kalagitnaan. Baka dahil hindi natin nauunawaan ang Imperyal na Kamahalan ng Hari na sa harap Niya tayo nabubuhay. Ang ating pananalita ay puno ng mga uso at balbal na salita ng panahon, at ang ating kilos ay malungkot na kulang sa karangalang dapat magtangi sa batang mananampalataya bilang anak ng Hari. Isang babala rito … pansinin na ang kakayahan ay “nasa kanila”. Hindi ito bagay na “pakitang-tao” lang. Kakaunti ang bagay na mas nakakainis kaysa sa “pakitang-tao” na ugali, ang malungkot na tono ng “boses na pang-relihiyoso”, isang pagkukunwaring espirituwalidad na ipinapakita para

lang sa dumadalaw na mangangaral. Hindi, siguraduhin mong tunay ito, nabuo “sa loob” ng buhay sa pamamagitan ng maraming karanasan sa Harapan ng Hari.

Bukod dito, isinagawa nila ang tatlong bagay: PAGTANGGI SA SARILI, sa kabanata 1, talata 12 ay mababasa natin, “bigyan mo kami ng gulay na makakain, at tubig na maiinom”. Ibig sabihin, tiniis nilang mawala ang mga bagay na tama at legal naman para sa kanila, mga bagay na madali nilang makukuha. Ngayon, alam natin na bilang mga mananampalataya ay walang tiyak na utos na nag-oobliga sa atin, sa ating panahon, na umiwas sa pagkain. Pero marami ang nagtuturo sa atin na tanggihan ang sarili kahit sa mga bagay na matuwid, para maisulong ang kalooban ng Diyos sa ating buhay. “Ang lahat ng mga bagay ay matuwid sa akin”, sabi ni Paul, “datapuwa't hindi ang lahat ng mga bagay ay nararapat”.

Isinagawa rin nila ang PAGDIDISIPLINA SA SARILI, na hinahangad na sila ay “subukin” (kab. 1:12) sa loob ng “sampung araw”. Pagkatapos ng takdang panahon, napakagandang tingnan, napakalaki ng paglago na nakita! Makakapasa kaya ang buhay ko sa pagsusuri? Kahit sa loob lang ng sampung araw? Ang buhay mo kaya? O makikita kaya ng matalas na mata ng “sumusubok” ang maraming kalat sa pamumuhay, maraming oras na hindi na maibabalik na hindi nakaplano at nasayang lang sa walang kwentang libangan? Matatalas na batang isip na pa-easy-easy lang, walang pinagkakaabalahan maliban sa walang bungang daldalan at kuwentuhan? Ano na ngayon, batang Kristiyano, talaga bang disiplinado ang ating pamumuhay? Ang disiplinadong buhay ay hindi buhay na

nakakulong at nakagapos sa tanikala ng legalismo, kundi buhay na humaharap sa hinihingi ng katotohanan, at buhay na ang bawat masiglang pintig ng lakas ay hinahawakan at itinutuon sa mga daluyang aabot sa pinakamaraming buhay para sa Diyos.

Ang ganitong mga buhay ay minamarkahan ng Diyos para sa Kanyang kaluwalhatian, at kung paanong ang Dakilang Saserdote sa Israel, na pinahiran para sa natatanging paglilingkod, ay naging pinakamalapit na kaugnay ng paghahandog, gayundin ang mga binatang ito ay nagsagawa ng PAGSASAKRIPISYO NG SARILI. Nakukuha ba natin ang larawan? Tatlong lalaki, nasa harap pa nila ang kanilang buhay, matatalino, mahusay ang pinag-aralan, malakas ang katawan at malakas ang pananampalataya, ay handang ibigay ang mismong buhay nila para sa Diyos na mahal nila at pinaglilingkuran. Teka, binata, napansin mo ba kung gaano karaming dalaga ang pumunta sa larangan ng misyon at kung gaano kakaunti ang mga binata? Bakit kaya? Huwag na, mas mabuting hindi ko na sabihin. Baka alam mo na ang sagot.

Hayaan mong sabihin ko rito, baka may magkamali ng pagkaunawa; ang Diyos ay hindi naghahanap ng hukbo ng mga binatang handang pumunta sa larangan ng misyon. Ang hinahanap Niya ay ang iilan na handa sa KANYANG KALOOBAN, anuman ito, at magsasabi sa pananalita ni Mdm. Guyon—

“Habang lugar ay hinahanap natin, o lugar ay iniiwasan,
Ang kaluluwa ay walang nasusumpungang kaligayahan sa alinman:

Ngunit kung ang ating Diyos ang gagabay sa daan,
Pareho ang galak, umalis man o manatili."

Kaya ang mga binata ay tinawag para maranasan ang tatlong bagay: APOY ang una, at grabeng apoy! Pinainit nang pitong ulit kaysa karaniwang init nito. Tandaan mo, hindi nila ALAM na SILA AY ililigtas, pero isang bagay ang alam nila … . ang kanilang Diyos ay MAY KAKAYAHANG iligtas sila. Kaya sa pagpapasakop nila sa kalooban ng Diyos, sila ay itinapon sa apoy.

Sunod, naranasan nila ang KALAYAAN, dahil habang binabasa natin ang tala sa Daniel 3:25, ang tanging nasunog ng apoy ay ang kanilang mga gapos. Oh, napakalaking kalayaan ang tinatamasa ng mga kaluluwang ipinauubaya ang sarili sa kalooban ng Diyos! Muli, napakagandang ipinahayag ito ni Mdm. Guyon—

"Kulungan ko'y nakapaligid sa akin, hindi ako makalipad palabas,
Ngunit kahit pakpak ko'y mahigpit na nakagapos, ang puso ko'y malaya,
Hindi kayang pigilan ng mga pader ng aking bilangguan
Ang paglipad, ang kalayaan ng kaluluwa."

Ang sunod nilang karanasan ay PAKIKISAMA sa Isang Kawangis ng Anak ng Diyos. Ganoon nga dapat; ang mga sumusunod sa landas na sinundan ng mga binatang iyon ay mararanasan ang presensya ng Diyos, dahil matibay ang Kanyang pangako, "Narito, Ako'y SASAINYO hanggang sa katapusan…"

"Sige," sabi ng isang kabataan, "maganda ang lahat ng iyan, pero hindi ako kailanman magiging katulad nila, ordinaryo lang ako, iba sila, hindi ko kayang gawin ang

ginawa nila.” Iyan ba ang akala mo, batang mananampalataya?

Sang-ayon ako na may sikreto ang kanilang matagumpay na buhay. Nakapaloob ito sa tatlong salitang iniwan sa tala para sa atin. Mga salitang halos parang si Paul ang sumulat. Matatagpuan ang mga ito sa Kabanata 3:28 … ang mga binatang ito ay “ISINUKO ANG KANILANG MGA KATAWAN” sa Diyos na kanilang mahal. Iyon ang sikreto ng kanilang tayog, ng kanilang pagsasagawa at ng kanilang tagumpay. Ang tanong ngayon ay SULIT BA ITO?

Tatluhan ang KINALABASAN ng lahat ng ito. Nakuha ng Diyos ANG KALUWALHATIAN, dahil sinabi ng hari, “Purihin ang Diyos ni … (ng mga lalaki)”. Pangalawa, natanggap ng sanlibutan ANG MENSAHE, dahil ipinadala ng hari ang kanyang utos tungkol sa bagay na ito sa “bawa't bayan at wika”. Panghuli, ang tatlong binata ay tumanggap ng PAGPAPALA, nang bigyan sila ng mas malawak na larangan ng paglilingkod.

Mananatili bang pareho ang buhay mo gaya ng dati, batang kaibigan? O magpapasya ka ba, ngayon din, na ang maikli, oh napakaikli! mong buhay ay magkakaroon ng halaga para sa Diyos at para sa Kaluwalhatian ng Kanyang Maharlikang Anak?

“AKO NGA'Y NAMAMANHIK SA INYO, MGA KAPATID, ALANG-ALANG SA MGA KAAWAAN NG DIYOS, NA INYONG IHANDOG ANG INYONG MGA KATAWAN NA HAING BUHAY, BANAL, NA KALUGODLUGOD SA DIYOS, NA SIYANG MAKATUWIRANG (MATALINONG) PAGLILINGKOD NINYO (Rom. 12:1).

Ang Aralin (Nobyembre 1958)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 4 Blg. 11, Nobyembre 1958.

Si Boyd Nicholson, ng St. Catharines, Ontario, Canada, ay nagbigay ng isang napakapraktikal na sulatin tungkol sa isang napakahalaga pero mahirap na bahagi ng gawain sa Sunday School. Makikita sa kanyang isinulat na ang oras at pagod na ibinubuhos sa likod ng eksena ay mas mahalaga kaysa sa inaakala ng iba. Ayon sa mga napansin ni G. Nicholson, ang tagumpay ng sinumang guro sa klase ay nakasalalay sa sarili niyang paghahanda nang sarilinan.

Noong isang panahon, nilapitan ng sumulat ang ilang kabataan para hikayatin silang magturo ng isang klase sa Sunday School. Halos lahat sila ay nagsabi na natatakot silang hindi sila makakakuha ng aralin linggo-linggo para sa kanilang klase. Totoong mahirap talaga ito, hindi lang para sa mga gustong humawak ng isang klase, kundi pati na rin sa mga matagal nang nagtuturo.

Narito ang ilang kaisipan na baka makatulong sa iba, para ang oras ng kanilang paghahanda ay maging lingguhang kasiyahan at kapahingahan, sa halip na nakakapagod na trabaho ng isip.

May dalawang bagay na dapat isaalang-alang: ang mensahe at ang paraan. Una, titingnan natin ang tatlong bagay tungkol sa mensahe, at pagkatapos ay pag-iisipan natin kung paano palalaguin ang mga puntong ito. Ang tatlong bagay na dapat nating tandaan tungkol sa aralin ay: una, ang pagkuha nito; ikalawa, ang paghimay nito; at panghuli, ang pagbibigay nito.

Ang una, at siyang pinakamahirap, ay ang paghawak sa mismong materyal na ituturo sa mga bata. Walang mabilis at madaling paraan para dito, at pinakamainam na pumili pagkatapos ng palagiang pagbabasa ng Kasulatan at pananalangin. Siyempre, may mga kapaki-pakinabang na pantulong na mabibili, at puwedeng gamitin ang mga ito, basta't sa lahat ng oras ay ituring silang pantulong lamang at hindi kapalit ng sariling pag-aaral. Laging handa ang Espiritu ng Dios na turuan ang mga handang gumugol ng oras sa Kanyang harapan para humingi ng mensahe.

Kapag napagpasyahan na, sa liwanag na mula sa Dios, ang paksa o pangyayaring ituturo, hihimayin na ang mensahe sa pamamagitan ng pagbubulay-bulay. Napakahalaga para sa guro na basahin nang mabuti, at basahin pang muli, ang mga talatang kasama rito. Kailangan niya itong gawin para malinaw niyang maintindihan ang kahulugan ng mga salitang ginamit sa paksa o pangyayari. Kung kailangan, gumamit ang guro ng diksyunaryo. Kapag naunawaan na ang kahulugan ng mga salita at pariralang ginamit ng Espiritu ng Dios, ang susunod na hakbang ay alamin ang kahulugan ng buong talata. Pinakamainam itong gawin sa apat na simple pero matagal na hakbang. Una, pansinin ang bawat salita; ikalawa, pansinin ang bawat reference. Kung wala kang Biblia na may marginal references, sikapin mong magkaroon nito sa lalong madaling panahon. Ikatlo, isulat sa isang maliit na notebook ang bawat salita, parirala o kaisipang tumawag sa iyong pansin. Panghuli, kunin ang bawat isa sa mga tala na ito at pag-isipan nang mabuti, o, gamit ang salitang hindi natin gaanong kinatatakutan, bulay-bulayin ang mga ito. Posible na pagkaraan ng kaunting karanasan at panahon

sa paghahanda, ang guro ay makakaipon nang maaga ng sapat na materyal para sa dalawa o tatlong aralin.

Ngayon naman ang mahalagang gawain ng pagbabahagi ng materyal na ito sa mga bata. May dalawang napakahalagang punto sa pagbibigay ng aralin: una, ang atensyon, at pagkatapos, ang aplikasyon. Puwedeng masayang ang ilang oras na pag-aaral, pagdating sa klase, kung sa simula pa lang ay hindi mo makuha ang buong atensyon ng mga estudyante. Siyempre, palaging problema ito sa ilang Sunday School, at maaaring dahil ito sa kakulangan ng tamang disiplina; pero kung ang klase ay binubuo ng karaniwang masisiglang batang lalaki, may mga paraan para makuha at mapanatili ang kanilang atensyon.

Isang napakabisang paraan ay ang magsimula sa isang kawili-wiling kuwento, mas mabuti kung sarili mong karanasan, at habang mas kapana-panabik, mas mabisa. Puwede kang magsimula nang ganito: "Uy mga bata, noong isang araw nasa may lumang kanal ako, pinapanood ko ang isang batang kasing-edad ninyo na nangingisda, nang biglang..." at iba pa. Siguraduhing magsalita sa boses na sapat lang ang lakas para marinig nila, at hindi na lalakas pa; ilalapit nito ang maliliit na ulo nila sa iyo, at ang mga nakatingin sa ibang dako, kapag nakitang nakalapit na ang iba, ay ayaw nang mapag-iwanan.

Walang duda, habang tumatakbo ang aralin, may kahit isang mawawalan ng interes. Kadalasan, sapat na ang isang tuwirang tanong, sa ibang tono ng boses, para mahila pabalik ang naglalakbay na isip. Halimbawa, kung si Johnny ay nakatingin sa guro ng katabing klase, biglang tanungin siya: "Johnny, ilang kasalanan sa

palagay mo ang kailangan para maging makasalanan ang isang tao?" "Oo, tama 'yan, Johnny. Ngayon, gaya ng sinasabi ko sa ibang mga bata..." at diretso pabalik sa aralin mo. Kailangang-kailangan na nakikinig sila.

Kailangan ding may aplikasyon para sa buong klase, sa halip na para sa iisang tao lang sa klase. Gawin itong personal hangga't kaya mo, at huwag kang matakot na ituro ang isa o dalawa habang idinidiin mo ang panawagan ng ebanghelyo.

May magtatanong, paano naman ang paraan? Aling paraan ang pinakamabuti? Sa palagay ko, walang iisang "pinakamabuting" paraan. Malaki ang nakasalalay sa klase, at malaki rin ang nakasalalay sa personalidad at kakayahan ng guro. Anumang paraan ang gamitin, may tatlong bagay na dapat tandaan. Ang paraan ay dapat angkop sa klase, depende sa edad at dami nila. Dapat itong simple, hindi lang para sa bata kundi para rin sa guro. Dapat din itong magtagumpay sa pagpaparating ng mensahe sa mga estudyante. Lagi nating tandaan na ang naghahatid ng paninda ay kumikita lang sa naiiwan niya sa mga tao, at hindi sa dala-dala niya sa paglilibot.

Narito ang tatlong mungkahi na napatunayan ng sumulat at ng marami pang beteranong guro na malaking tulong sa pagtuturo ng aralin sa Sunday School: una, gumamit ng simpleng pananalita, at ipaliwanag ang mga salitang ginagamit mo. Ang mga salitang "buhay na walang hanggan" ay walang kahulugan sa ilang matatanda, lalo pa sa ilang bata; ganoon din sa mga pananalitang gaya ng "nahugasan sa dugo." Maraming iba pang pariralang tama sa doktrina pero lubhang nakalilito sa batang isip kung hindi lilinawin o ipapaliwanag.

Ikalawa, matutong gumamit ng mga halimbawa, sinasalita man o nakikita; mas mabuti ang huli. Mabuti ang "Flannel-graph," pero mas mabuti pa ang drowing na gawa ng sariling kamay kung may talento ka rito. Ang mga diyaryo ay puno ng magagandang halimbawa at litrato. Masanay kang maggupit, at magugulat ka kung gaano kabilis kang makakaipon ng mga materyal na magagamit mo para ilarawan ang iyong mga punto.

Panghuli, gumamit ng mga salitang magkakatunog ang simula sa paglalahad ng iyong mensahe; pangunahin, bilang tulong sa iyong sarili. Nakakatulong ito sa memorya mo, at bukod doon, makakatulong ito para maging maayos ang pagkakasunud-sunod ng iyong mga kaisipan at punto.

Tandaan nating lahat na walang mekanikal na paraan para gampanan ang paglilingkod na ito sa Panginoon. Sa espirituwal na kapangyarihan at tulong tayo dapat umasa. Ang mga mungkahing nabanggit ay pantulong lamang na nakatulong at nakapagpalakas ng loob sa iba. Umaasa kami na mahihikayat nito ang ilan na humawak ng isang klase sa Sunday School para sa Panginoon, at ipagpatuloy ang mabuting gawaing ito hanggang ang pagsisikap ay koronahan ng bunga.

Walang makapapalit sa oras na ginugol sa harapan ng Panginoon, sa salita ng Dios, na ang isip ay nagpapasakop sa pangunguna ng Espiritu ng Dios. Higit sa lahat, huwag kang panghinaan ng loob; ituloy mo ang napakagandang gawaing ito, at darating ang araw na pagpapalain ng Dios ang iyong pagsisikap, at walang duda, kung maghahasik ka nang may pagtitiyaga, magiging kasangkapan ka sa Kanyang kamay para

madala ang mga batang lalaki o babae sa Panginoong Jesus.

Ang Banal na Presensya na Kasama Natin (Bahagi 1) (Enero 1959)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 5 Blg. 1, Enero 1959.

Mga talatang babasahin: Matt. 28:20, Heb. 9:24, at Col. 1:27.

Napakagandang araw noon, noong '43; maningning na sumisikat ang araw sa isang dagat ng ulap na malambot na nakalatag sa ilalim ng tatlong eroplanong lumilipad nang magkakadikit, anim na libong talampakan sa ibabaw ng Solway Firth.

Parang napakalayo at parang hindi totoo ang digmaan para sa mga batang piloto, na halos mga binatilyo pa lang, na nagsasanay ng isang masalimuot na maniobra nang magkakasama. Ang mga marka lang ng militar sa gilid ng kanilang mga eroplano ang malungkot na paalala na may digmaan ang mga bansa.

Maayos ang lahat; nagpapalitan sila ng senyas, at muli nilang sinimulan ang maniobra. Pababa sa pagsisid, mahigpit ang mga daliri sa kontrol, ang maliliit na eroplano ay magkakadikit, tapos ang senyas, at pataas, pataas-pataas, at baligtad. Biglang, sa pinakamahalagang sandali, may nagkamali. Nataranta ang piloto sa unahan, at sa pagsisikap niyang lumabas sa pormasyon, nabangga niya ang dalawa pa.

Sa isang iglap nangyari ang lahat, pero sa sandaling iyon, kahit isang binata man lang ay nagkaroon ng ganap na pagbabago sa kung ano ang mahalaga para sa kanya. Ang umuugong na lakas ng makina ay hindi na kasingtamis ng pagkampay ng parachute sa itaas niya.

Ang ganda ng parang alpombrang ulap ay walang-wala kumpara sa ganda ng payong na seda na marahan at halos tahimik na nagbababa sa kanyang mahalagang dala pababa sa lupa.

Bakit ngayon ay napakaganda ng parachute? Hindi ba't lagi namang naniniwala rito ang batang piloto? Sa ganang sarili nito, wala namang dagdag na halaga ang parachute ngayon kaysa noong isinukbit niya ito sa likod sa flight hut. Ah, oo! Pero ngayon ay UMAASA na siya rito; ngayon ay lubos na niyang PINAHAHALAGAHAN ang napakahalagang silbi nito.

May mga katotohanan sa Mahal na Lumang Aklat na, bilang mga "mananampalataya," halos hindi na natin maalala kung kailan tayo hindi naniwala sa mga ito. Ang tanong ay, ako ba, ikaw ba, ay TALAGANG NAKINABANG sa halaga ng mga ito sa ating araw-araw na buhay? Mga talata lang ba ang mga ito na binabanggit natin, o mga katotohanang ating NARARANASAN?

Ang katotohanan tungkol sa presensya ni Cristo ay isang katotohanang lagi nating pinaniniwalaan, pero baka naman bihira nating tinatamasa?

Sa mga talatang binanggit sa itaas, may tatlong anyo ang presensya ng Panginoon. Sa Mateo 28, ito ay ang presensya ng Panginoon na KASAMA natin; sa Hebreo 9, ito ay ang Kanyang presensya PARA sa atin; at sa Colosas 1, ito ay ang Kanyang presensya SA LOOB natin. Pag-isipan natin ang mga katotohanang ito sa praktikal na paraan, dahil ang pagpapahalaga sa mga bagay na ito ang siyang makakaapekto sa ating buhay sa Iglesia, sa tahanan, at sa trabaho.

SI CRISTO NA KASAMA NATIN: Imumungkahi ko na may apat na pangunahing larangan ng karanasan sa buhay ng mananampalataya. Nariyan ang karanasan sa BUNDOK; kapag tayo ay masagana sa espiritu, matamis ang panalangin, ang Biblia ay palagi nating kasama, at ang paglilingkod ay may kapangyarihan at bunga para sa Dios.

Napakahalaga ng pakiramdam na kasama natin Siya sa tuktok ng bundok! Salamat sa Dios na hindi Niya tayo iniiwan kapag naiakyat na Niya tayo roon! Napakalaking kahangalan ang magagawa natin; napakalaking kayabangan ang ipapakita natin sa pagkuha ng kaluwalhatian para sa ating sarili. Napakadali nating maaagaw ang pansin mula sa Persona patungo sa karanasan, at sasabihin gaya ng sinabi ng isa, "Mabuti sa atin ang tayo'y dumito." Oo, sa tuktok ng bundok ay KASAMA NATIN Siya. Para sa halimbawa nito, basahin ang Mateo 17:8. Noong araw na iyon, nakita ng tatlo si Cristo na nagbagong-anyo sa harap nila, kaya para sa kanila, ang pagpapahalaga sa presensya ni Cristo na kasama nila sa tuktok ng bundok ay nangahulugang NAPUNO ANG KANILANG PANINGIN.

Gaano natin ito kailangan bilang bayan ng Dios sa ating panahon! Ngayong napakaraming bagay ang umaagaw ng pansin mula sa Persona, tiyak na kailangan nating mapuno ang ating paningin ng isang niluwalhating Cristo. Mas magiging madali ang paggawa ng mga desisyon. Ang itinuturing nating "sakripisyo" ay tatawagin nang "pribilehiyo," at ang mga kaluluwa ng tao at ang kaaliwan ng mga banal ay magiging pangunahing konsiderasyon sa lahat ng ating mga plano.

Pero napakamakahulugan na ang kasunod na talata ay nagsisimula sa, "At samantalang sila'y nagsisibaba sa bundok..." Kung paanong tiyak na ang lupang pangako ay lupain "ng mga bundok at mga libis," gayon din katiyak ang karanasan ng mananampalataya. Tila sa bawat karanasan sa bundok ay may katapat na libis, ang libis na may malalalim na anino, malalamig na hampas ng hangin, at malulupit na kaaway; ang libis ng kalungkutan, sapagkat madalas ay kailangan nating iwan ang pinakamalalapit nating kaibigan at mahal sa buhay at pumasok sa libis nang MAG-ISA. MAG-ISA ba ang sinabi ko? Ah, hindi! Hindi mag-isa, ang pangako ay "AKO'Y SUMASAINYO PALAGI." Alam iyon ni David, dahil sa perlas ng mga Awit, hindi ba't sinabi niya, "Oo, bagaman ako'y lumakad sa libis ng lilim ng kamatayan, wala akong katatakutang kasamaan; sapagka't IKAW AY SUMASA AKIN..."?

Kung ang pagpapahalaga sa presensya ng Panginoon na kasama natin sa bundok ay nangangahulugang napuno ang ating paningin, ang pagpapahalaga naman sa Kanyang presensya na kasama natin sa libis ay mangangahulugang NAPAWI ANG ATING MGA TAKOT. Nasa libis ka ba, mahal na mambabasa? Naku, asahan mo ito! KASAMA MO SIYA; itatawid ka Niya hanggang sa pinakadulo.

Baka hindi mo nararanasan ang saya ng tuktok ng bundok

o ang dilim ng libis. Ang lahat ay "karaniwan lang," ang paulit-ulit na takbo ng araw at gawain. Ito, sa palagay ko, ang ikatlong larangan ng karanasan: ANG DAAN. Isang hakbang-hakbang na pamumuhay lang; isang mabagal na paglakad sa daan ng buhay na may walang

katapusang kahabaan, mahahabang paakyat, at nakalilitong mga sangandaan. Kasama ko ba Siya sa daan? Ano ba ang pangako?... "SUMASAINYO PALAGI."

Hakbang-hakbang, mahal na kapwa-banal, nilalakad mo ang daan kasama ang ating minamahal na Panginoon na naglalakad sa landas na may maharlikang dignidad at pakikiramay na tulad ng tao. "Pero," tutol ng iba, "hindi ko nararamdaman ang Kanyang presensya, hindi ko nadarama na malapit Siya." Sinabi mo bang ikaw ay "mananampalataya"? Kung gayon, kahit hindi mo Siya nararamdaman, MANIWALA ka lang na naroon Siya, asahan mo ito, at gagaan ang iyong hakbang, liliwanag ang iyong pananaw, tataas ang iyong pag-asa, at lalakas ang iyong puso. Bumaling tayo sa Lucas 24 para sa halimbawa nito. Kasama Niya ang mga alagad sa daan nang araw na iyon, kahit hindi nila nakilala na Siya pala ang kasama nila, pero pagkatapos ay inamin nila, "Hindi baga nagaalab ang ating puso sa loob natin..."

Kaya natututunan natin na ang pagpapahalaga sa Kanyang Presensya na KASAMA NATIN sa daan ay mangangahulugang NABUHAY MULI ANG ATING MGA PUSO.

May mga karanasan sa buhay ng ilan sa bayan ng Dios na matatawag lamang na HURNO, kapag ang apoy ng kapighatian ay tila pinainit nang pitong ulit at ang mainit na singaw nito ay nakakapaso pati sa mga nanonood. Napapaisip tayo kung paano naingatan ang ilan sa mga mahal na banal sa mababangis na lagablab na iyon. Ang sagot ay matatagpuan sa Daniel kabanata 3, kung saan mababasa natin ang tungkol sa tatlong matatapang na binata na nagsabi, "Ang aming Dios ay makapagliligtas sa amin MULA sa mabangis na hurno ng

nagniningas na apoy." HINDI sila iniligtas ng Dios mula roon. Nagkamali ba sila, nalinlang, nalito? Hinding-hindi, HIGIT PA ANG GINAWA NIYA, INILIGTAS NIYA SILA SA LOOB NITO sa mismong presensya ng isang kawangis ng Anak ng Dios; walang duda, ang Panginoon mismo.

Mahal na mambabasa, natitikman mo ba ang mga apoy na iilan lamang sa atin ang nakauunawa? Hindi namin kayang makiramay sa iyo nang lubos, pero, MANIWALA KA RITO, may Isang KASAMA MO sa hurno na tungkol sa Kanya ay masasabi, "Sa buong kadalamhatian nila ay nagdalamhati siya, at iniligtas sila ng anghel na nasa kaniyang harapan" (Isa. 63:9). Kaya, ang pagpapahalaga sa presensya ng Panginoon sa HURNO ay mangangahulugan, para sa mga nagdurusa nang ganito, na SILA AY NAINGATAN.

Kaya, umakyat man tayo sa dalisay at malinaw na kataasan ng espirituwal na kagalakan; pumasok man tayo nang may matinding pangamba sa dilim ng libis; magpatuloy man tayo nang mabagal sa araw-araw na landas, o matagpuan man natin ang sarili na itinapon nang patiwarik sa nagniningas na hurno, umasa tayo sa pangako ng Isa na ang salita ay kailanman ay hindi nahiwalay sa bato ng walang hanggang katotohanan: Sinabi Niya ito, "AT NARITO, AKO'Y SUMASAINYO PALAGI, HANGGANG SA KATAPUSAN NG SANGLIBUTAN."

Ang Banal na Presensya na Kasama Natin (Bahagi 2) (Pebrero 1959)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 5 Blg. 2, Pebrero 1959.

Limang libong sundalo ang siksikan sa bawat bakanteng lugar sa lumang barkong pinapatakbo ng singaw, ang Thomas H. Barry, nang siya, kasama ng apat pang barkong panghatid ng sundalo, ay kumalas sa daungan, at sa ilalim ng dilim ng gabi ay dahan-dahang lumabas sa Firth of Clyde at tumungo sa North Atlantic. Kasagsagan noon ng digmaan, at ang Atlantic ay isang malawak na kulay-abong chess board kung saan maraming nakamamatay na laro ang nilalaro sa pagitan ng napakabagal na mga convoy at ng mga grupo ng German U-boat.

Dahan-dahang ikinalat ng bukang-liwayway ang maputla nitong liwanag sa malamig at kulay-abong karagatan, at tila habang lumiliwanag ang araw, lalo namang bumabagal ang convoy. Sa wakas, ipinasa ang balita na papayagan ang lahat ng tauhan na umakyat sa deck nang salitan. Tensiyonado ang paligid, dahil walang duda na marami sa mga lalaking iyon ang nag-iisip tungkol sa mga gutom na grupo ng U-boat na naghahalughog sa laot para maghanap ng target na tulad mismo ng kanilang mabagal na convoy.

Anong ginhawa! Sapat para mapasigaw sa tuwa ang isang tao, nang pag-akyat sa deck, doon, ilang daang yarda lang ang layo, umaalon sa malalaking alon ng Atlantic, ay isang makapangyarihang barkong pandigma ng United States Navy. Sa tabi niya, medyo nasa

hulihan, sumasalpok sa mga alon ang isang battle cruiser, at nakakalat sa paligid ng mabagal na mga barkong panghatid ng sundalo, parang mga asong nagbabantay sa kawan ng tupa, ang labinlimang destroyer ni Uncle Sam.

"Ang sarap may kasama tayong ganyan," sabi ng isang lalaki. Isinasalita lang niya ang buntong-hininga ng ginhawa na tila dumaloy sa buong barko. Oo, masarap na kasama natin sila, pero mas maganda pa, napakaganda na sila ay para sa atin. Naroon ang lakas ng United States Navy para ipagtanggol ang mga barkong iyon na halos walang kalaban-laban.

Sa nauna nating pagbubulay-bulay tungkol sa Banal na Presensya, sinikap nating pahalagahan ang mga kagalakang pumupuno sa ating kaluluwa sa anumang kalagayan kapag tunay tayong naniniwala na kasama natin ang Panginoong Jesus. Ngayon, sa Hebreo 9:24, natututunan natin ang mas malalim at mas buong katotohanan na si Cristo ay para sa atin araw-araw, bawat hakbang ng daan.

Ang araw-araw na pagpapahalaga sa katotohanang ito ay mangangahulugan ng kahit apat na tagumpay man lang sa ating karanasang Kristiyano.

Mangangahulugan ito na hindi tayo panghihinaan ng loob sa ating sarili dahil si Cristo ay para sa atin bilang ating Kinatawan. Sa 1 Juan 4:17, mababasa natin, "Kung ano siya, ay gayon din naman tayo sa sanglibutang ito." Sa Efeso 1:6, mababasa natin, "Ginawa niya tayong tanggap sa Minamahal."

Naiisip mo ba ang dakilang saserdoteng si Aaron na nakatayo sa Presensya ng Dios sa dakong banal? Sa kanyang dibdib ay kumikinang ang pektoral, at sa

kanyang mga balikat ay makikita ang mga batong onix na nakaukit ang mga pangalan ng mga lipi ng Israel. Kay Ruben ang una sa balikat. Si Ruben... "hindi matatag na parang tubig, ikaw ay hindi magiging pangunahin," ganoon ang sabi ng matandang si Jacob. Sa labas ng dakong banal, doon sa gilid ng kampamento, maaaring may isang Ruben, napakahindi-matatag, hindi mo maasahan, naku, palaging nagkukulang, na tila hindi kailanman gumagawa nang mabuti sa gitna ng bayan ng Dios; pero, sa ganang Dios, ang pangalan ni Ruben ang unang nagniningning sa batong onix sa balikat, at siya ay tanggap sa buong halaga at kabuluhan ng kanyang kinatawan, si Aaron na dakilang saserdote.

Oo, ako ay nagkukulang; narito ang isang Ruben, napakahindi-matatag kung minsan; pero, oh, pinagpalang katotohanan! may Isang nakatayo sa Dakong Banal na dala ang abang pangalang ito sa Kanyang mga balikat at sa Kanyang dibdib; kaya natututunan ko ang katotohanan ng mga salitang iyon, "Tanggap sa Minamahal."

Kapag binabasa ko ang Kasulatan at nananalangin at sinisikap kong mangaral, hindi Niya ako minamahal nang higit pa; at kapag ako ay nagkukulang at nadadapa at napapighati ko ang Kanyang Espiritu, hindi Niya ako minamahal nang mas kaunti. Ang Kanyang pag-ibig sa akin ay hindi nagbabago, at ako ay nakatayong tanggap sa buong halaga at kabutihan ng aking Kinatawan.

"*Kapag tinutukso ako ni Satanas na mawalan ng pag-asa,*
Sinasabing may kasamaan pa sa loob ko,
Tumitingala ako at nakikita Siya roon
Na tumapos sa lahat ng aking kasalanan."

Kapag pinaniniwalaan at tinatamasa natin na si Cristo ay para sa atin, hindi na tayo magdududa tungkol sa ating kaligtasan, dahil Siya ay para sa atin bilang ating Tagapagpauna.

Kakaunti ang mas nakalulungkot na tanawin kaysa sa isang mananampalataya na dati ay mahusay na naglingkod sa Kanyang Panginoon at sa Kanyang bayan, pero ngayon ay nag-aalinlangan na sa kanyang kaligtasan. Kung may ganitong nagbabasa ng mga salitang ito, magkaroon ka ng panibagong pag-asa, narito ang mismong mga salita ng Dios: "Na ang pagasang ito ay tinataglay natin na parang angkla ng kaluluwa, isang pagasang matibay at matatag at pumapasok sa nasa loob ng tabing; Na doo'y pumasok dahil sa atin ang Tagapagpauna, sa makatuwid baga'y si Jesus, na ginawang dakilang saserdote magpakailan man ayon sa pagkasaserdote ni Melquisedec" (Heb. 6:19-20). Ang Kanyang presensya roon para sa atin ang garantiya na wala ni isang banal, gaano man siya kahina, karupok, o katakutin, ang mawawala sa dakilang araw na iyon kapag sa mabituing kalangitan ay aalingawngaw ang sigaw, ang tinig, at ang tunog ng trumpeta. Hindi, kahit ikaw, mahal na banal na nag-aalinlangan.

"*Sapagkat ito'y aking makikita,*
Sapagkat ito ang Kanyang nais,
Hindi Siya mananatili sa Langit
At ako'y iiwan."

Kung mapapahalagahan lang natin ang Kanyang presensya para sa atin, mangangahulugan din ito na hindi tayo matatalo ng kaaway, dahil Siya ay para sa atin bilang ating Tagapamagitan.

Kung ano ang naging kahulugan ng mga salita ng Panginoong Jesus kay Pedro sa nakatakdang araw na iyon, sa palagay ko ay hindi natin kailanman malalaman, pero ang mga salita ring iyon na nakasulat ay naging matamis sa maraming banal na sinubok sa paglipas ng mga taon: "Ipinanalangin kita." Oh! Gaano kalaki ang utang natin sa mga panalangin Niya na tungkol sa Kanya ay nasusulat, "Palibhasa'y laging nabubuhay siya upang mamagitan sa kanila." Gaano karaming kasamaan ang naiwasan nating gawin, gaano karaming paglayo ng puso ang napigilan, dahil lang masasabi sa atin ng ating Panginoon, "Ipinanalangin kita"!

Kung gayon, hindi tayo mananatiling marumi dahil sa ating mga kasalanan, sapagkat Siya ay para sa atin bilang ating Tagapagtanggol. Ang diablo, kahit naagawan na ng kaluluwa ng banal, ay hindi pa rin siya titigilan. Ang malupit na kaaway na ito ay maghahanap ng tusong paraan para agawin sa banal ang kanyang kagalakan at kapayapaan. Madalas niya itong nagagawa sa pamamagitan ng pagpapaalala sa mananampalataya ng kanyang mga kasalanan, kahit pagkatapos ng tapat at mapagpakumbabang pagtatapat sa harapan ng Dios. Muli, tinutugunan ng Banal na Kasulatan ang ating pangangailangan. Sa 1 Juan 2:1, nakasulat, "...huwag kayong mangagkasala. At kung ang sinoman ay magkasala, ay may Tagapamagitan tayo sa Ama, si Jesucristo ang matuwid. Ang katuwiran ng Isang ito ay hindi papayag na palampasin Niya ang kahit pinakamaliit na pagkakamali sa buhay ng isang anak ng Dios, at ang Kanyang katapatan ay humihingi na harapin ito agad. Dahil ganoon, dapat nating gamitin ang pananalita ni Apostol Pablo, "Nililimot ko ang mga bagay na nasa likuran, ... ako'y nagtutumulin sa hangganan sa

ganting-pala ng dakilang pagtawag ng Dios kay Cristo Jesus" (Phil. 3:13-14).

Kahit tila iba ang ipinahihiwatig ng mga kalagayan kung minsan, at ang laman at ang diablo ay magkasundo pang siraan ang ating minamahal na Panginoon, maniwala ka rito: Siya ay para sa atin. Kahit ang kaibigan o kapatid ay tumalikod sa atin; oo, at kahit ang mga anak o magulang ay magtaas ng sakong laban sa atin, hindi kailanman sisikat ang araw sa araw na Siya, ang ating Kinatawan, ating Tagapagpauna, at ating Tagapagtanggol, ay hindi para sa atin, bawat sandali, bawat hininga, oo, sa buong daan.

Ang Banal na Presensiya na Kasama Natin (Ikatlong Bahagi) (Mayo 1959)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 5 Blg. 5, Mayo 1959.

Ang Presensiya ni Cristo sa Loob Natin

Malungkot ang araw na iyon; tumatalsik ang ulan sa mga kalye ng malaking lungsod habang daan-daang manggagawa, na ang suot ay kasing-kulimlim at kasing-tamlay ng panahon, ay naglalakad lampas sa palasyo papunta sa abalang puso ng lungsod para magsimula ng panibagong araw ng trabaho.

Panahon iyon ng digmaan, at binobomba nang husto ang London. Ang pagod ng mga gabing walang tulog, puno ng ingay at takot, ay bakas na bakas sa nanghihinang mukha ng mga tao.

Matigas at mabagsik ang tayo ng Buckingham Palace sa ilalim ng mababang ulap na mabilis na tinatangay sa langit, at habang dumadagundong na dumaraan ang mga bus, hindi iilang pasahero ang nag-angat ng ulo mula sa binabasang diyaryo sa umaga para sulyapan ang kulay-abong pader at ang mga guwardiyang naka-uniporme pandigma na halos kakulay na ng malungkot na tanawin. Talagang kulay-abo ang tanawin noong panahon ng digmaan, pero may isang maliit na batik ng kulay doon. Nang makita iyon ng mga taga-London, nagtanguan sila sa isa't isa na may ngiting nasisiyahan. Isang maliit na kulay ang matapang na wumawagayway sa malakas na hangin. Iyon ang bandila ng hari, at iisa lang ang ibig sabihin niyon: nandoon ang hari, nakatira siya sa palasyo.

Sa naunang dalawang pagbubulay natin tungkol sa Banal na Presensiya, nakita natin ang Panginoong Jesu-Cristo sa Kanyang paglilingkod bilang propeta at saserdote. Sa talatang, "Si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian" (Col. 2:27), makikita natin ang Panginoon bilang haring nakatira sa loob natin, ang Hari ng ating buhay.

Tatlong mahalagang katangian para sa mabungang buhay-Kristiyano ang pananampalataya, pag-asa, at pag-ibig. Kung gaano kalinaw na makikita ang mga ito sa ating buhay, iyon din ang sukat ng ating pagiging mabunga at kapaki-pakinabang sa Dios at sa Kanyang bayan.

Kapag mas malalim at mas personal nating naranasan ang katotohanan ng Banal na Presensiya sa loob natin, matutulungan tayo nitong lumago sa tatlong bahaging ito ng ating buhay espirituwal.

Ang Buhay ng Pananampalataya

Alam ng Apostol na sumulat ng mga salitang ito sa Colosas ang halaga nito, kaya isinulat niya sa mga taga-Galacia, "Ako'y napako sa krus na kasama ni Cristo; at hindi na ako ang nabubuhay, kundi si Cristo ang nabubuhay sa akin: at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman ay ikinabubuhay ko sa pananampalataya sa Anak ng Dios, na umibig sa akin, at ibinigay ang kaniyang sarili dahil sa akin" (Gal. 2:20).

Inangkin ni Pablo para sa sarili niya ang pananampalataya ng Cristong nananahan sa kanya; kaya buong sigla niyang nasabi, "Ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon." Ang buhay na iyon ay buhay na buhay, puno ng pananampalataya ng Anak ng Dios.

Alam na alam niya ang sinabi ni Habacuc, "Ang matuwid ay mabubuhay sa kaniyang pananampalataya." Alam din niya na ang maliit na pananampalataya ay nangangahulugan ng makitid na buhay, at ang malaking pananampalataya ay nangangahulugan ng masaganang buhay. "Ayon sa inyong pananampalataya" — ito ang madalas na sukat ng pagpapala mula sa Panginoon noong narito pa Siya sa lupa.

"Pero," sabi ng isa, "napakahina at napakaliit ng pananampalataya ko." Ang payo kung gayon: angkinin mo ang pananampalataya ng Anak ng Dios, ang Cristong nananahan sa iyo, hanggang masabi mo rin, "Ako'y nabubuhay sa pananampalataya sa Anak ng Dios, na umibig sa akin, at ibinigay ang kaniyang sarili dahil sa akin."

Ang Buhay ng Pag-asa

Ganito ang sabi ng ating talata sa Colosas: "Si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian." Pag-asa ng kaluwalhatian para kanino? Kaluwalhatian para kay Cristo. Ang katotohanang nananahan si Cristo sa mananampalataya ang garantiya na hahangaan si Cristo sa bawat isa sa kanila.

Tiyak na darating ang maluwalhating araw na iyon na may liwanag na hindi na kukupas, sapagkat ang di-mabilang na mga anghel, kerubin, at serafin ay lilingon para tingnan ang Iglesia habang siya'y nagniningning sa Kanyang kaluwalhatian. Doon, ang dating mga manlilibak, mga rebelde, at mga tumanggi sa Kanya na tinubos na ay magniningning sa walang-hanggang kaluwalhatian, ang mismong kaluwalhatian ni Cristo. Titingnan tayo ng mga nilalang na iyon sa langit at

hahangaan nila si Cristo sa atin, at Siya ang tatanggap ng lahat ng kaluwalhatian.

Oo, kaluwalhatian para kay Cristo, pero higit pa riyan, si Cristo sa atin ang garantiya na luluwalhatiin din tayo kasama Niya; sapagkat ang mga inaring-ganap Niya, sila rin ay Kanyang niluwalhati. Pagod ka ba ngayon? Pinanghihinaan ka ba ng loob dahil sa hirap ng daan? Kung gayon, kumapit ka sa pinagpalang katotohanang ito: sa loob mismo ng iyong pagkatao ay nananahan, sa buong kadakilaan Niya bilang Hari, ang Hari ng mga hari, ang Makapangyarihan sa kalangitan, ang iyong buhay at ang iyong pag-asa ng kaluwalhatian.

Tingnan mo ang mga kamay mo, ang mga daliri mong iyan — ang mismong mga iyan, binago lang, ang hahawak sa bunga ng Punong-kahoy ng Buhay. Tumingin ka sa salamin, sa mga mata mong iyan na pinagdaluyan ng maraming luha; ang mismong mga matang iyan — na binago na — ay matagal na titingin sa Pinakamarikit sa lahat at makikita Siya kung ano Siya. Kaya talagang mapapakanta tayo ng lumang awit, "Oh, iyon ay kaluwalhatian para sa akin!"

Higit pa, si Cristo sa iyo ang pag-asa ng kaluwalhatian para sa mga hindi pa ligtas! Ano iyon? Oo, ang katotohanang ang maharlikang Anak ng Dios ay nagpakababang tumira sa templo ng iyong katawan ay pag-asa na maliligtas din ang iba at balang araw ay luluwalhatiin. Kapag naaalala natin ang mga taon ng ating pagrerebelde, nang mas ginusto nating ibuhos ang pag-ibig natin sa isang mundong walang utang na loob at walang tunay na kagalakan, at iwan sa labas ang kaibig-ibig na Anak ng Dios, nagpapakumbaba ang ating puso. Salamat sa Dios, kumatok pa rin Siya at naghintay

hanggang sa wakas, pagkatapos ng mahaba at nakakapagod na panahon, nang sawa na tayo sa kasalanan at puno ng takot, binuksan natin nang maluwang ang matagal nang nakasarang pinto at nakita nating naroon pa rin Siya, naghihintay. Inanyayahan natin Siyang pumasok at pumasok nga Siya. Kung handa Siyang magpakababa para tumira sa mga makasalanang tulad natin, may pag-asa rin ng kaluwalhatian para sa kaluluwang matagal mo nang ipinagdarasal na hindi pa ligtas. Huwag kang susuko, sapagkat si Cristo sa iyo ay pag-asa ng kaluwalhatian.

Ang Buhay ng Pag-ibig

Gaano natin kailangan na ang walang-hanggang katangiang ito ay bumabad, pumuno, at umapaw sa ating buhay! Napakaraming away ang hindi na mangyayari! Napakaraming puso ang hindi na madudurog! Napakalaking kapangyarihan ang makikita, kung mas kilala lang natin ang buhay ng pag-ibig!

Kaya talagang dapat nating hangarin na masagot sa ating buhay ang panalangin ng Panginoon, "Upang ang pagibig na sa akin ay iyong iniibig ay mapasa kanila, at ako'y sa kanila" (John 17:26).

Kung ang dakilang pag-ibig na ito ay aangkinin at palalayain ng mga Kristiyano sa mundo ngayon, sasambahin ang Dios ayon sa nararapat, at ang ating karapat-dapat na Panginoon ay tatanggap ng mas malaking debosyon mula sa Kanyang bayan. Higit pa, ang mga napapahamak na bihag ni Satanas sa mga baryong pinaghaharian ng diyablo at sa mga lungsod na puno ng kasamaan ay makakarinig ng ebanghelyo mula sa labi ng mga taong may pag-ibig na pupuno sa malalaking puwang sa mga bukid ng misyon. Ang mga

banal na nasa gitna ng labanan ay maaaliw at mapapalakas ang loob, at mawawala ang pagkamaliit ng isip at kababawan na makikita sa marami sa bayan ng Dios. Maiaangat ang ating mga mata mula sa maliliit nating kalagayan para makita ang mga bukid na mapuputi na at handa nang anihin, at ang pag-ibig ni Cristo ang magtutulak sa atin na gumawa ng malalaking bagay para sa Dios.

"Ang tabing, sa makatuwid baga'y ang kaniyang laman" (Heb. 10:20) — ang mga salitang ito ay nagpapaliwanag ng pagkatao ni Cristo. Kung minsan, gaano kanipis ang tabing na iyon! Kahit ang mga kaaway ni Cristo ay parang nakasulyap sa Kanyang kaluwalhatian sa pamamagitan nito. Lalo na ang Kanyang mga alagad nang kasama nila Siya sa bundok.

Ngayon, isipin mo ang ating laman; iba, siyempre, sa likas at kahulugan, sapagkat ang ating laman ay ang masamang puwersa na lumalaban sa Espiritu. Napakakapal na tabing ang puwedeng maging ng ating laman! Kung mas kaunti ang tabing ng laman sa atin, mas makikita ng mundo si Cristo at ang Kanyang kaluwalhatian kapag tumitingin sila sa atin. Sisilip sila sa tabing, at makikita nila, "Si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian."

Ang Mabangong Pangalang Iyon (Hulyo 1959)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 5 Blg. 7, Hulyo 1959.

Ang Awit ni Solomon ay awit ng mga pinakamataas na papuri. Ito ang pinakamahusay sa sanlibo't limang awit na isinulat ni Solomon.

Napakagagandang awit ang nagawa niya mula sa kayamanan ng karunungang ibinigay sa kanya ng Dios! Kaya niyang umawit tungkol sa mga sedro ng Libano sa kanilang maharlikang kadakilaan, at tungkol din sa abang isopo sa tuyong pader na bato. Ang hari ng gubat na nakayukyok sa kanyang lungga at ang maliksing gasela na lumulukso sa mga bakod at kanal ay nagbigay sa kanya ng inspirasyon para sa isang masayang himig. Paano pa siya mauubusan ng paksa? Alam niya ang mga lihim ng matatayog na kaitaasan, at hindi rin dayuhan sa isip niya ang dumadagundong na kalaliman ng dagat at ang mga halimaw na may kaliskis na nakatira roon.

Pero sa kabila ng lahat ng ito, nawala ang iba pang sanlibo't apat na awit na isinulat niya, at ito na lang ang natira. Talagang pinakamataas ang Awit ng mga Awit na ito, sapagkat ang paksa nito ay hindi ang malagong lakas ng Libano, o ang leon, o ang usa, o ang makukulay na balahibo ng pabo real; kundi ang pinakamataas na damdamin ng puso ng tao, ang tunay na pag-ibig. At dahil ang pag-ibig ay may iisang pinakamataas na layon, itinuturo tayo ng Awit na ito sa taong iyon, at tungkol sa kanya ay mababasa natin, "Ang iyong pangalan ay gaya ng pabango na ibinuhos."

Agad lumilipad ang isip natin sa pinakamataas na layon ng ating pag-ibig, ang Panginoong Jesus, at naiisip natin ang Kanyang pangalan, Jesus. Totoo, ang Kanyang pangalan ay gaya ng pabango na ibinuhos.

"Jesus!" Oh, napakatamis ng pangalan!
"Jesus!" araw-araw ay hindi nagbabago!
"Jesus!" ipahayag ng lahat ng banal
Ang papuring karapat-dapat dito magpakailanman.

Pero ano ba talaga ang ibig sabihin nito? Paano magiging "gaya ng pabango na ibinuhos" ang isang pangalan?

Sa mga pagbubuhos ng pabango sa Biblia, dalawa ang namumukod. Una, nang italaga ni Moises si Aaron sa pamamagitan ng pagbubuhos ng langis sa kanya; at ikalawa, nang basagin ng babae ang sisidlang alabastro at ibuhos ang laman nito sa ulo ng Panginoong Jesus.

Binigyan si Moises ng detalyadong tagubilin tungkol sa banal na langis (Ex. 30:22-33). Ipinapakita ng mga detalyeng ito ang anim na paraan kung paanong ang pangalan ni Jesus ay "gaya" ng langis na ito. Pero ang mga tala ng Bagong Tipan ang nagbibigay sa atin ng ikapitong paghahambing: doon, ang langis ay ibinuhos.

Ang langis sa Exodo 30 ay MAMAHALIN. Mahal na banal, ano ang naging halaga para sa Panginoon, ang Maylalang ng mga dulo ng lupa, na tanggapin ang pangalang Jesus? Ang pagtanggap sa pangalang iyon ay nagkahalaga sa Kanya ng ginhawa sa sinapupunan ng Ama, na ipinagpalit Niya sa gilid ng bundok. Nagkahalaga ito sa Kanya ng tunog ng musika ng langit; bukod diyan, Siya'y naging "awit ng mga lasenggo." Nagkahalaga ito sa Kanya ng Gabbatha. Tingnan mo Siya roon, hinagupit at duguan, may koronang tinik at

nakadamit ng balabal ng panunuya. Oh, mga hangal na tao, hindi ba nila nakita na ang nakatayo sa harap nila na may kakaibang dangal ay si Jesus? Hindi, hindi nila nakita na sa ilalim ng koronang tinik ay nananahan ang mga kulog at kidlat ng walang-hanggang kabanalan. Para sa kanila, Siya'y si Jesus na taga-Nazaret lang. Oo, nagkahalaga ito sa Kanya ng Gabbatha.

Nagkahalaga ito sa Kanya ng Getsemani, ang pigaan ng langis. Ang mga sangkap ng banal na langis ay mira, kanela, kalamo, at kasia. Paano nito ipinaaalala sa atin ang mga paghihirap sa Kalbaryo!!! Ang mira, na kinukuha mula sa mapulang luhang tumutulo mula sa puno, ay nagpapaalala sa atin ng mahalagang dugo na dumaloy mula sa mga ugat ni Emmanuel. Lahat iyon ang naging halaga sa Kanya. Ang kanela, ang malambot na balat ng kahoy na pinatutuyo sa araw, ay nagtuturo sa atin sa Maamong Iyon na nakabitin sa gitnang krus sa ilalim ng nakapapasong araw mula ikatlo hanggang ikaanim na oras. Ang kalamo; ang salitang ito ay nagpapahiwatig ng tambo o sibat. Dito makikita natin ang panunuya ni Herodes at ng kanyang mga tauhan. Napakahinang mga bayani nila noong araw na iyon habang hinahampas nila sa ulo ang kaibig-ibig na Anak ng Dios! Nakikita natin ang sundalong tumusok ng sibat sa Kanyang tagiliran at nagpaagos ng dugong nagliligtas. Ang kasia, na pinuputol sa puno nang pahaba-habang piraso kaya naiiwang punit at may peklat ang puno, ay nagpapaalala sa atin ng propetikong sigaw sa Awit 129, "Ang mga mangaararo ay nangagararo sa aking likod; kanilang pinahaba ang kanilang mga bungkal." Lahat ng ito ang naging halaga sa Kanya; oo, at higit pa nang walang hangganan.

Sa pananampalataya'y nakikita natin Siyang itinaas,
Sa krus.
Iniinom Niya para sa atin ang mapait na saro, Sa krus.
Nabibiyak ang mga bato, nayayanig ang mga bundok,
Habang si Jesus ay tumutubos sa atin,
Habang si Jesus ay naghihirap para sa atin, Sa krus!

Kaya talagang masasabi natin sa Panginoong Jesus, "Ang iyong pangalan ay gaya ng pabango na ibinuhos."

Ang langis sa Exodo 30 ay BANAL. Gaano kabanal ang mahalagang pangalang iyon! Banal ito dahil ang Dios ang nagbigay nito, dahil ito'y pag-aari ng Anak ng Dios, at dahil ibinigay ito sa Kanya na magliligtas sa Kanyang bayan mula sa kanilang mga kasalanan. Ang pangalang iyon ay pag-aari ng nag-iisang Taong banal, walang sala, walang dungis, at hiwalay sa mga makasalanan. Sa mga salita ng himno, ganito natin kakausapin ang ating pinagpalang Panginoon:

Sinasamba at pinupuri namin ang Iyong pangalan,
Mahalagang banal na pangalan;
Ang Iyong walang-kapantay na pangalan
Sa walang-hanggang mga taon ay hindi nagbabago.

Ang banal na langis sa Exodo ay WALANG HANGGAN. Sinabi ng Dios, "Ito'y magiging isang banal na langis na pangpahid sa akin sa buong panahon ng inyong mga lahi." Ganyan din ang pangalan ni Jesus. Mahigit sanlibo't siyam na raang taon nang umiikot ang mundong ito sa araw. Ang mga kaharian at ang kanilang mga hari ay umangat at bumagsak sa pagkalimot, pero ang banal na pangalan ni Jesus ay nananatili sa makapangyarihan nitong lakas, at ganito ito mananatili sa lahat ng salinlahi (Rev. 22:4).

Isipin mo ito, mahal na anak ng Dios; papahiran ka magpakailanman bilang hari at saserdote ng banal na pangalang iyon, ang pangalang sinikap mong parangalan dito sa lupa. "At makikita nila ang kanyang mukha, at ang kanyang pangalan ay nasa kanilang mga noo" (J.N.D.).

Bukod diyan, ang langis ay HINDI KAUGNAY NG LAMAN. Mababasa natin, "Sa laman ng tao ay huwag ninyong ibubuhos." Napakaraming bagay ang ginagawa raw sa pangalang iyon, pero kung makikita ang tala ng mga ito, iisang salita lang ang nakasulat sa ibabaw: laman. Ah, hindi, mahal na banal, hindi sasang-ayunan ng pangalang iyon ang ginagawa sa laman. Tulungan nawa tayo ng Panginoon na mag-ingat sa pandaraya ng laman, para hindi tayo magkasala ng pagtatakip sa mga gawain ng laman gamit ang mahalaga at banal na pangalang iyon.

Ang langis ay NATATANGI: "Ni huwag kayong gagawa ng gaya niyaon," ang utos ng Dios. Sa salin sa wikang Pranses ng John 3:16, ang mga salitang, "ang Kanyang bugtong na Anak," ay isinulat na, "ang Kanyang natatanging Anak." Walang ibang katulad Niya! Hindi lang Siya mas magaling; Siya'y natatangi. "At sa iba ay walang kaligtasan: sapagka't walang ibang pangalan sa silong ng langit, na ibinigay sa mga tao, na sukat nating ikaligtas" (Acts 4:12). At higit pa, "Kaya naman siya'y pinadakilang lubha ng Dios, at siya'y binigyan ng pangalang lalo sa lahat ng pangalan; upang sa pangalan ni Jesus ay iluhod ang lahat ng tuhod, ng nangasa langit at ng nangasa lupa at ng nangasa ilalim ng lupa, at upang ipahayag ng lahat ng dila na si Jesucristo ay Panginoon, sa ikaluluwalhati ng Dios Ama" (Phil. 2:9-11).

At ito'y PARA LAMANG SA ILAN. Hindi ito dapat ipahid sa dayuhan (V. 33). Ang banal na pangalan ni Cristo ay nakalaan para sa pamilya ng Dios. Ang mga ipinanganak na muli lang ang nagdadala ng pangalang iyon, at sila'y natatakan at naiingatan. Saan ka nagtitiwala para sa walang hanggan, mahal na mambabasa? Dala mo ba ang pangalang iyon? Kung may duda ka, tumakbo ka sa Taong namatay para sa iyo, ang Taong nagdadala ng mahalagang pangalang iyon, at nagdadala sa Kanyang katawan ng mga peklat ng labanan sa Kalbaryo. Huwag kang maging dayuhan sa araw na iyon kapag luluhod ka na! Mapabilang ka sa mga tinubos sa kaluwalhatian! Ayusin mo na ito ngayon, bago mo pa basahin ang susunod na linya!

Itinala ni Apostol Juan na ang pabango ay ibinuhos kay Cristo (John 12:3). Ang kapansin-pansin sa pagbubuhos ng pabangong iyon ay ito: "Napuno ang bahay ng amoy ng pabango." Ang pangalan ng Panginoong Jesus ay gaya ng pabango na ibinuhos; ito'y mabango. Ang mga lingkod ng Kordero sa langit ay pinahiran lahat ng pangalang iyon; kaya ang hangin sa makalangit na lungsod ay puno ng matamis nitong bango. Kumusta naman tayo ngayon? Dala ba natin ang samyo ng Kanyang mabuting pabango? Tahimik ang bango, at ganoon din ang bango ng buhay na katulad ni Cristo. Posible kaya na masabi tungkol sa sinuman sa atin ang sinabi tungkol kay Esau, "Ang amoy … ay gaya ng amoy ng isang parang"?

Tulungan nawa tayo ng Panginoon na maging katulad ng punong saserdote noong una, na habang naglalakad siya, ang banal na langis sa kanyang ulo ang nagbibigay ng halimuyak sa paligid niya, at sa bango nito ay nalalaman na naroon siya. Maging higit nawa tayong

katulad Niya para mahalata ng iba na kasama nila ang isa sa mga pinahiran ng Panginoon.

Jesus! ang pangalang mahal na mahal ko,
Ang pangalang gusto kong marinig;
Walang banal sa lupa ang makapagsasabi ng halaga nito,
Walang pusong makaiisip kung gaano ito kamahal.
Ang pangalang ito'y patuloy na magbibigay ng bango
Sa matinik na daan ng buhay,
Matamis na papatagin ang mabatong burol
Na umaakay sa akin paakyat sa Dios.

* * *

Puwede Niyang hayaang mabigo ang mga umaaliw sa iyo dito sa lupa, para sa paglapit mo sa Kanya, magkaroon ka ng walang-hanggang kaaliwan.

Ang mga Prinsipyo ng Espirituwal na Paglipad (Oktubre 1959)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 5 Blg. 10, Oktubre 1959.

Ang sumulat ay isang lisensiyadong pilot na maraming karanasan. Daan-daang oras na siyang lumipad sa ibabaw ng mga bundok, disyerto, at karagatan. —Ed."

"Isinusumite ang artikulong ito nang may paumanhin sa mga mas maraming alam tungkol sa mga prinsipyong ito kaysa sa sumulat, at makakaunawa na ang mga salitang ginamit ay nasa pinakasimpleng anyo, sa pag-asang makatutulong ito sa paglalarawan ng mga katotohanang espirituwal."

Hindi pa gaanong katagal noong ang sigaw ng isang batang lalaki na "Eroplano!" ay magpapalabas sa kalye ng ibang mga bata, at baka ilang matatanda pa, para panoorin ang isang makinang mukhang ilang kahong pinagdugtong-dugtong, na may elesi sa harap.

Ngayon, ang mga makinis at kulay-pilak na makinang dumadagundong sa itaas ay halos hindi na pinapansin ng mga naglalakad, maliban kung sobrang lakas o kakaiba ang ingay.

Pero kahit ito'y isang kahong may makina o isang Jet na hugis-tatsulok ang pakpak, lumilipad ang mga makinang ito dahil sumusunod sila sa iisang mga batas ng paglipad.

Ginawa ang mga eroplano para lumipad. Pangit at asiwa sila kapag nasa lupa, at iyan ang nagpapaisip sa atin ng

pagkakatulad ng mga lumilipad na makinang iyon at ng mga Kristiyano.

Binata, dalaga, puwede mong awitin nang buong puso, "Wala ako sa ilalim ng kautusan, nasa ilalim ako ng biyaya," pero may mga batas na dapat mong sundin kung gusto mong pumailanglang sa kaitaasan ng espirituwal na paglago. Tandaan mo, ginawa ka para lumipad." Hindi kailanman layunin ng Dios na ikaw ay "nakatigil sa lupa".

Hindi nababago ang mga batas na ito ng buhay; hindi gaanong mga batas na "Huwag kang …" o "Gawin mo …", kundi ang pagkamit ng ilang resulta sa pagsunod sa ilang kilalang batas. Halimbawa, kung ang resultang gusto mo ay magkaroon ng maraming kaibigan, ito ang batas: "Ang taong may mga kaibigan ay dapat magpakita ng pakikipagkaibigan." O kung ang hangad mong resulta ay ang mahalin ka, ito ang batas: "Ang lahat na ihasik ng tao, ay siya rin naman niyang aanihin."

Ngayon, kung ang resultang gusto ko sa aking buhay-Kristiyano ay espirituwal na "taas ng lipad", dapat kong sundin ang mga batas ng espirituwal na paglipad.

May dalawang "pares" ng puwersa na umiiral sa bawat karaniwang eroplano. Ito ang bigat at angat, at tulak at hila-pabalik. Ang pag-usad ng eroplano ay nakasalalay sa ugnayan ng dalawang pares na ito.

Ganyan din ang Kristiyano. Sa pag-unawa sa mga puwersang umaapekto sa atin at sa paglalagay sa mga ito sa tamang ugnayan sa isa't isa, natutukoy ang "taas ng lipad" at pag-usad ng Kristiyano. Tingnan natin kung paano inilalarawan ng mga prinsipyong ito ng paglipad ang mga puwersa sa buhay ng Mananampalataya.

Ang BIGAT ay humihila PABABA, at ito'y dalawang uri: ang KASAMA na sa disenyo at ang IDINAGDAG.

Hindi ba't ramdam na ramdam nating lahat ang likas na paghila PABABA ng lumang pagkatao, na laging humihila sa atin pababa sa lupa? Likas sa atin ang magpatalo sa "grabidad" ng mundo, at kung walang puwersang gagamitin para madaig ito, BABAGSAK tayo. Bababa ang ating mga pangarap, bababa ang ating sigla, at bababa ang ating patotoo. Oo! hihilahin tayo pababa ng likas na bigat ng lumang pagkatao. Huwag tayong padaya sa pag-iisip na dahil ligtas na tayo, nagbago na ang lumang pagkatao. Hindi kailanman; binata, dalaga, kaya ka pa rin nitong hilahin PABABA at durugin ang iyong patotoo sa nakakatakot na paraan.

Ang idinagdag na bigat ay malinaw na ang ipinapasan nang higit pa sa likas na bigat. Ito rin ay maaaring maging lubhang nakababahala, kung hindi man nakapipinsala.

Paano kung gayon madadaig ang bigat na ito? Muli, may dalawang paraan: una, sa simpleng PAGBABABA ng sobrang bigat. Ganyan din sa ating espirituwal na "paglipad". Pinapayuhan tayong "iwaksi ang bawat pabigat … na totoong pumipigil sa atin." Para maiwaksi ang pabigat na ito, kailangang KILALANIN kung ano ito, HANAPIN ito at HAWAKAN ito, at sa isang tiyak na pasya ng kalooban, IWAKSI ITO. Paano natin ito makikilala? Kasalanan ba ito sa buhay? Hindi naman palagi. Puwedeng ganap itong legal pero hindi lang nakakatulong sa espirituwal na paglago. Anumang pumipigil sa akin at humihila sa akin para manatili sa lupa ay PABIGAT at dapat iwaksi.

Ang LIKAS NA BIGAT, ang lumang pagkatao, ay hindi pa maiwawaksi, pero puwede itong MADAIG, gaya ng pagdaig sa bigat sa pamamagitan ng ANGAT. Paano nalilikha ang ANGAT sa isang eroplano? Sa tamang ugnayan sa daloy ng hangin na nagpapanatili sa eroplano sa paglipad. Ganoon din tayo: ang humihilang bigat ng lumang pagkatao ay nadadaig lang sa tamang ugnayan sa Panginoong Jesu-Cristo, na ang presensiya ay laging nariyan para alalayan tayo.

Paano pinalalago ang "ANGAT" na ito? "Ang mga naghihintay sa Panginoon … ay sasampa na may mga pakpak na gaya ng mga agila". Sa pagiging nasa tamang kapaligiran at nasa tamang ugnayan dito, nakakakuha ang eroplano ng puwersang dumaraig sa hila pababa ng grabidad. Ganyan din sa Kristiyano, bata man o matanda: ang panahong ginugugol sa presensiya ng Panginoon, sa tamang ugnayan sa Kanya, ang magbibigay ng kapangyarihang dumaraig sa mundo.

Ang hila-pabalik, sa wika ng piloto, ay ang puwersang lumalaban sa pasulong na galaw ng eroplano at pumipigil dito.

Gaano karaming bagay sa ating buhay ang matatawag na HILA-PABALIK, sa diwang pinipigilan tayo ng mga ito? Hindi kailanman naaabot ang buo nating kakayahan at bumabagal ang ating pag-usad. Paano nadadaig ang HILA-PABALIK? Sa pamamagitan ng isa pang puwersang kumikilos laban dito, na tinatawag na TULAK, at ito'y nagmumula sa MAKINA. Ang tulak ay ang puwersang nagpapasulong sa eroplano sa himpapawid, at kung wala ito, hindi posible ang tuloy-tuloy na paglipad.

Salamat sa Dios! ang KAPANGYARIHAN ng Banal na Espiritu sa buhay — kapag ginamit — ay kayang magbigay ng dakilang lakas na magpapasulong sa Kristiyano sa kanyang espirituwal na karanasan. Sinasabi kong "kapag ginamit", siyempre, sapagkat kung paanong walang silbi ang dakilang lakas ng pinakabagong makinang Jet malibang buksan ng piloto ang throttle at gamitin ang lakas, ganoon din ang dakilang kapangyarihan ng Banal na Espiritu na dumaraig — halos walang silbi hangga't hindi ito inaangkin at ginagamit sa simpleng pananampalataya. Hindi ang piloto ang gumagawa ng lakas; nandiyan na lahat; kailangan lang niya itong gamitin. Oh, sana'y higit nating makilala lahat ang Kapangyarihang ito, na kumikilos sa ating araw-araw na buhay, dumaraig, nagtutulak sa atin pasulong at paitaas sa malinaw at bughaw na langit ng isang buhay na nagtatagumpay!

May isang kakaibang pangyayari (marami nga talaga) sa mundo ng paglipad. Ito iyon: habang lumalaki ang angat, lumalaki rin ang hila-pabalik. Huwag mong isipin, batang Kristiyano, na darating ang araw na, habang mataas at mabilis kang lumilipad, madadaig mo na nang tuluyan ang nakapanghihinang epekto ng "hila-pabalik" at "bigat". Kakatwa man, habang lumalaki ang iyong espirituwal na tangkad, lumalaki rin ang pakiramdam mo ng "bigat at hila-pabalik".

Habang lumalago ka sa biyaya, lumalago rin ang pagkaunawa mo sa kasamaang nasa loob at nasa labas. Ang dakila at maka-Dios na Apostol ay nakasigaw ng, "Sapagka't ang mabuti na aking ibig ay hindi ko ginagawa: nguni't ang masama na hindi ko ibig, ay siya kong ginagawa." at "Nasumpungan ko nga ang isang

kautusan, na, kung ibig kong gumawa ng mabuti, ay nasa akin ang masama."

Pero dapat tayong magpatuloy at umakyat; ang kapalit nito ay ang bumaba, pababa sa kapaligirang hindi kailanman itinakdang paglagian ng buhay mo at ko, pababa kung saan ang grabidad ng lumang mundong ito ay magtatali sa atin para malungkot na tumingala lang sa iba na umaakyat nang mas mataas kaysa sa atin.

Napakagandang bagay ang taas ng lipad! Nakamamangha ito! Hindi mo makikita ang mga damo sa bakuran ng kapitbahay mo mula sa kaitaasan. Lumalawak ang iyong paningin, lumalapad ang iyong abot-tanaw. Tumitingin ka pababa at nakikita mo ang ayos ng mga bagay na mukhang gulong-gulo kapag nasa lupa. Ang nakikita mo ay hindi ang gawa ng tagawalis, kundi ang plano ng arkitekto. Ito ang kaharian ng sikat ng araw, at malinis ang hangin, at may katahimikang hindi kilala ng mga nakatira sa lupa …

… at … sayang!

hindi

marami…

ang naroon.

"*Panginoon, tulungan Mo kaming pumailanglang*
Sa matataas at bukas na kalangitan,
At hindi na kailanman
Ubusin ang aming buhay sa mga pagkakamali ng iba.
O Kapangyarihan, iangat Mo kami
Sa itaas ng mga lumilipas at madidilim na bagay na ito,
At sa gayo'y ibaling

Ang aming tingin, at pumailanglang sa mga pakpak ng agila."

—J.B.N.

Liwanag na Nakikita (Nobyembre 1959)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 5 Blg. 11, Nobyembre 1959.

Umuulan sa labas habang isinusulat ko ang unang pangungusap ng artikulong ito. Miyerkules ng gabi; walang anumang pambihirang nangyari ngayong araw sa maliit kong mundo. Siguro kung tatanungin ko ang binatilyo sa kabilang kalye o ang dalagita sa may bandang itaas ng kalye, “O, ano'ng nangyari ngayong araw?” ang isasagot nila ay … “Ay, wala naman masyado.” Hindi ba't nakapagtataka na tayong lahat na nakakakita ay nabigyan ng pribilehiyong “makita” ang isang bagay na WALANG HANGGAN? May aktuwal tayong kaugnayan sa isang bagay na HINDI NASISIRA, at kasabay nito'y nakita natin ang isang bagay na talagang WALANG KATULAD, pero kadalasan ay parang hindi man lang tayo humahanga? Ano ba itong kakaibang bagay na ito? tanong mo. Ito ang uri ng enerhiya na nagbibigay ng hugis, ganda at kulay sa lahat ng bagay, at kung wala ito, halos walang silbi ang mga matang ito: ang LIWANAG.

Sa John 8:12, pitong maiikling salita ang binigkas ng Panginoong Jesus. Ang pinakamahaba ay hindi hihigit sa limang titik sa ating wika, pero umaabot ang mga ito lampas pa sa malawak na sansinukob ng umiikot na mga galaxy. Hindi kailanman lubos na mauunawaan ng pinakamatalinong isip sa mundo ang buong kahulugan ng mga simpleng salitang ito, sapagkat nang sabihin Niya, “Ako ang ilaw ng sanlibutan,” iniimbitahan Niya tayong palawakin ang ating pag-iisip, palabas, palabas

sa napakalalim na kalawakan ng espasyo at panahon, kung saan ang LIWANAG ay naglalakbay nang isang bilyong taon mula bituin hanggang bituin. Halos nakakatakot ang lawak nito, ang tahimik na karingalan nito, pero ang “simpleng” pariralang iyon ay tumuturo sa kadakilaan, sa kalakhan ng ating minamahal na Panginoon.

Tingnan natin ang liwanag sa tatlong bahagi: ang katangian ng liwanag at kung paano natin ito nakikita; ang mga bumubuo sa liwanag at kung paano natin ito naipapakita; at ang mga hinihingi ng liwanag at kung paano tayo tumutugon dito.

Tatlo ang katangian ng LIWANAG. Ito ay WALANG HANGGAN. Ang liwanag ay hindi nilikha, sapagkat ang Diyos ay Liwanag. Nang lumabas ang Kanyang makapangyarihang utos, “Magkaroon ng liwanag,” mula sa Kanya mismo ay sumibol ang sinag ng Kanyang sariling kaluwalhatian at itinaboy nang malayo ang kadiliman. Kaya ang WALANG HANGGANG katangian ng Panginoong Jesus ay makikita sa mga salitang iyon, “AKO … ang ilaw …”

Sa matang binuksan ng Diyos, ang LIWANAG ng sanlibutan ay dumating mula sa itaas. “Dinalaw tayo ng pagsikat ng araw mula sa itaas, upang magbigay liwanag sa mga nakaupo sa kadiliman at sa lilim ng kamatayan” (Lk. 1:78-79). Sa madilim at bulag na mata ng hindi sumasampalataya, ang LIWANAG na ito ay SUMIBOL mula sa ibaba. “Ang bayang nakaupo sa kadiliman ay nakakita ng dakilang ilaw, at sa mga nakaupo sa lupain at lilim ng kamatayan ay sumikat ang ILAW” (Matt. 4:16). Kung paanong inakala ng mga sinaunang tao na ang araw ay lumalabas mula sa lupa

tuwing umaga at lumulubog sa lupa tuwing gabi, ganoon din tiningnan ng madilim na isip ang Panginoong Jesus bilang isang taong nagsimula sa lupa at nagwakas sa lupa. Sa panahon natin, alam nating ang pagsikat ng araw ay pagpapatuloy lang ng paglalakbay nito, at ang paglubog nito ay paglampas lang sa kinaroroonan natin. Hindi lumalabo ang liwanag nito ni umiikli ang mga sinag nito. Patuloy ang nag-aapoy na bilog sa walang katapusang landas nito, ikinakalat ang kaluwalhatian nito sa mga lugar na hindi na natin abot-tanaw. Ganoon din ang Panginoon, ang LIWANAG ng sanlibutan: maaaring wala Siya sa abot ng ating paningin, pero sa kanan ng Kamahalan sa kaitaasan, ang sinag ng Kanyang kaluwalhatian ay nagpapaliwanag sa buong maluwalhating lugar na iyon. Ang LIWANAG ay WALANG KATULAD: walang ibang tulad nito, walang maihahambing dito. (Paano mo ito ilalarawan sa isang bulag?) Kaya nang sabihin ng Panginoong Jesus, “Ako ANG ilaw ng sanlibutan,” pinatotohanan Niya na SIYA LANG ANG NAG-IISA SA KANYANG URI, WALANG IBANG katulad Niya, Ganap na Diyos at Ganap na Tao. Ganito ang pagkakasabi ng French Bible sa John 3:16: “Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, kaya ibinigay Niya ang Kanyang NAG-IISA AT WALANG KATULAD na Anak …”

Ang LIWANAG ay HINDI NASISIRA. Ito rin ay ipinahayag ng mga salitang, “Ako ang Ilaw …” Ang liwanag na dumaraan sa maruming bintana ay hindi nadudumihan, kundi ang lumalampas ay kasingliwanag pa rin ng dati. Hinipo ng ating mahal na Panginoon ang ketongin, hinawakan sa kamay ang patay, nakisalamuha sa mga bulagsak at makasalanan, at ganoon kalinis ang Kanyang likas na kabanalan na walang anumang

nakapagparumi sa Kanya. Siya ay Banal, Walang Kasalanan at Walang Dungis. Siya ANG ILAW NG SANLIBUTAN.

Ang mga “BUMUBUO” sa liwanag—wala kasing mas magandang salita, kahit sa totoo lang ay “binubuo” lang ang liwanag ng sarili nito—pero para sa ating layunin, tingnan natin kung ano ang bumubuo sa “puting” liwanag na ating “nakikita.”

Kung itatapat natin ang isang salaming prism sa sinag ng araw, ang lalabas na spectrum ay may mga kulay mula violet hanggang pula. Kaya nalalaman natin na ang “puting” liwanag ay binubuo talaga ng PULANG liwanag, BERDENG liwanag at ASUL na liwanag. Nakita na nating lahat ang pinakadalisay na mga kulay na iyon sa pamilyar na bahaghari kapag nahahati ang sikat ng araw ng maliliit na patak ng tubig. Kay ganda ng mga kaluwalhatian ni Cristo, ang LIWANAG ng sanlibutan, kapag nakita sa pamamagitan ng tubig ng Salita!

Nakikita natin ang dalisay na PULA na nagsasalita tungkol sa Kanyang ganap na sakripisyo, at para maging LIWANAG Siya ng sanlibutan, kinailangan Niyang ibuhos ang Kanyang mahalagang dugong kasimpula ng rubi upang alisin ang ating kasalanan. Napakagandang malaman na magpakailanman ay mananahan tayo sa walang hanggang sinag ng LIWANAG na ito, sapagkat sa lugar na iyon ng dalisay na kagalakan, ang KORDERO ang siyang ILAW doon (Rev. 21:23).

Ngayon, ito ang tanong: naipapakita ko ba ang liwanag na ito dito sa lupa? Ang pulang liwanag ng sakripisyo? May NAGAGASTOS ba sa akin ang buhay-Kristiyano ko —sa pagsuko ng sarili kong kalooban, ng oras ko, ng kaunti kong ari-arian, ng sarili ko?

Ang BERDENG LIWANAG ay nagniningning at nagsasalita tungkol sa MASAGANANG BUHAY, at para masabi ng Panginoon, “Ako ang ilaw ng sanlibutan,” kinailangang dalhin Niya ang ganitong buhay sa abot ng mga taong naninirahan sa lupa. Mababasa natin ito sa John 1:4, “Nasa Kanya ang BUHAY, at ang BUHAY ay siyang ILAW ng mga tao.” Kahit kaunti, naipapakita ko ba ang liwanag na ITO? Kilala ba ako bilang taong may buhay na walang hanggan, ang mismong buhay ni Cristo, sariwa, luntian, mabango at mabunga?

Ang ASUL NA LIWANAG ay liwanag ng Langit, at inilalayo nito ang ating paningin mula sa ulap ng lupa para mamasdan ang mga bagay ng Walang Hanggan. Ang “Ako ang ilaw ng sanlibutan” ay naghahayag ng pagka-Diyos ng ating mahal na Panginoon, ang Anak ng Diyos, o gaya ng mababasa natin sa Sulat sa mga Hebreo, “Ang Kanyang Anak … na Kanyang itinalagang tagapagmana ng lahat ng bagay, na sa pamamagitan din Niya ay ginawa Niya ang sanlibutan. Siya ang (SINAG) ng Kanyang kaluwalhatian at ang tunay na larawan ng Kanyang pagka-Diyos.” Narito nga ang ASUL na liwanag, at kung paanong ang liwanag na galing sa araw ay tumutulong sa atin na makilala ang likas at katangian ng araw, gayundin ang Panginoong Jesus, ang Ilaw ng sanlibutan, ay naghahayag ng mismong likas at katangian ng Diyos.

May hinihingi sa atin ang liwanag na ito, bilang isang Iglesia, sapagkat iniutos sa atin ng Panginoon, “Inilagay kita na maging ilaw ng mga Gentil, upang ikaw ay maging kaligtasan hanggang sa mga dulo ng lupa” (Acts 13:47). May hinihingi rin ito sa bawat isa sa atin bilang Kristiyano: “Gayon din naman lumiwanag ang inyong ilaw sa harap ng mga tao, upang makita nila ang inyong

mabubuting gawa, at luwalhatiin ang inyong Ama na nasa langit” (Matt. 5:16). Pansinin na ang ministeryo ng liwanag ay tahimik na ministeryo. Ang utos ay hindi “Marinig ang inyong mabubuting salita” kundi “MAKITA ANG INYONG MABUBUTING GAWA.” Kapag nakita na ng mga hindi ligtas ang mabubuti mong gawa (at ang mahusay mong PAGTATRABAHO sa opisina o sa pabrika), saka magkakaroon ng bisa ang mabubuti mong salita. May pananagutan din ang mga hindi ligtas sa liwanag. Nakasulat sa John 3:19, “At ito ang kahatulan, na ang ilaw ay dumating sa sanlibutan, at inibig ng mga tao ang kadiliman kaysa ilaw, sapagkat masasama ang kanilang mga gawa.”

“AKO ANG ILAW NG SANLIBUTAN.” Kay dakila! Kay walang hangganan! Kay luwalhati! Lahat ng ito ay nakapaloob sa tila simpleng pangungusap na iyon. Kapag naisip natin ang liwanag ng ating araw, na sa napakalaki nitong sukat ay naglalabas ng di-kapani-paniwalang “dami” ng liwanag, at saka naisip ang maliit na butil na ito ng alikabok sa kalawakan na tinatawag nating mundo, at kung gaano kaliit kung ihahambing ang iilang sinag ng liwanag na umaabot sa atin dito, at sa mga iyon, kung gaano kakaunti ang napapansin mo at ko—hindi ba't napapaisip tayo sa kawalang-hanggan, sa kawalang-hangganan ng ating kahanga-hangang Panginoong Jesus? Nakapagpapakumbaba ito kapag naisip natin kung gaano kaunti, gaano kaunti ang alam natin tungkol sa Kanya, kung gaano kaliit ang pinakadakila nating mga kaisipan tungkol sa Kanya. Gayunman, bumababa Siya mula sa Kanyang buong kaluwalhatian upang liwanagan ang ating kadiliman, upang tanglawan ang daang ating nilalakaran, at sa

wakas ay iakyat tayo sa buong ningning ng Kanyang presensya magpakailanman.

Araw at mga Bituin (Disyembre 1959)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 5 Blg. 12, Disyembre 1959.

Naranasan mo na bang maligaw — sa dilim — sa dagat — sa gitna ng bagyo? Hindi iyan ang klase ng karanasang pipiliin natin. Natutuwa ako na naranasan iyon ni Pablo. Hindi para kay Pablo, kundi para sa maliliit na taong tulad mo at ko. Kasi, kung hindi niya pinagdaanan ang nakakatakot na bagyong iyon, hindi sana naisulat ang ikadalawampu't pitong kabanata ng Acts.

Ganito ang ikadalawampung talata ng kapana-panabik na kuwentong-dagat na isinulat ni Lucas: “At nang hindi na lumitaw ang araw ni ang mga bituin sa loob ng maraming araw, at hindi maliit na bagyo ang humahampas sa amin, nawala na ang lahat ng pag-asa na kami'y maliligtas.”

Umaalingawngaw ang hangin sa mga lubid ng barko at pinupunit ang mga layag. Maingay na umiingit ang mga lubid habang hinihila nang mahigpit, at umuungol ang mga kahoy sa walang awang hampas ng mga alon na kasintaas ng bundok. Pasuray-suray ang mga marino habang ang maliit na sasakyang may dalang dalawandaan at pitumpu't anim na kaluluwa ay pinaglalaruan na parang kabibe sa malalakas at umuugong na alon. Madilim, nakakatakot na madilim. Matagal nang nawala sa paningin ang araw, at ang mahinang liwanag ng mga bituin ay natatakpan ng makakapal, maiitim at kumukulong ulap na ibinubuhos ang kanilang galit sa maliit na sasakyan. Kaya hindi

kataka-taka na sinabi ng sumulat ng tala, “Nawala na ang lahat ng pag-asa …”

Tatlong bagay ang umagaw sa kanilang pag-asa: walang araw, walang bituin, at hindi maliit na bagyo. Alam mo, ganyan din madalas sa iyo at sa akin, hindi ba? Paminsan-minsan ay nalulungkot tayo at nawawalan ng loob; parang wala nang pag-asang makabangon pa tayo. Bakit kaya? Bumabagsak tayo kapag nawala sa paningin natin ang araw at ang mga bituin, at kapag ang mga bagyo ng buhay ay walang awang humahampas sa ating kaluluwa.

E paano si Pablo? Ang dakilang si Pablo; napakalaking tao niya! Nasa iisang barko siya, sa iisang bagyo, sa iisang kadiliman. “Kumusta, Pablo,” baka itanong natin, “pinanghihinaan ka ba ng loob?” Pakinggan ang sagot niya: “Sumasampalataya ako sa Diyos na mangyayari ang ayon sa sinabi sa akin” (V. 25). Ano ang pagkakaiba ng dalawang taong ito, sina Lucas at Pablo? Ang isa ay may takot sa gitna ng bagyo, at ang isa naman ay may pananampalataya sa gitna ng bagyo.

Nagniningning pa rin ang araw sa buong liwanag nito, hindi namatay ang mga bituin, pero nawala ang mga ito sa paningin ng mga marino, at ang kadiliman ay pumasok sa mismong kaluluwa nila, at tumakas ang pag-asa.

Ganyan din sa atin kapag nawala sa paningin natin Siya na tinutukoy ng araw at ng mga bituin. Ganoon din mismo ang nangyayari sa ating kaluluwa.

Ang Persona ni Cristo

Ang araw ay nagsasalita tungkol sa Panginoong Jesus, sapagkat mababasa natin na Siya ang Araw ng

Katuwiran na sisikat na may kagalingan sa Kanyang mga pakpak (Mal. 4:2). Kapag nawala sa atin ang pakiramdam na kasama natin si Cristo, doon humihina ang pag-asa. Kapag pakiramdam natin ay abala Siya sa problema ng ibang batang Kristiyano, o inaasikaso Niya ang ibang nangangailangang banal sa ibang bayan, nawawala sa atin ang pakiramdam na malapit Siya, at gusto na nating sabihin, “Hay! Ano pa'ng silbi?” Iyan mismo, iyan ang oras para sa pananampalataya, pananampalataya sa gitna ng bagyo. Sabihin mo, sabihin mo nang malakas kung kailangan, pero sabihin mo, “Sumasampalataya ako sa Diyos,” sapagkat sinabi Niya sa Kanyang Salita, “Hindi kita iiwan, ni pababayaan man” (Heb. 13:5). Sabi ng iba, “Pero hindi ko pa rin nararamdaman na malapit Siya.” Oo, hindi rin naramdaman ni Pablo ang mainit na sinag ng araw, pero hindi ibig sabihin noon na namatay na ang araw. Sumampalataya si Pablo sa Diyos.

Ang Katuwiran ni Cristo

Ang araw ay nagsasalita rin tungkol sa katuwiran ni Cristo, at kapag nawala ito sa paningin natin at naging abala tayo sa kadiliman ng ating luma at makasalanang likas, pinanghihinaan tayo ng loob. Muli, kailangan lang nating sumampalataya sa Diyos, at manalig sa sinasabi Niya tungkol sa “katuwiran ng Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya kay Jesu-Cristo para sa lahat at sa lahat ng sumasampalataya” (Rom. 3:22). Napakagandang katotohanan na dapat panghawakan!

Ang Pag-ibig ni Cristo

Ang mainit at magiliw na sinag ng araw ay nagpapaalala rin sa atin ng pag-ibig ni Cristo, na buong-lakas na

nagniningning sa malakas at mahina nang pare-pareho. Kapag nawala sa iyo ang pakiramdam ng personal na pag-ibig ng Panginoong Jesus sa iyo, babagsak ka. Mahal ka Niya nang personal. Paniwalaan mo iyan, kahit hindi mo nararamdaman, sapagkat sinabi Niya, “Kung paanong iniibig Ako ng Ama, gayon din naman iniibig Ko kayo” (John 15:9). Mahal ka Niya nang buong puso, sapagkat mababasa natin, “Ang Anak ng Diyos na umibig sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin” (Gal. 2:20). Mahal ka Niya nang palagian. Hawakan mo ang katotohanang iyan! Itanim mo nang matibay sa pinakagitna ng iyong pagkatao! Hindi nagbabago ang pag-ibig Niya, kahit nagkukulang tayo, nagkakasala, at nagpapalungkot sa Kanya. Sa kabila ng ganoong asal, mahal ka Niya ng pag-ibig na walang hanggan; hindi na Niya mahihigitan pa ang pagmamahal Niya sa iyo. May kawikaan na nagsasabi, “Ang kaibigan ay umiibig sa lahat ng panahon” (Prov. 17:17). Ang Kaibigan ng mga makasalanan ay may pag-ibig na hindi nagbabago at hindi natitinag; laging pareho, magpakailanman. Mahal ka Niya ngayon din ng walang hanggan at maalab na pag-ibig. Paniwalaan mo iyan, kahit sa dilim at sa gitna ng bagyo.

Ang Patnubay ng Diyos

Malaking kawalan sa marino ang walang bituin, dahil umaasa siya sa mapa ng langit para sa direksyon. Ang batang Kristiyano na nawalan

ng pakiramdam ng patnubay ng Diyos sa kanyang buhay ay madaling panghinaan ng loob at mawalan ng pag-asa, gaya ng mga marinong iyon (Acts 27). Ano ang gagawin natin kapag nawala sa atin ang pakiramdam ng pag-akay ng Diyos? Sumampalataya lang tayo sa Kanya sa gitna

ng dilim, sapagkat kung handa tayong malaman ang Kanyang kalooban, makakaasa tayo sa Kanyang pangako, “Tuturuan kita at itituro sa iyo ang daan na dapat mong lakaran; papatnubayan kita ng Aking mata” (Psa. 32:8).

Ang Kapangyarihan ng Diyos

Gayundin, ang mga bituin ay nagsasalita sa atin tungkol sa kapangyarihan ng Diyos, sapagkat mababasa natin ang marilag na pariralang, “Ginawa rin Niya ang mga bituin” (Gen. 1:16). Kapag gumawa ang tao ng isang satellite, milyun-milyong salita ang isinusulat nila tungkol dito. Pinupuno ng Diyos ang kalawakan ng mga bituing napakalaki na nalilito ang ating isip sa pagsisikap na sukatin ang mga ito, at sa simpleng dignidad ay nakatala lang, “Ginawa rin Niya ang mga bituin.”

Kapag nawala sa paningin mo ang kapangyarihan ng ating dakilang Diyos, batang Kristiyano, hindi magtatagal at magiging sobrang bigat na sa iyo ang buhay, at babagsak ka. Kayang gawin ng Diyos ang kahit ano! May kapangyarihan Siyang tugunan ang pangangailangan mo. Kaya Niyang kunin ang pinakamalalim na hangarin ng puso mo at bigyan ito ng hugis at katuparan. Kaya Niyang kunin ang pinakamahina at pinakaalangan na panalangin at gawin itong isang makapangyarihang katotohanan. Paniwalaan mo! Kaya Niya!

Ang Karunungan ng Diyos

Natutuhan natin mula sa Mang-aawit na ang ating Diyos ay “binibilang ang mga bituin; tinatawag Niya silang lahat sa kanilang pangalan” (Psa. 147:4). Sa susunod na

tumingala ka sa mataas na langit at makita ang mga bituing parang alikabok na pumupuno roon, alalahanin mo, nagsasalita sila tungkol sa pagkaalam ng Diyos sa lahat ng bagay; alam Niya ang lahat! Alam Niya ang pangangailangan mo ngayon din. Alam Niya ang mga hangarin mo; walang lihim sa Kanya. Sa susunod na manalangin ka, sabihin mo sa Kanya ang lahat ng nasa puso mo; hindi Siya magugulat; alam Niya ang lahat. Higit pa rito, alam Niya kung paano tutugunan ang pangangailangan mo ngayon. Kapag nawala sa paningin mo ang katotohanang ito, babalutin ng dilim ang kaluluwa at maglalaho ang pag-asang matulungan.

Nasa Beam (Marso 1960)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 6 Blg. 3, Marso 1960.

Dalawampung libong talampakan ng ulap ang nasa pagitan nila at ng lupa.

Ibinubuhos ng buwan ang puting liwanag nito sa mga ulap na parang pinalong krema na nakalatag sa ibaba. Nakakamangha sa ganda! Maganda nga kung titingnan mula sa itaas pababa, pero mula sa ilalim ay malungkot at madilim. Binabasa ng humahagupit na ulan ang lahat. Ang walang awang matutulis na tuktok ng mga bundok ay tumutusok pataas at itinatago ang kanilang panganib sa loob ng mga ulap na mukhang inosente, nakalantad ang matatalim nilang ngipin para manira.

Pagkatapos ay dumating ang kalkuladong oras para magsimulang bumaba. Ewan kung bakit, nang gabing iyon, may kakaibang paninikip sa lalamunan ng batang piloto habang dahan-dahan niyang hinihila pabalik ang apat na throttle. Takot? Hindi naman, hindi niya aaminin iyon. Baka may mas angkop na salita. Anuman ang tawag doon, nararamdaman niya ito; kakaibang pakiramdam na may hindi tama … Baka ito na … ang makapal na ulap, ang mga tuktok na granite, tatlumpung toneladang eroplano, at laman at dugo; batang laman at dugo, napakabata pa para mamatay. Siguradong nagsinungaling si Johnny sa harapan tungkol sa edad niya; labingwalong taon pa lang siya ngayon. Si Tom, ang navigator, ay kaka-beinte pa lang; ganoon din kabata ang ibang tripulante, at ang piloto ay kasisapat pa lang ng edad para bigyan ng susi ng bahay.

Sumugod sila sa ulap, at habang binabalot ng puting ulap ang lahat at kakaibang kumikislap ang mga apoy ng tambutso sa malamlam na dilim, napansin ng piloto na sobrang higpit ng hawak niya sa kontrol, at malamig at basa ang mga kamay niya.

Dumating ang wireless operator dala ang ulat ng panahon mula sa base: “Cloud base, 300 talampakan …” Hindi masyadong maluwag, naisip ng piloto, at umabot siya at pinindot ang isang switch. Kumakaluskos sa kanyang earphones, narinig niya ang musika, matamis na musika. Hindi, hindi naman eksaktong orkestra, sapagkat walang biyolin na kasintamis, walang organ na kasing-himig ng tunog na narinig ng batang piloto. Isa lang itong malungkot at paputol-putol na iisang tono, “daaah-dit … daaah-dit … daaah-dit,” paulit-ulit, hindi nagbabago. Ay, kay tamis nitong pakinggan nang gabing iyon! Ito ang “beam,” isang signal na ipinapadala mula sa base para gabayan pauwi ang eroplano kahit hindi nakikita ang daan.

Dalawang digri lang ang lapad ng beam. Sa isang gilid ng makitid na beam na iyon, ang signal ay tumutunog ng, “daaah-dit … daaah-dit … daah-dit,” at sa kabilang gilid naman ay umaawit ng, “dit-daaah … dit-daaah … dit-daaah.” Sa gitna lang ng makitid na daang iyon sa mga ulap nagsasanib ang signal at nagiging isang malinaw at tuluy-tuloy na tono … “daaaaaah.” Sa sandaling magsimulang lumihis ang eroplano sa beam, pumapasok ito sa isang malamlam na sona kung saan sa ilalim ng tuluy-tuloy na tono ay maririnig ang putol-putol na signal. Agad-agad ay itinatama ng piloto ang direksyon niya para makabalik “sa beam.”

Nakalipad ka na bang “bulag” sa iyong karanasang Kristiyano? Natakot ka na ba? Ang sumulat nito ay naranasan na iyan, at marami pang ibang anak ng Diyos. At saka, nang tila lubusan nang babalutin ng ulap ng kawalang-katiyakan ang kaluluwa, dumating ang beam … “Ito ang daan, lakaran ninyo.”

Kapag, sa ibabaw ng ingay ng ibang mga tinig, ay may naririnig na isa pang Tinig—mahina siguro sa simula, pero habang nakikilala natin ito na nagpapadala ng signal mula sa mga pahina ng Banal na Kasulatan—itinatama natin ang ating buhay para mapunta ito “sa tamang direksyon,” at nagiging mas malinaw ang mga palatandaan at halata na ang daan.

Kung, dahil sa hangin ng pagsalungat o ng kahirapan, ay magsimula tayong lumihis sa itinakdang daan, kung nakatutok ang ating tainga, agad nating maririnig ang mahinang ilalim na tunog ng putol-putol na signal; maaabala ang kapayapaan ng ating isip at malalaman nating muli na kailangang may itama para manatiling “nasa beam.”

Makitid ang beam, dalawang digri lang ang lapad. Ibig sabihin, isang milya ang lapad kapag animnapung milya pa ang layo sa base, at unti-unting kumikitid hanggang sa sabihin na sa atin ng main marker na nakarating na tayo.

Sa buhay-Kristiyano, tila kung talagang pinagsisikapan nating manatiling “nasa tamang direksyon,” tinatawag tayo sa mas malapit na pagsunod sa mga bagay na walang hanggan habang tayo'y naglalakbay.

Isa sa mga problema ng piloto noong mga panahong iyon kapag binuksan niya ang beam ay ang alamin kung papalapit ba siya o papalayo sa main marker. Nalalaman

niya ito sa pamamagitan ng “pagsukat sa beam.” Tatawirin niya ang beam at susukatin kung gaano katagal bago siya makalampas dito. Pagkatapos ay lilipad siya nang kahanay ng beam, at pagkaraan ng ilang sandali ay tatawirin itong muli at susukatin ulit ang oras. Sa ganitong paraan nalalaman niya kung lumalapad o kumikitid ito, at kaya nalalaman niya kung aling direksyon ang tama.

Mabuti ring “sukatin ang beam” paminsan-minsan. Lumalapad ba ito o kumikitid? Pinapayagan ba natin sa buhay natin ngayon ang mga bagay na ilang taon lang ang nakaraan ay nagpapakonsensya sa atin? Ang sumulat at ang bumabasa, sukatin nating pareho ang ating buhay paminsan-minsan ayon sa mapilit na signal mula sa Salita. Kung gagawin natin ito, baka maipakita nito sa atin kung papalapit tayo sa tunguhin o papalayo. Pero huwag nating ipagkamali ang makitid na lakad sa makitid na isip. Ang makitid na lakad ay may hangganan ng kung ano ang nararapat, samantalang ang makitid na isip ay kulubot at tuyot na bagay, nakagapos sa kaliitan ng sarili nitong pananaw na kasinliit ng duwende.

Minsan, ang direksyon ng beam ay parang salungat sa katwiran at talino; hindi ang inaasahan. Kung gusto ng ligtas na paglipad, kailangang paniwalaan at sundin ang beam, kahit salungat sa nararamdaman.

Maaaring hagupitin ng bagyo ang manlalakbay, maaaring salungat ang hangin at itaboy siya palayo sa direksyon niya, pero hindi kailanman gumagalaw ang beam. Ipinapadala nito ang signal nito nang tuluy-tuloy, araw at gabi, at ang kailangan lang gawin ng naguguluhang kaluluwa ay tumutok, at naroon ito.

Siyempre, minsan ay walang malinaw na signal na maririnig agad. Ang magagawa lang natin ay maglakbay nang tahimik, pero palaging nakikinig, at maaga o huli—kahit ilang linggo o ilang buwan pa sa buhay ng Kristiyano—asahan mo, darating ang signal at malalaman natin sa tahimik nitong pagpupumilit,

“Ito ang daan …”
Hilig kong lumihis, Panginoon, ramdam ko,
Hilig kong iwan ang Diyos na mahal ko,
Narito ang aking puso, Panginoon,
Kunin Mo at tatakan Mo,

* * *

“Sino ang maniniwala na ang taong nabubuhay nang walang panalangin ay nabubuhay sa pananampalataya, gayong ang panalangin ang likas na pagpapahayag ng pananampalataya? Ang panalangin ay likas na pagpapahayag ng pananampalataya gaya ng paghinga na likas na pagpapahayag ng buhay. Ang sabihing ang isang tao ay nabubuhay sa pananampalataya pero walang panalangin ang buhay niya ay kasing-salungat at kasing-hindi kapani-paniwala ng pagsasabing nabubuhay ang isang tao nang hindi humihinga.” — Edwards

Mga Matang Namumula sa Dugo (Abril 1960)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 6 Blg. 4, Abril 1960.

Sa palagay ko'y hindi ko malilimutan ang mga matang iyon! Nakita ko sila sa Poona, hindi kalayuan sa Bombay. Naglalakad-lakad kami sa ilalim ng araw papunta sa sentro ng lungsod, hindi masyadong napapansin ang kahit ano, dahil nawala na ang ilang pagkakakaiba ng Silangan sa ilalim ng nakapapasong araw at ng mga amoy na hindi naman kakaibang mabango. Bigla kaming napatingin sa isang kumpol ng mga tao na tila higit sa karaniwan ang pag-uusisa. Tumawid kami para makita kung ano ang pinagkakaguluhan nila.

Payat siya, siguro tatlumpung taon, siguro apatnapu, mahirap sabihin nang eksakto. Nakatayo siyang nakabukaka sa ibabaw ng isang mabigat na bakal na pabigat, at mula sa kamay niya ay nakalawit ang isang malambot na lubid. Isinisigaw niya na kapag nakaipon siya ng isang rupee (mga tatlumpung sentimo), bubuhatin niya ang pabigat. “Wala namang espesyal diyan,” naisip ko, “kayang buhatin ng isang kamay ang pabigat na iyan” … Nakaipon nga siya ng rupee niya sa maliliit na barya … at saka ko nakita kung ano ang gagawin niya. Bubuhatin nga niya ang pabigat, pero gamit ang MGA EYEBALL NIYA!

Ang lubid na hawak niya ay may dalawang metal na suction cup sa magkabilang dulo. Isinuot niya ang lubid sa ilalim ng hawakan ng bakal na pabigat, at may sinadyang pagpapakitang-gilas, dinilaan niya ang mga suction cup, iniangat ang mga talukap ng mata niya, at

dahan-dahang idiniin ang mga cup sa mga mata niya hanggang sa matibay na nakakapit.

Nakayuko na siya ngayon, at may kasamang maraming pag-ungol at hingal, sinimulan niyang buhatin ang pabigat. Dahan-dahan itong umangat mula sa lupa hanggang nakalawit na ito nang mga labindalawang pulgada sa hangin. “Panlololoko lang ito, imposibleng magawa iyan,” naisip ko, pero naroon, mismong sa harap ng mga mata ko. Kung nagduda man ako sa kanya, agad naglaho ang pagdududa ko nang makita ko ang mga matang iyon. Ibinaba niya ang pabigat sa lupa, tinanggal ang mga cup sa mga mata niya, at tumingala. Pulang-pula ang mga ito na parang dugo! Walang natirang kahit kaunting puti, pulang-pula lang … at lahat iyon para sa isang kaawa-awang rupee! “Kalokohan, sinisira ang mga mata niya para sa ganoong kaliit na kapalit,” naisip ko.

Oo! pero iniisip ko kung hindi rin ba ako ganoon kaloko. Para sa kaduda-dudang pakinabang ng isang saglit na kasalukuyan, hinahayaan kong madaling pumulupot sa akin ang mga “pabigat” sa buhay ko. Mga pabigat na hindi lang humahadlang sa pagsulong ko kundi nakakaapekto rin sa paningin ko.

Ngayon, nabubuhay tayo sa isang mundong inaabot ang buwan. Tinatagos ng malalaking teleskopyo ang napakalalayong lugar. Nakikinita ngayon ng mga siyentipiko ang mga bagay na hindi pa kailanman naabot ng isip ng tao.

Samantala, marami sa atin na nagsasabing may buhay na walang hanggan ay ibinaba na ang tingin hanggang sa ang abot-tanaw natin ay halos hindi na lumalampas sa hangganan ng sarili nating maliit na mundo. Ang mga

pabigat ng kalagayan at ng mga walang pakinabang na libangan (hindi naman kinakailangang kasalanan sa sarili nila) ay hinila ang ating paningin papaloob hanggang ang mga pangyayari sa isang oras ay mas mahalaga na sa atin kaysa sa Plano ng mga Panahon. Parang nakalimutan na natin na sa labas ay may mundong puno ng mga pusong nadudurog na dumaraing para sa mismong kaaliwang madadala mo at ko sa kanila, at sa sandaling ito mismo, may tahimik na luhang dumadaloy sa pagod na mukha ng maraming hapong banal. Habang abala tayo sa mga walang kuwentang bagay, napakarami ang hindi pa nakatitikim ng tamis ng kaaliwan ni Cristo. Kaya hindi kataka-taka na iniwan ng Panginoon ang nakapupukaw na salitang ito sa Banal na pahina: “ITAAS NINYO ANG INYONG MGA MATA AT TUMINGIN …”

Kung titingin ako nang isang mahaba, malinaw at matinong tingin, palabas … palabas lampas sa maliit na mundo ng aking munting karanasan, sa isang nalilito at sumusuray na mundo na puno ng mga pusong nagugutom sa hindi nila alam kung ano, at kung ang tinging ito ay mag-iiwan sa akin na malamig at walang pakialam, panahon na para sa malalim na pagsusuri ng puso sa harapan ng Diyos na gayon na lamang umibig sa sanlibutan kaya ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.

Editoryal: Ang Pabalat (Enero 1961)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 7 Blg. 1, Enero 1961.

Ang pabalat ng isyung ito ay may larawan ng martilyong dumudurog ng itlog.

Durog! Walang laban at napakarupok. Napakalaki ng potensyal nito para sa buhay. Ngayon ay nakahandusay itong durog.

Napakabastos, napakapabaya ng pagsalakay. Pero may pinatutunayan ito. Pinatutunayan nito na ang malamig na martilyo ay mas malakas kaysa sa marupok na balat. Pinatutunayan nito na napakadaling manira — basta't sapat ang laki ng martilyo at sapat ang lakas ng hampas.

Pero kaya ba ng martilyo, o ng kamay na humawak dito, na pulutin ang nadurog na bagay na iyon at ibalik ang dating hugis nito? May makikita bang anumang kasangkapan na kayang tipunin ang potensyal na buhay na iyon at ibalik ito gaya ng dati?

Hindi, huli na ngayon. Ang martilyo ang nanalo, magaspang at bastos. Isang malambot na bagong buhay ang tumanggap ng matinding hampas. Hindi na ito kailanman magiging gaya ng dati.

Tiyak na walang taong ganoon kawalang-isip na ibubuhos ang ganoong kalupit na mapanirang lakas sa ganoon karupok na bagay.

Pero ikaw ba, ako ba, ay gumagawa ng ganitong kahangalan sa mga banal ng Diyos? Lagi ba akong handa dala ang malaking martilyo—ang nakadudurog na pagsaway, ang patagong pagpaparinig, ang hindi mabait na salita ng pamumuna—na ibinabagsak sa isang

marupok na kaluluwang punung-puno ng potensyal para sa Diyos, at iniiwan itong tulala, wasak, durog?

Nananalo ako sa kaduda-dudang tagumpay ng mga salita at nawawala naman ang ugaling Kristiyano. Mas malala pa; nakagagawa ako ng nakakatakot na pinsala sa isang mahinahon o walang malay na kaluluwa, hanggang sa kailangan na ng isang Kamay na Mas Dakila kaysa sa akin para ayusin ang wasak na buhay, ang nadurog na mga pangarap, at pagalingin ang idinulot ng aking pabayang kalupitan.

Editoryal: Ang Pabalat (Pebrero 1961)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 7 Blg. 2, Pebrero 1961.

Ang pabalat ng isyung ito ay may larawan ng kamay na may hawak na pilak na dolyar.

Iniisip ko kung nasaan kaya ang pilak na dolyar na iyon kapag natunaw na ang mga elemento sa matinding init at ang lupa at ang mga gawa nito ay ibinigay na sa nagliliyab na apoy.

Iniisip ko kung ano na kaya ang nabili nito pagdating ng panahong iyon. Kaunting pagkain para sa gutom na katawan, isang magasin, tiket sa sine, isang kaha ng sigarilyo? Isang Biblia, ilang tract? Benda para sa misyonerong doktor sa Congo, o kaunting penicillin para labanan ang sakit ng isang matandang katutubo? Isang dolyar na mapupuhunan sa “sanlibutang ito” o sa “sanlibutang darating.”

Ito ang simbolo ng materyalismo, pero nakasulat sa ibabaw nito ang isang patotoo ng pananampalataya sa Diyos. Kaugnay lang ng panahon, pero ang palibot nito ay

Bilang Kristiyano, ito ba ang amo ko o ang alipin ko? Hawak ko ba ito nang maluwag para sa Diyos, o ito ang humahawak sa akin sa mahigpit nitong kapit?

Oo, balang araw ang dolyar na iyon ay magiging bahagi ng nagliliyab na dagat ng mga elemento; ang tanong ay nag-aalab sa kaluluwa ngayon. Magiging walang katapusan din ba ang halaga nito? Dahil dito, nagpapakaalipin ang mga tao para lang maging malaya.

Isang kabalintunaan sa iyong bulsa. Masusunog ba, o magkakaroon ba ito ng walang hanggang tubo sa kabang-yaman ng langit?

Editoryal: Ang Pabalat (Marso 1961)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 7 Blg. 3, Marso 1961.

Ang pabalat ng isyung ito ay may larawan ng isang saradong pinto, at isang baging na nakapulupot dito at pumipigil na ito'y mabuksan.

Hindi naman laging ganoon. Matagal na panahong bukas iyon, laging tinatanggap ang dumarating. Madalas pumasok ang Panginoon sa pintong iyon at tumuloy sa halamanan.

Pero isang araw, nakita na lang na sarado na ito. Sa unang mahinang katok, bumukas agad ito at muling pumasok ang Panginoon. Umaga at gabi, at madalas pa sa maghapon, binubuksan ang pinto para papasukin ang kumakatok.

Habang lumilipas ang panahon, padalang na nang padalang ang pagbubukas ng pinto. Tingnan mo ito ngayon. Nakaukit na rito ang kuwento ng mga bagyo ng maraming taon. Pinasok na ng hangin at ulan ang mga bisagra at ang kandado. Ang mga tinik at ang kalawang ay tahimik na saksi ng katamaran at kapabayaan.

Larawan kaya ito ng buhay-debosyon mo, o ng sa akin? Noong panahon ng unang pag-ibig, ang pakikipag-isa sa Panginoon ay bawat sandali. Pero nang ang mga alalahanin ng buhay na ito ay naglabas ng kanilang matitinik na sanga, at humampas ang mga bagyo sa kaluluwa, unti-unting nagsara ang pinto. Ngayon, sarado na ito, natatabunan ng damo, at hindi na ginagamit. Mahal na mambabasa, nawalan ka na ba ng ugnayan sa Panginoon? Hindi mo na ba Siya pinapapasok sa halamanan ng iyong kaluluwa?

Nakatayo pa rin Siya sa labas, kumakatok, naghihintay; nananabik Siyang pumasok at tamasahin ang Kaniyang masasarap na bunga … “Pero naku, ang daming damo …” sabi mo … “Ang gulo-gulo na ng lahat ngayon, hindi ko Siya mapapapasok sa ngayon … Kailangan ko munang linisin ang lahat…”

Hindi, hindi ganyan ang paraan Niya. Pakinggan mo ang lahat ng hinihingi Niya. Sa pagitan ng matiyagang pagkatok, naririnig natin Siyang nagsasabi, “Narito, ako'y nakatayo sa pintuan at tumutuktok; kung ang sinoman ay duminig ng aking tinig at BUKSAN ANG PINTO, ay papasok ako sa kaniya, at hahapong kasalo niya, at siya'y kasalo ko.” Ang tanging hinihingi Niya ay buksan ang pinto. Siya na ang bahalang magbunot ng damo. Siya ang Dakilang Hardinero. Kalimutan mo na ang mga kabiguan ng nakaraan, at ngayon, ngayon din, bago mo pa basahin ang kasunod na pahina, buong-pasyang buksan mo nang maluwang ang pintong matagal nang nakasara. Sa mapagpakumbabang espiritu, anyayahan mo Siyang pumasok, at ang Kaniyang salitang hindi nasisira ay “… papasok ako…

Editoryal: Ang Pabalat (Abril 1961)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 7 Blg. 4, Abril 1961.

Ang pabalat ng isyung ito ay may larawan ng isang parola sa tabi ng tubig.

Malaki ang nagastos sa pagtatayo ng ilaw na iyon sa pader ng daungan, pero sulit na sulit ito. Kapag dumidilim at gumagabi na, o kapag hinahampas ng bagyo ang mga alon hanggang bumula sa galit, tinatagos ng sinag ng parola ang kadiliman. Walang tigil nitong sinusuyod ang dagat, na para bang nananabik na akayin ang mga naliligalig na mandaragat papunta sa nakabukas na mga bisig ng daungan.

Pero sa araw na ito, may mali. Ang tensyon ng paparating na bagyo ay kumakalat na parang nakakatakot na balabal sa tumataas na tubig; pero nasaan ang ilaw? Bakit hindi nito tinatawag pauwi ang mga barko? Bakit walang daliri ng liwanag na nagtuturo ng daan? Wala bang kuryente? Sira ba ang makina? May nagpabaya ba sa kung saan?

Kumusta naman, kapatid na lalaki? Kapatid na babae? Hindi ba't totoo na nag-iwan ng bilin ang iyong Panginoon at Guro na ang ilaw ng iyong patotoo ay hindi kailanman dapat mamatay? Hindi ba't napakalaki ng naging halaga sa Kaniya para ikaw ay maging ilaw sa lumalalim na dilim? Hindi ba't totoo na ang lahat ng lakas na kakailanganin mo para magliwanag ay nakahanda para sa iyo, at ang Pinagmumulan ng Lakas ay hindi kailanman nagkulang — at hindi kailanman magkukulang?

DUMIDILIM na nga. PARATING na ang bagyo. MAY mga manlalakbay doon sa maalong dagat ng buhay. Oo, may mga pabaya, may mga walang pakialam, pero may ilan na balisang naghahanap ng pasukan sa Daungan ng Kaligtasan, ang Kanlungan sa panahon ng bagyo. Hinahanap nila ang daan … pero PATAY ang ilaw!

Nagbigay na ng utos ang Kapitan ng Kaligtasan, sapagkat alam Niya kung ano ang pakiramdam ng nasa gitna ng bagyo. Alam Niya ang takot ng pag-iisa sa dilim…sa kalaliman. Alam Niya ang hirap ng kaluluwa at katawan nang palibutan Siya ng tubig at dumaan sa ibabaw Niya ang lahat ng alon at daluyong, at lumubog Siya hanggang sa kailaliman. Ang tinig Niya ay may halong habag at matinding pagmamadali habang tumatawag Siya nang may tumatagos na kapangyarihan sa iyo, kapatid, bata man o matanda. Ikaw ang tinatawag Niya, na ang ilaw ng patotoo ay malamlam na o halos patay na. Alang-alang sa mga kawawang kaluluwang napapahamak, ang mga kapwa mo manlalakbay patungong Walang Hanggan, at para sa kaluwalhatian ng Diyos … “Lumiwanag nawa ang inyong ilaw sa harap ng mga tao, upang makita nila ang inyong mabubuting gawa at luwalhatiin ang Diyos.”

Balik sa pinagmumulan ng lakas, lumuhod ka,
Balik sa Biblia, ang Panginoon mo'y bigyang-lugod.
Balik sa mga araw na maliwanag ang iyong ningning,
Mataas ang alon, malapit nang gumabi.
Ang mga makasalanan ay nanginginig at sumisigaw sa takot,
Ipadala ang liwanag — Ipadala ang liwanag. —J.B.N.

Editoryal: Ang Pabalat (Mayo 1961)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 7 Blg. 5, Mayo 1961.

Ang pabalat ng isyung ito ay may larawan ng mga salitang “Depth of Focus” (Lalim ng Pokus), at may mukha sa likod nito.

Ang lalim ng pokus ay halos kusang nangyayari nang hindi natin namamalayan. Ang malusog na mata ng tao ay kusang nagpapalinaw sa anumang tinitingnan nito.

Pero ang pokus ay isa ring gawa ng kalooban. Halimbawa, ang mata ay tumitingin sa salaming bintana papunta sa tanawin sa labas, o kaya, sa sariling pasya, iniuurong nito ang pokus at ang salamin mismo ang tinitingnan.

Basahin mo ulit ang mga salita sa pabalat, “Depth of Focus”. Ngayon, tingnan mo “nang lagpas” sa mga salita, papunta sa “taong nasa likod.”

Ang kakayahang tumagos nang lagpas sa panlabas na anyo ng mga bagay ay isang dakilang kaloob. Isang kaloob na kailangang madalas gamitin kung gusto itong lumago.

Gaano kadalas tayong nakakarinig (baka mula pa sa sarili nating bibig) ng matalim na pamimintas sa kilos o ugali ng isang kapwa mananampalataya o ng isang asembliya, nang wala man lang kahit kaunting pagsisikap na tumagos sa panlabas at makita ang nasa likod nito.

Gaano kadalas inuuri ang isang mananampalataya o asembliya ayon sa ilang panlabas na bagay sa halip na ayon sa pagkakahawig ng kanilang pagkatao kay Cristo.

Sinusukat natin ang pamamaraan sa halip na ang tao, ang mga galaw sa halip na ang mga motibo. Kinakamayan natin siya pero hindi natin naaabot ang kaniyang puso; itinuturo natin ang daliri sa inaakala nating ginagawa niya, pero hindi natin nakikita kung ano talaga siya.

Madalas, malabong-malabo ang ating pokus. Sa halip na lumuhod tayo at magpasalamat sa Diyos sa sukat ni Cristo at ng Kaniyang biyaya sa taong iyon o sa asembliyang iyon, sumasakay tayo sa ating mataas na kabayo, sumisilip nang makitid ang paningin at mababaw ang pokus sa ating de-kulay na salamin, at sinasabi (pabulong, siyempre) “Hindi ako gaya ng taong ito.”

Malamang tama naman ang sinasabi natin, pero gaya ng mapagmataas na nagsalita ng mga salitang iyon sa templo, baka, kung napagtanto lang natin, mas mabuti pang naging higit tayong kagaya ng taong minamaliit natin.

May lumang kasabihan na “mas malinaw ang paningin kapag lumipas na kaysa sa pagtanaw sa hinaharap”. Maidadagdag natin, “… pero ang pinakamagandang paningin ay ang paningin sa kalooban”.

Ang paningin sa kalooban kung ano talaga tayo sa ating sarili ay paningin sa tunay na halaga ng mga bagay sa liwanag ng Hukuman ni Cristo — isang paningin na, bagaman nakikita ang panlabas, ay hindi doon nakatuon, kundi sa dalisay na ginto sa loob.

Mayroon ka bang mata ng kalapati
Na nakakakita nang matalas at malinaw;
At pumapailanlang sa ibabaw ng umaangat na ulap
Upang tumanaw nang lagpas sa malapit

At abot-kamay?
O ang tingin mo ba'y sobrang lapit
Kaya doble ang nakikita?
Hindi nakatuon sa rosas,
Kundi sa matitinik na gulo
Na tumutusok at sumusugat.
Ang tao'y tumitingin sa panlabas na anyo,
Pero ang Diyos, sa totoo:
At kung nais kong malaman ang Kaniyang kalooban
Hindi ako malilihis ng panlabas
Mula sa nasa loob.
“Panginoon, na ako'y tumanggap ng paningin”
Ang dapat kong dalangin.
Hindi lang makakita, kundi makakita nang tama,
Na nakikilala, hindi ang tila naroon,
Kundi ang totoo.

J.B.N.

Editoryal: Ang Pabalat (Hunyo 1961)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 7 Blg. 6, Hunyo 1961.

Ang harapang pabalat ng isyung ito ay may larawan ng riles ng tren na naghihiwalay sa dalawang magkaibang direksyon.

Ang problema sa pagiging “nailihis” ng riles ay halos hindi mo ito napapansin sa simula.

Unti-unti kasi itong nangyayari. Isang minuto, maringal kang tumatakbo sa pangunahing riles, talagang umaabante, napapanahon ang serbisyo, magaan mong dinadala ang pasanin ng iba, malakas ang makina — nananatili sa tuwid at makitid na daan … tapos nangyari na lang; dahan-da-a-han, madali-i-ing-madali, halos walang yanig — nailihis ka na!!

Ay, ganoon pa rin ang itsura mo, marami pa ring kilos at kung anu-ano pa, pero bawat sandali ay inilalayo ka ng ibang direksyon. Tapos napapansin mong iba na ang itsura ng mga bagay-bagay. May kakaiba, at nagtataka ka kung ano ang mali.

NAILIHIS!! at ng tusong kaaway, ang diyablo. Ang kaniyang pingga ay ang laman, at ang kaniyang makintab na riles-gilid ay papunta sa sanlibutan. Dahan-dahan at napakatuso ng paggawa niya. Ang sandali ng paglihis sa riles ay halos hindi napapansin sa simula. Tapos, gaya ng bagon ng tren sa larawan sa pabalat, hindi magtatagal ay hindi na ito ginagamit, wala nang laman, kinakalawang, at may pakiramdam ng pag-iisa.

Ilan kaya sa atin ang nakaranas nito sa ating buhay-Kristiyano? Sa kung saan, sa likod ng ating dinaanan,

tayo ay “nailihis.” Baka may ilan sa atin na malayo na ang narating sa gilid na riles. Baka ganito ang pakiramdam mo — nasa dulo ng daan, litong-lito at nanghihina ang loob.

Eh, ano ba ang problema? Paano makakabalik sa riles? Malamang, ibig sabihin nito ay bumalik sa lugar kung saan tayo lumihis.

Baka sa isang kasalanan, sinadya man o hindi.

Baka sa isang desisyon sa buhay. Baka may isang bagay na ipinasok sa buhay mo na hindi nakakatulong sa iyong buhay ng pananampalataya.

Anuman iyon, kailangan nating harapin ang Diyos sa puntong iyon. Ayusin natin ito sa harap Niya, sa liwanag ng ating walang hanggang patutunguhan at layunin.

Manghawak tayo, sa pananampalataya, sa Kaniyang kapangyarihang magpanumbalik, sa Dugo na naglilinis, at sa Kaniyang pag-ibig na nagbibigay ng katiyakan.

Diyos lang ang nakakaalam kung anong dakilang mga bagay ang magagawa mo pa, sa Kaniyang biyaya, anong mga kabayanihan ang magagawa mo pa sa Kaniyang Pangalan.

Baka gabi na at madilim ang daan, pero hindi pa tapos ang lahat, kahit sabihin pa sa iyo ng Kaaway na wala ka nang silbi sa Diyos.

Subukan mo ang Diyos. Bumalik ka sa riles. Ang ating Diyos ay Diyos ng pagpapanumbalik, at maraming naligaw na banal ang may dahilan para pasalamatan Siya sa katotohanang isinulat ni David — “Pinapanauli niya ang aking kaluluwa.”

Nananabik ang Diyos na ikaw ay ibalik
At pagpalain ka pa nang higit,
At gamitin ka nang hindi pa kailanman, hindi pa kailanman nangyari.
O bumangon ka, gaya ng alibughang anak,
Bumalik ka sa Diyos na
Magbubuhos sa iyo ng Kaniyang masaganang kayamanan.

—JBN

Editoryal: Ang Pabalat (Hulyo 1961)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 7 Blg. 7, Hulyo 1961.

Ang harapang pabalat ng isyung ito ay may larawan ng dalawang lalaking nagkakasundo sa isang negosyo.

“Malaking Deal”. Lahat tungkol dito ay nagsasabing mahalaga ito. Ang ingay ng malaking lungsod sa labas, ang napakatataas na gusali; mukhang permanente, hindi natitinag, at panatag. Sa loob ay ang presko at seryosong kapaligiran ng malaking negosyo. Ang pananabik ng bumibili ay kapantay lang ng pagkabalisa ng nagbebenta.

Sa wakas, nagkita ang dalawang panig. Sa nakakapigil-hiningang sandaling ito, natatakpan ng Malaking Deal ang lahat ng iba pa. Wala silang pakialam sa paligid, wala nang mas mahalaga pa … at natuloy ang deal. Ano ang naibenta? Magkano ang tubo? Sino ang bumili? Magkano? May nalugi ba?

Ewan ko kung ano ang Malaking Deal sa pabalat, pero sa palagay ko, sa kung saan, may taong nakikipagkasundo ngayon. Hindi para sa dolyar, kundi isang kasunduan para sa buhay. Isang kasunduan sa sanlibutan at sa mga kalayawan nito, siguro. At ang halaga? … isang buhay para sa Diyos.

Nagtatanong ang Biblia, “Sapagka't ano ang pakikinabangin ng tao, kung makamtan niya ang buong sanglibutan, at mawala ang kaniyang buhay? O ano ang maibibigay ng tao na kapalit ng kaniyang buhay?”

Kapansin-pansin na lahat tayo ay nawawalan ng buhay sa isang paraan. Sinabi ni Jesus, “Sapagka't ang

sinomang magibig iligtas ang kaniyang buhay ay mawawalan nito; datapuwa't ang sinomang mawalan ng kaniyang buhay dahil sa akin at sa evangelio ay maililigtas yaon”. Ibig sabihin, ang sinumang nagliligtas ng kaniyang buhay para sa sarili at sa sariling kasiyahan ay mawawalan nito para sa Diyos at sa Kaniyang mga layunin; pero ang sinumang nawawalan ng kaniyang buhay para sa sarili, alang-alang sa Tagapagligtas at sa Ebanghelyo, ay maililigtas niya ito para sa Diyos.

Baka hindi pa ligtas ang mambabasa. Ano ang “Malaking Deal” mo? ANG MAKUKUHA mo, ang mga kalayawan ng “kasalukuyang sanlibutan” na ito (nasubukan mo na bang sukatin ang kasalukuyan? Aba! ang salitang “kasalukuyan” na kababasa mo lang ay lumipas na … magpakailanman). ANG MAWAWALA sa iyo ay isang buhay para sa Diyos dito sa lupa, gayong ang buong dahilan ng iyong pag-iral ay luwalhatiin ang Diyos. MAWAWALA sa iyo ang iyong mahalagang kaluluwa sa walang hanggan. Higit sa lahat, MAWAWALA sa iyo ang Panginoong Jesu-Cristo. MAWAWALA sa iyo ang Kaniyang pakikisama, ang Kaniyang masaganang pagpapala, NGAYON at MAGPAKAILANMAN.

“Malaking Deal” ??? Paano ka naging ganyan kawalang-dunong?

Baka ang mambabasa ay isang Kristiyanong sinusubukang makuha ang pinakamaganda sa dalawang mundo. Sige, aminin mo, talaga bang nasisiyahan ka? Kuntento ka ba, na nakikisawsaw sa sanlibutan habang sinusubukan mo ring tamasahin ang mga “dagdag na benepisyo” ng kaligtasan? Talaga bang mas komportable ang di-pantay na pamatok kaysa sa magaang pamatok

ng Banal na Karpintero? Aminin mo, sa harap ng Panginoon, ano ba talaga ang pakinabang mo, at gaano kalaki ang nawawala?

Sa pampang ng Ilog Curaray sa Ecuador, bumagsak ang isang lalaki sa ilalim ng mga sibat ng mga Auca, na minahal niya alang-alang kay Cristo at sinikap niyang mahikayat para sa kaniyang Panginoon. Napakahusay ng pagtimbang niya ng pakinabang at kawalan. Sabi niya, “Hindi hangal ang taong nagbibigay ng hindi niya kayang panatilihin, upang makamtan ang hindi niya maiwawala.”

Ano ang mapapala ko
Habang hinahanap ko sa sanlibutan
Ang bahagi nito ng kalayawang matikman?
Ano ang mapapala ko?
Sakit lang ng puso,
At mga taong itinuturing na sayang.
Ano ang mawawala sa akin
Kapag tumalikod ako sa Panginoon
At itinakwil ang Kaniyang bahagi at kayamanan?
Ano ang mawawala sa akin?
Lahat ng maaari kong piliin
At ang buhay ko, kapalit ng napakaliit na balik.

J.B.N.

Ang Family Bible Hour at si Matandang John (Hulyo 1961)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 7 Blg. 7, Hulyo 1961.

Araw-araw akong dumaraan sa kuwarto niya sa ospital. Mukhang nasa edad-sitenta na siya, malungkot at miserable. Baka may dahilan nga siya para hindi maging masaya. Habang nakaupo siya sa wheelchair sa sulok ng kuwarto, pinapanood ang mga dahong nalalaglag sa labas, napansin kong naputol ang isa niyang binti sa ibaba ng tuhod. Lagi siyang mag-isa. Naawa ako sa kaniya, at naramdaman kong dapat kong subukang makipaglapit sa kaniya. Ilang araw, tuwing dadaan ako sa kuwarto niya, kumakaway ako at bumabati, “Magandang umaga.” Walang sagot, maliban na lang kung tatawagin mong sagot ang isang simangot.

Tapos isang araw, pumasok ako sa kuwarto niya, at sa pinakamasiglang paraang kaya ko, sinabi ko, “Kumusta po kayo ngayon?” “Ang sama,” angil niya, “at ganoon din ang mararamdaman mo kung naputulan ka ng binti.” “Sigurado po ako,” sagot ko. Naghahanap ako sa isip ko ng positibong paraan para mapasaya ang malungkot na matandang ito. “Naaalala ko pong nabasa ang tungkol sa isang piloto noong panahon ng digmaan, Bader ang pangalan,” lakas-loob kong sabi, “na naputulan ng dalawang binti sa isang aksidente. Napagtagumpayan niya ang kapansanan niya at naging tanyag na piloto sa Air Force, at umakyat sa mataas na ranggo bago natapos ang digmaan.”

Hindi man lang tumingin ang matanda. “Oo,” parang idinura niya ang salita, “lahat sila ikinukuwento siya sa

akin.” Nakita kong wala akong nararating, kaya nagpaalam ako at iniwan siya sa kaniyang malungkot na kuwarto at sa kaniyang kapaitan.

Tinanong ko ang isa sa mga nars kung sino ang matandang iyon. “Ay,” sagot niya, “Si matandang John M. ’yan; huwag kang lalapit sa kaniya, kakagatin niya ang ulo mo.”

Hindi naman nawala ang ulo ko, pero medyo nawalan ako ng loob sa pagtataboy na natanggap ko; gayunman, nagpasya akong subukan ulit kinabukasan. Pagdating ko sa kuwarto niya, wala nang tao; umuwi na ang matanda, saan man iyon.

Dumating ang taglamig; ang Pasko, ang Bagong Taon, at sa wakas lumipas ang isa pang taon hanggang sa sumunod na Disyembre, at nagsimulang dumating ang mga Christmas card. May isang naka-address sa akin, malalaki at nanginginig ang sulat-kamay. Binuksan ko ang sobre at nakita ang isang napakasimpleng maliit na card. Pagbukas ko, may nakasulat na maikling mensahe sa parehong nanginginig na sulat-kamay. Ganito ang sabi: “Madalas kong maalala ang sinag ng araw na pumasok sa kuwarto ko sa ospital.” Pirmado ito ng “John M.” Nasa sobre ang address niya, kaya hindi na ako nag-aksaya ng oras at pumunta ako sa kalyeng tinitirhan niya.

Nakita ko ang numero sa isang luma at malawak na bahay. Umakyat ako sa hagdan at pinindot ang doorbell. Umalingawngaw ito sa kaloob-looban ng bahay, parang alingawngaw sa kuweba. Parang ang tagal bago ko narinig ang mga yabag na papalapit sa pinto. Bumukas ito nang kaunti at sumilip ang isang matandang babae. “Nandiyan po ba si Mr. M.?” tanong ko. “Ah, oo,” sagot

niya nang may pag-aatubili. “Puwede ko po ba siyang makita?” tanong ko. Pinapasok ako sa isang malaking silid na may nakasabit na mga lumang tapiserya at puno ng mga antigong muwebles, mabibigat at malulungkot tingnan. Umupo ako sa isang sopang horsehair, gaya ng sa lola ko, at luminga-linga. Parang bumubulong ang lahat ng bagay tungkol sa nakaraan, isang mayamang nakaraan. Naputol ang pag-iisip ko nang bumalik ang matandang babae. Sinamahan niya ako paakyat sa mahabang lumalangitngit na hagdan hanggang sa pinakamataas na palapag. Inihatid ako sa pasilyo papunta sa kuwartong nasa dulo. Sarado ang pinto, at tumawag ang babae, “John, nandito si Mr. N. para dalawin ka”. “Pasok,” narinig ko ulit ang pamilyar na angil. Pumasok ako, at naroon si matandang John, miserable pa rin, at nakasimangot pa rin. Sa wakas, umangil siya, “Upo.” Umupo ako, at sinubukan kong gibain ang pader na parang nakapagitan sa amin. Sa pagkakataong ito, medyo iba ang pakiramdam. Naramdaman kong sa kung saang bahagi ng kaluluwang iyon ay may gutom, isang gutom na alam kong kayang busugin ng Isa na tumugon sa sarili kong pangangailangan, ang Panginoong Jesu-Cristo.

Ginawa ko ang lahat para ibaling ang usapan sa mga bagay na walang hanggan. Tuwing gagawin ko iyon, walang awa akong pinuputol ni matandang John. Tumingin ako sa paligid ng kuwarto. Puno ito ng mga lumang muwebles. Isang standing lamp sa likod ni matandang John ang tanging ilaw sa kuwarto. Walang diyaryo, magasin, o libro sa tabi niya; ang tanging kaunting saya ay isang maliit na ibon sa hawla sa kabilang sulok. Paminsan-minsan, huhuni ito nang mahina. “Kawawang ibon,” naisip ko.

Tumayo na ako para umalis, at sa isang ungol lang mula kay matandang John, lumabas na ako mag-isa sa madilim na pasilyo.

Habang nagmamaneho ako pauwi, pinanghinaan ako ng loob dahil hindi ko maipasok ang Ebanghelyo sa kawawang pusong walang laman. Tapos napagtanto kong hindi man lang ako nakapag-iwan ng Gospel tract na mababasa niya; parang bigo ang misyon ko.

Lumipas ang mga linggo, at isang araw, tumunog ang telepono. Sinagot ko ito at nagulat ako nang marinig ang garalgal na boses ni matandang John, nagtatanong kung kailan ako ulit dadalaw sa kaniya. Kinagabihan, nakatayo na ako sa harap ng pinto ng lumang bahay, pinipindot ang doorbell. Muli akong pinapasok sa malamlam na mundo ng malungkot na matanda. Sa pagkakataong ito, may dala na akong magagandang Gospel tract na balak kong iwan sa kaniya, umaasang kung ayaw niyang makinig sa Ebanghelyo, baka handa naman siyang basahin ito.

Maikli ulit ang pagdalaw, kasing-ikli ng pasensya ni matandang John. Pagtayo ko para umalis, inialok ko sa kaniya nang may pag-asa ang mga Gospel tract, pero tinanggihan lang ako sa ganitong sagot: “Hindi ako nagbabasa, dumudugo ang mata ko.” Ayaw talaga niyang payagan akong mag-iwan ng Gospel tract kahit saan sa kuwarto niya. Mabigat ang loob ko habang bumababa sa mahabang lumalangitngit na hagdan, dumaan sa malamig na pasilyo papunta sa mabigat na pinto. Inihatid ako palabas ng matandang babae, na nalaman kong kapatid pala ni John. Matipid siyang nagpaalam ng “magandang gabi.” Lumabas ulit ako sa kalye na talunan.

Ganoon na lang ang panalangin ko na sa paanuman, sa anumang oras, sa anumang lugar, ang nagbabagong Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos ay umabot sa kawawa, walang laman, gutom at mapait na kaluluwang iyon bago mahuli ang lahat magpakailanman. Kung paano ito mangyayari, hindi ko alam. Parang hindi kayang pasukin ng pinakamatamis na kuwentong naikuwento kailanman ang isip niya.

Dinadalaw ko siya paminsan-minsan, at parang pare-pareho lagi ang katapusan ng bawat pagdalaw. Isang gabi, dumalaw ulit ako. Naroon pa rin ang malayong tunog ng doorbell, ang amoy-lumang sala, ang mahabang lumalangitngit na hagdan, ang madilim na pasilyo, at ang garalgal na “Pasok.” Nakinig ako sa marami pa niyang reklamo, pamimintas at pagkaawa sa sarili, hanggang sa wakas, mabilis siyang lumingon, tinapik ang lumang radyo sa tabi ng siko niya, at nagsabi, “Kilala mo ba ’yung McIntee na ’yon?” Nagulat ako. “Sino po ang tinutukoy ninyo?” tanong ko. “Alam mo na, ’yung lalaki sa programa sa radyo. Pinakikinggan ko siya linggo-linggo sa Family Bible Hour.” Napanganga ako sa gulat. Ilang taon ko nang sinisikap na dalhin sa matanda ang mensahe ng pag-asa, pero nang hindi ko alam, sa madilim at malungkot na kuwartong iyon, na hindi napapasaya ng tawa ng bata, hindi naaabot ng init ng tunay na kaibigan, ay pumasok na pala ang halimuyak ng pangalan ni Jesus, ang Liwanag ng maluwalhating Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos, ang himig ng pinakamatamis na tunog sa Langit o sa Lupa: na mahal ng Diyos si matandang John, at na naghihintay Siya at nananabik na iligtas siya.

Patay na si matandang John M. Bigla siyang tinawag na iwan ang madidilim na pasilyo ng kaniyang lumang

bahay para sa walang katapusang bulwagan ng Walang Hanggan; pero makikita kaya natin si matandang John sa Langit? Hindi natin alam.

Ang alam natin, kung saan nabigo ang personal na paglapit, at kung saan hindi binasa ang mga Gospel tract, nakalusot ang ministeryo sa radyo sa harang para dalhin sa isang malungkot na matanda ang mensaheng kayang tumugon sa kaniyang pinakamalalim na pangangailangan at bumusog sa gutom ng kaniyang hungkag na puso.

Ilan pang tahanang tulad nito ang pinapasok linggo-linggo ng The Family Bible Hour? Ilang pagod na kaluluwa ang nakakatagpo ng sagot sa kanilang pangangailangan sa pamamagitan ng mensahe ng programang ito? Masasagot ang mga tanong na ito balang araw, pero hindi ngayon. Ang alam natin, ang mga Kristiyanong sumusuporta sa mga programang ito ay may bahagi sa dakilang gawain ng pag-abot sa kadiliman, hindi lang sa mga paganong lupain sa pamamagitan ng misyonero, kundi sa mga pagod na puso mismo sa ating sariling mga lugar, sa pamamagitan ng ministeryo sa radyo.

—J.B.N.

Editoryal: Ang Pabalat (Agosto 1961)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 7 Blg. 8, Agosto 1961.

Ang harapang pabalat ng isyung ito ay may larawan ng isang lalaking malalim ang iniisip.

PANAHON NA PARA MAG-ISIP!

Mabilis nang bumabagsak ang gabi sa atin. Parang ang huling kaunting sinag ng lumulubog na araw ay kumalat sa matandang mapaghimagsik na mundong ito na parang tahimik na pamamaalam, at hindi magtatagal ay mamamatay na rin ang mga ito. Lilipas na magpakailanman ang araw ng biyaya ng Diyos.

Tayong nabubuhay sa mahahalagang oras na ito sa takipsilim ng panahon ay tinatawag na pasanin ang napakalaking pananagutan.

Tumitingin tayo sa isang mundong sa isang banda ay pasuray-suray sa kalabisan at inaantok sa karangyaan, at sa kabilang banda ay durog sa pang-aapi at pasan ang kalungkutan.

Nakikita natin ang isang Iglesiang wasak sa pagkakabaha-bahagi, hiwalay hindi gaanong sa sanlibutan kundi sa isa't isa; eksperto sa tradisyon pero sanggol sa doktrina, malakas sa pangangaral pero pabulong-bulong sa pamumuhay. Gaya ng animnapu ni Solomon, sanay sa pakikidigma; lahat may hawak na tabak, pero hindi alam kung paano humawak ng kutsara ng mason.

Talagang PANAHON nang MAG-ISIP … Panahon nang suriin ang mga bagay, panahon nang magbilang ng kung ano ang mayroon tayo. Panahon nang humanap ng

tahimik na lugar, malayo sa impluwensya ng ibang tao, at sa malamlam na liwanag ng takipsilim ng araw ng biyaya … MAG-ISIP … nang malinaw, nang walang kinikilingan … ano ang kabuuan ng buhay ko? Ano ang mga motibong nagtutulak sa akin? Masigasig ba akong nagpapagal para lang palawakin ang sakop ng sarili kong impluwensya? O para lalong itanim sa isip ng mga madaling maimpluwensyahan ang mga personal kong paniniwala at pananaw? Nagbunga ba talaga ang lahat ng gawaing ito sa sarili kong buhay, o sa buhay ng iba? May nagawa ba ang dami ng aking mga salita, o “walang kabuluhan” lang ang mga ito … walang trabaho, walang ginagawa at walang kinikita?

Hindi na magtatagal, parang malapit na malapit na, matatapos na ang araw, at panahon na talagang mag-isip nang malinaw at matino tungkol sa mga bagay na may pangmatagalang halaga sa buhay. Panahon nang mag-isip ng mas dakilang kaisipan, mas maringal na kaisipan tungkol sa Diyos, kay Cristo, sa Kaniyang bayan. Panahon nang iahon ang ating pag-iisip mula sa napakaliit na landas na madali nitong sinusundan. Panahon nang tipunin ang ating napakaliliit na pananaw at ilunsad ang ating isipan palabas, palabas sa mga larangan ng pagbubulay kung saan nalulula tayo sa laki ng walang hanggang plano ng Diyos sa lahat ng panahon; kung saan ang kamahalan at maharlikang karilagan ng isang itinaas na Cristo ay lubusang tumatakip sa kaliitan ng panahong ito at sa mga problema nito.

Kung kuntento na tayong maging maliit sa espirituwal na tangkad at impluwensya, sige, mag-isip tayo ng maliliit na kaisipan. Kung hangad nating maging dakila para sa Diyos, kailangan nating magkaroon ng dakilang

kaisipan tungkol sa Diyos at sa Kaniyang mga layunin, sapagkat nasusulat … “kung ano ang iniisip niya sa loob niya, ay gayon siya.”

J.B.N.

Editoryal: Ang Pabalat (Setyembre 1961)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 7 Blg. 9, Setyembre 1961.

Tao o Ibon

Ang harapang pabalat ng isyung ito ay may larawan ng isang tumpok ng mga barya.

Sa paghagis ng barya, nakakapagpasya ang taong makamundo. Kahit man lang sa maliit na desisyon. Siguro, maraming beses na hinihiling ng naguguluhang Kristiyano na sana ganoon din kadaling malaman ang sagot sa kaniyang problema.

Ang paggawa ng tamang desisyon ay malamang ang pinakapalagiang problema ng Kristiyano sa paglipas ng mga taon.

Ilang libro at babasahin na ang naisulat tungkol dito … “Paano malalaman ang kalooban ng Diyos?”

Kapag ang pagpipilian ay sa pagitan ng tama at mali,

ayon sa prinsipyo o halimbawa ng Kasulatan, ang problema talaga ay pagsunod o pagsuway; ang kalooban ko ba o ang kalooban ng Diyos.

Ang nakakalito sa marami sa atin ay kapag ang pagpipilian ay sa pagitan ng dalawang “tamang” bagay. Walang alinman sa dalawang hakbang ang lumalabag sa prinsipyo ng Kasulatan, at ang tanging alalahanin ay kung ang kalalabasan ay para sa kaluwalhatian ng Diyos, sa ikabubuti ng iba at ng ating sarili.

Sinasabi na may tatlong bagay na magtuturo ng daang dapat tahakin. 1) prinsipyo ng Kasulatan, 2) panloob na paninindigan, at 3) ang takbo ng mga pangyayari.

Pero paano kung puro dilim? Parang walang prinsipyo ng Kasulatan na kasangkot. Walang malinaw na pagkabalisa o matigas na kagustuhan ang mananampalataya sa bagay na iyon, at hindi gumagalaw ang mga pangyayari? . . . at kailangan mong magpasya NGAYONG ARAW.

Baka diyan mismo ngayon ang mambabasa. Naku, ang hirap ng mga desisyong may deadline!

Sa ganitong kaso, tiyak na pagsubok ito ng pananampalataya. Kailangan mong KUMILOS . . . nang may pananampalataya. “Manampalataya sa ano?” tanong mo. Manampalataya sa kapangyarihang namamahala sa lahat at sa malambing na pag-ibig ng iyong Amang nasa Langit na lumulukob sa iyo,

Baka kakaiba ang kaisipang ito, pero sa huli, hindi ang pinakamahalaga ay ALAM natin ang kalooban ng Diyos. Ang mahalaga lang ay GAWIN natin ito.

Paano natin ito magagawa kung hindi natin ito alam?

Ang Diyos ay ganap, at Siya ang hahawak sa kalalabasan ng anumang desisyong ginawa sa dilim ng isang taong ang kalooban ay malambot at nakapasakop sa Kaniyang pagkasoberano.

“Kung ang sinomang tao ay NAGIIBIG GUMAWA ng kaniyang kalooban, ay makikilala niya . . .” ay isang kasulatang agad na nagpapakita na ang pagkaalam sa isip ng Diyos ay kailangang unahan ng pagkahandang gawin ito, kahit hindi muna alam kung ano iyon.

Humakbang ka! Pararangalan ng Diyos ang iyong pananampalataya gaano man ito kahina, at ibibigay Niya sa iyo ang inaasam mo ngayon mismo: kapayapaan ng isip at dagdag na liwanag sa landas para sa susunod na hakbang.

Editoryal: Ang Pabalat (Oktubre 1961)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 7 Blg. 10, Oktubre 1961.

Pero Saan Ba Hahantong ang Lahat ng Ito?

Ang pabalat ng isyung ito ay may larawan ng isang rocket na handa nang lumipad.

Mas malawak na kapangyarihan, mas masalimuot na makina, mas pinong mga kagamitan, mas matinding pag-iisip, at mga kalkulasyong nakakatakot ang laki ang pinagsasama-sama na ngayon, at magbubunga ito ng kagulat-gulat na "pag-unlad" at mga pangyayaring hindi man lang inakalang posible ilang taon pa lang ang nakararaan.

Isang gabi sa lungsod ng Vancouver, ipinanalangin ko sa Panginoon na ilapit ako sa isang pagod na kaluluwa. Pumunta ako sa isang restawran para maghapunan. Puno ang lugar, kaya pinakiusapan akong makisalo sa mesa ng isang lalaking mukhang matalino. Kinatawan siya ng isang kilalang kompanya ng eroplano at naglalakbay sa buong mundo bilang isang espesyal na technician. Pagod nga siya, at habang nag-uusap kami tungkol sa mga bagay na walang hanggan, ikinuwento niya sa akin nang palihim, kahit hindi iyon matalino, ang tungkol sa isang aparatong nasa plano na ng kanilang kompanya. Talagang nakakatakot ito… at tatlong taon na ang nakaraan iyon!

Ito lang ang ikinababahala niya: "Saan ba hahantong ang lahat ng ito?" Binuksan ko ang Biblia at naipakita ko sa kanya na … "ang mga elemento ay matutunaw sa matinding init, at ang lupa at ang mga gawang nariyan

ay masusunog … Gayunman, kami (na mga ligtas na), ayon sa Kanyang pangako, ay naghihintay ng mga bagong langit at bagong lupa na tinatahanan ng katuwiran."

Para sa Kristiyano, hahantong ito sa isang bagong simula. Para sa hindi ligtas, hahantong ito sa nakakatakot at walang hanggang pagpapatuloy ng ikalawang kamatayan.

Mambabasa, saan ba hahantong ang lahat ng ito para sa iyo? Kung ikaw ay Kristiyano, "Yamang ang lahat ng bagay na ito ay matutunaw nang ganito, anong uri ng mga tao nga ang nararapat (sa atin) sa banal na pamumuhay at pagkamakadiyos?"

Kung hindi ka pa ligtas, "Ang Panginoon … ay mapagpahinuhod sa atin, na hindi Niya ibig na ang sinuman ay mapahamak, kundi ang lahat ay magsisi."

Darating ang araw na sasabihin ng Diyos, "Hanggang dito na lang, hindi na lalampas," at kailangang bawiin ng tao ang kanyang maruming paa mula sa pintuan ng mga bituin, at ang Panginoon, na nakaaalam ng kanilang bilang at tumatawag sa kanilang lahat sa kanilang mga pangalan, ay muling kikilos sa mga gawain ng mga bansa.

Ano kaya ang kalagayan mo noon, sa dakilang araw na iyon?

Editoryal: Ang Pabalat (Nobyembre 1961)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 7 Blg. 11, Nobyembre 1961.

Ang pabalat ng isyung ito ay may larawan ng isang uhay ng trigo.

Napakagandang uhay ng trigo! At lahat ng iyan ay galing sa iisang butil na itinanim nang may pag-asa.

Kakaunti lang ang tiyak para sa magsasaka. Nagtatanim siya nang may pag-asa, at KUNG mabuti ang binhi, KUNG may ulan, KUNG walang peste, KUNG . . . KUNG .. saka pa lang siya makakaani ng anumang ani.

Gaano pa kaya katiyak ang mga bagay na walang hanggan. Mababasa natin ang isang garantiyang walang kondisyon na nagsasabing, "Tayo AY AANI . .. kung hindi tayo manghihina". Ang tanging hadlang sa pag-aani ay ang PANGHIHINA sa PAGTATANIM.

Ano naman ang magpapahina sa atin sa pagtatanim? Maaaring maraming dahilan. Narito ang tatlo. Nanghihina tayo sa pagtatanim dahil hindi natin naaani ang bungang inaasahan natin. "Iba ang naghahasik at iba ang umaani," sabi ni Jesus. Lalo na ang mga guro sa Sunday School, kung minsan ay nanghihina ang loob at muntik nang sumuko dahil dito. Ilang taon ng pagtatanim, tapos may darating na iba at siya ang aani.

Ang hindi pagdiriwang kapag may bunga ay maaari ring maging dahilan ng panghihina. ". . . upang ang naghahasik at ang umaani ay MAGKASAMANG magalak . . ." Yamang ang kagalakan ng Panginoon ang

inyong lakas, nararapat lang na handa tayong magalak kapag dumating ang panahon ng pag-aani.

Minsan naman, hindi natin nakikilala ang bunga kapag lumitaw na ito. "Ang inihahasik mo ay hindi ang katawang lilitaw." Halimbawa, ang bunga ng kapighatian ay pagtitiis. Ang bunga ng paghihirap alang-alang kay Cristo ay kaluwalhatian.

Kaya ituloy lang ang pagtatanim. "Mapapalad kayo na naghahasik sa tabi ng LAHAT ng tubig," sabi ni Isaias. Kaunting tanim, kaunting bunga. Ang maraming tanim ay tiyak na maraming bunga. Huwag manghina, kundi patuloy na magtanim. Isawsaw nang malalim ang iyong mga kamay sa mabuting binhi at may panalangin, may pag-asa, at may katapatan na MAGTANIM. Huwag kang titigil, sapagkat nananatili ang garantiya .. . "Tayo AY AANI . . . kung hindi tayo manghihina".

Editoryal: Ang Pabalat (Disyembre 1961)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 7 Blg. 12, Disyembre 1961.

Ang pabalat ng isyung ito ay may larawan ng noo ng isang lalaki.

Ang isip, ang kuta ng ating pagkatao, ay sinasalakay! Habang hinihikayat ng mga pamahalaan ang pagtatayo ng mga silungan para mailigtas ang bahagi ng populasyon sa pinsala ng digmaang atomiko, ang dakilang kaaway ng sangkatauhan, ang diyablo, ay gumagamit na ng mas tuso at nakakatakot na paraan ng pagwasak. Mabagal ito. Masama ito, at sa napakaraming pagkakataon, nakalulungkot na epektibo. Ito ay para makontrol ang ISIP.

Noong una, ang katawan ang kanyang sinasalakay. Ang mga leon, ang pahirapan, ang tulos na sinusunog, at ang tabak ay kumitil ng maraming tapat na banal. Pero ang tinig ng dugo ng mga martir ay tumawag sa mga banal sa mas malalim na kabanalan at sa handang pagsasakripisyo.

Ngayon, iba na. Alam ng kaaway na kung kaya niyang guluhin ang isip hanggang sa mapagod ito sa labanan, napabagsak na niya ang isang banal sa kalagayang walang silbi at panghihina ng loob. Pupunuin ng pag-aalinlangan at takot ang buong pagkatao, at halos mawawala na ang epekto ng isang buhay na para sa Diyos.

Paano ito ginagawa ng kaaway? Ano ang kanyang mga pakana? Napakarami ng kanyang paraan, pero simple lang ang kanyang layunin — ang PAGKAABALA.

Plano niyang lalo pang paigtingin ang pagsalakay sa banal na sobra nang abala. Ang BIGAT ng TRABAHO, ang mga PROBLEMA ng BUHAY, at kung magkaroon man ng pahinga mula sa mga ito, sisikapin niyang punuin ang natitirang oras ng mga KALAYAWAN ng SANLIBUTAN.

Alam niya na ang matagal na bigat ng labanan ay higit na mapanira kaysa sa biglaang kislap at dagundong ng harapang pagsalakay.

Patak-patak na kumukulong lason, libra-librang dumudurog na bigat, pulgada-pulgadang pananakop — ganyan niya dinadaig ang isip habang ito ay sumusuray at gumegewang, halos hindi namamalayan ang nangyayari.

Ano kung gayon ang sagot? ("kung may sagot nga," bulong ng nanghihinang kaluluwa.) Paano haharapin ang tusong kaaway na ito? Paano maiingatan ang isip?

Muli, simple lang ang prinsipyo, pero madalas mahirap itong isabuhay. Isa nga itong digmaan.

Ang sagot ay ang pagtutulak sa isip na PAGNILAYAN SI CRISTO. Kapag nararamdaman na ang mapanlinlang na epekto ng mga pakana ng kaaway, kapag sukdulan na ang init ng buhay, kapag parang ang "huling patak" ay matagal nang natabunan ng isang dosena pa at umabot na ang isip sa hangganan ng pagtitiis — "Isipin ninyo SIYA . . . upang hindi kayo mapagod at manghina . . ."

Ang pagtuon ng isip kay Jesu-Cristo ang gamot na nagpapagaling, ang banal na "pampakalma" na

nagpapaginhawa, ang "libangan" na nagluluwag sa gapos ng tensiyon at nagpapasariwa sa isip para sa tamang mga tungkulin at pagninilay nito.

Isipin mo Siya;
Ang Kanyang Pangalan, ang Kanyang kabantugan,
Ang Kanyang mga paghihirap at kahihiyan
At ang buong kagandahan ng Kanyang mukha.
Ang Kanyang kamahalan, ang Kanyang kadakilaan,
Ang Kanyang kaluwalhatian at ang kuwento
Ng Kanyang walang kapantay,
Walang hangganang
Pag-ibig!
Isipin mo Siya.

Lipad Na! (Marso 1962)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 8 Blg. 3, Marso 1962.

"5—4—3—2—1—zero—Ignition — LIFT OFF —" at kasabay ng kakaibang dagundong nito, ang rocket na kasintaas ng labing-isang palapag, umaagos ang liquid oxygen at bumubuga ng apoy, ay kumawala sa alikabok at gravity ng mundo, dala ang capsule nitong "Friendship 7" at ang mahalaga nitong buhay na karga … isang tao, patungo sa kalawakan.

Tayong mga karaniwang tao, na halos walang ibig sabihin sa atin ang apogee at perigee, ang quantum physics at ang mga himala ng telemetry, mag-ingat tayo na baka sa ating maliliit na kaisipan ay matagpuan ang kayabangan ng kamangmangan. Huwag nating maliitin kailanman ang tapang at galing ng mga taong gaya ni Colonel Glenn, na nangunguna kahit nanganganib na mamatay sa apoy.

Pero habang iniisip natin ang karanasan ng matapang na taong ito, mahirap na hindi maghambing, o sa halip, makita ang pagkakaiba niya at ng pinakamababang anak ng Diyos.

May isa pang "Zero" hour na tiyak na darating, kung kailan magkakaroon ng isang "lift-off" na hindi pa kailanman nakita ng sinumang technician ni nakalkula ng sinumang siyentipiko.

Sa tunog ng isang trumpeta, isang sigaw, isang tinig, na malamang ay hindi maririnig ng lahat maliban sa mga patungo sa langit, ang mababa at hindi kilalang banal na iyon, kasama ang lahat ng mananampalataya, ay lilisan sa mundo.

Umaalis ang Astronaut, itinutulak ng nag-aapoy na lakas ng propulsion. Aalis ang banal, aagawin pataas ng makapangyarihang lakas ng paghila.

Habang inihahagis si Colonel Glenn paitaas sa langit, nanatili siyang ganoon pa rin, pero ang mababang banal na iyon ay babaguhin. Ang kanyang katawan ay magiging katawang espirituwal na, hindi na umaasa sa dugo at hininga ng buhay. Malaya sa tanikala ng gravity, papailanlang ito patungong langit.

Tumingin ang Astronaut sa bintana ng kanyang capsule, at narinig siyang nagsabi, "Ang ganda ng tanawin." Ano kaya ito para sa simpleng mananampalatayang iyon kay Jesus, na inagaw paitaas, kung kailan sa unang pagkakataon, sa mga matang inalisan na ng puwing ng pagiging mortal, ay titingin siya sa mukha ng Tao ng Kalbaryo?

Baka gamitin niya ang mga salitang iyon na gaya ng hindi pa kailanman, "Oo, Siya ay TALAGANG kaibig-ibig sa lahat."

Hindi maaantala ng panahon ang pangyayaring iyon. Hindi ito maaapektuhan ng pulitika ng mundo. Walang duda na ito ay mangyayari …

"Ang trumpeta AY tutunog . ."

"Ang mga patay AY ibabangon …"

"Tayong lahat AY babaguhin …"

"Sa gayon tayo AY makakasama ng Panginoon magpakailanman …"

"KAYO RIN AY MAGING … HANDA …"

Mga Kristiyanong Nasa Labanan (Agosto 1962)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 8 Blg. 8, Agosto 1962.

Sa magkakaibang pagkakataon, tatlong kabataan ang lumapit sa akin, bawat isa ay nasa espirituwal na pagkabalisa. Ngayong binabalikan ko ito, nakikita ko sa tatlong kasong iyon ang larawan ng labanan ng Kristiyano, bata man o matanda.

Ang isa ay bagong-kasal, ang isa ay kabataang nagtatrabaho, at ang isa ay estudyante sa high school. Ang pagkabalisa ay bunga ng tatluhang estratehiya ng kaaway: laban sa puso sa isang kaso; laban sa isip sa isa pa; laban sa kaluluwa sa ikatlo. Ito rin ay larawan ng labanan sa buhay ng bawat Kristiyano. May iisang bagay na pare-pareho sa kanila: hindi nila matukoy kung saan nangyayari ang pagsalakay.

Kung magreklamo ang maliit kong anak na masakit ang lalamunan niya, katawa-tawa kung bebendahan ko ang hinlalaki ng paa niya. Kung masugatan siya, kahangalan kung pagmumumugin ko siya. Una, kailangan kong matukoy ang problema at ilapat ang tamang lunas. Alam nating lahat na mas masalimuot ang espirituwal na pagkabalisa, at sa maraming kaso, hindi ito naaayos nang isang iglap lang ang pinsalang dulot ng kaaway.

Pero nag-iwan ang Panginoon ng paraan para makilala ang estratehiyang iyon ng kaaway, at ang tamang paraan ng pagtatanggol.

Isang dalubhasa sa kautusan, na nagtatangkang hulihin ang Panginoon, ang nagtanong sa Kanya kung ano ang

una at dakilang utos ng kautusan. Sumagot ang Panginoong Jesus, "Iibigin mo ang Panginoon mong Diyos nang buong puso mo, nang buong kaluluwa mo, at nang buong pag-iisip mo …" Sa mga salitang ito, ibinubunyag ng Panginoon ang nagiging popular na paksa ng mga makabagong manunulat, "ang pagkatao ng tao."

Ngayon, layunin ng diyablo na nakawan ang Kristiyano. Yamang hindi niya kayang nakawin sa banal ang buhay na walang hanggan kay Cristo, determinado siyang nakawin sa kanya ang kapayapaan, kagalakan at pagiging kapaki-pakinabang.

Malupit at walang awa ang punong kaaway ng mga banal. Gagamitin niya ang anumang paraang kaya niya para makamit ang kanyang layunin. Sisikapin niyang dungisan ang katawan, guluhin ang isip at ibaba ang pagkatao. Sisikapin niyang sindihan ng apoy ng impiyerno ang mga pita at simbuyo ng laman hanggang sa matagpuan ng isang pabayang kaluluwa na natupok na ang kanyang patotoo sa nag-aapoy na siga ng pagpapalayaw sa sarili. Gagawin niya ang lahat para punuin ang isang banal ng anyo ng relihiyosong pamumuhay, hanggang sa magdilim ang kanyang buhay sa anino ng mga bagay at halos mawalan ng tunay na laman.

Ang mga pangunahing taktika ng kaaway na ito ay nakasaad sa Salita ng Diyos, ang "Manwal ng mga Mandirigma."

Para makuha ang mahalagang puwesto ng puso, estratehiya ng kaaway na AKITIN ang mga pagmamahal nito sa pamamagitan ng isang lugar, ng kinang, kayamanan at kalayawan ng sanlibutan. Ikinalungkot ni

Pablo ang pagkawala ni Demas na nag-iwan sa kanya, "dahil inibig niya ang sanlibutang ito." Walang silbing magkunwari na WALANG pang-akit ang sanlibutang ito. Totoo, ang mga beerhouse, ang magagarbong palabas at ang mahahalay na babasahin ay kasuklam-suklam sa mananampalataya kay Cristo. Nakarinig at nakabasa na ako ng matatalim na salita ng pagkondena tungkol sa telebisyon, at alam ng Panginoon na ang tusong impluwensiya nito ay lumalason sa maraming isip at nagpapakonti sa dumadalo sa maraming prayer meeting, pero sino ang hindi aamin na NAKAKAAKIT ito paminsan-minsan? Kaya, habang ang isang banal ay mahal ang kanyang TV, ang isa naman (na kumukondena sa "makamundong TV") ay mahal ang kanyang bagong kotse. Ang buong layunin ng kaaway ay ilihis ang PAGMAMAHAL mula sa Tagapagligtas. Anumang paraan ang gamitin niya ay hindi ang punto; ang punto ay ang LUGAR na kaugnay nito… "ang sanlibutang ito."

Ngayon, ano ang depensa? Ano ang inilaan ng Kapitan ng Ating Kaligtasan para hindi mahulog sa kamay ng kaaway ang mahalagang puwesto ng puso?

Lugar! Oo, kung nais ng kaaway na sakupin at guluhin ang puso sa pamamagitan ng isang lugar, babantayan naman ng Panginoon ang puso sa pamamagitan ng pag-akit dito sa ibang LUGAR. Mababasa natin ito sa John 14:1-3, "Huwag magulumihanan ang inyong puso; kayo'y nagsisisampalataya sa Diyos, magsisampalataya rin naman kayo sa Akin. Sa bahay ng Aking Ama ay maraming tahanan; kung di gayon, ay sinabi Ko sana sa inyo; sapagkat Ako'y paroroon upang ihanda ang isang LUGAR para sa inyo. At kung Ako'y pumaroon at kayo'y maipaghanda ng lugar, ay muling paririto Ako, at kayo'y tatanggapin Ko sa Aking sarili; upang kung saan Ako

naroroon, kayo naman ay dumoon." Muli, sa Colossians 3:1-2, "Kung kayo nga'y muling binuhay na kasama ni Cristo, ay hanapin ninyo ang mga bagay na nasa itaas, na kinaroroonan ni Cristo, na nakaupo sa kanan ng Diyos. Ilagak ninyo ang inyong PAGMAMAHAL sa mga bagay na nasa itaas, huwag sa mga bagay na nasa lupa."

Para maging praktikal, kung napapansin kong may bagay na kaugnay ng sanlibutang ito na nagnanakaw ng aking puso, kailangan kong kilalanin ito kung ano talaga ito: taktika ng kaaway para nakawin sa akin ang kapayapaan, kagalakan at pagiging kapaki-pakinabang, at para nakawin sa ating Minamahal na Panginoon ang pag-ibig at debosyong nararapat sa Kanya. Panahon na, at sa totoo lang lampas na sa panahon, para tumalikod ang isa, sa malinaw na pasya ng kalooban, mula sa bagay na nanggugulo, at sa pamamagitan ng pagbasa ng Salita, pagninilay at panalangin ay ibaling ang pansin sa Lugar kung nasaan ang ating Tagapagligtas, sa mga bagay na may halagang walang hanggan, ang "mga bagay na makalangit," gaya ng tawag ng Panginoon sa mga ito. Saka natin mas tumpak na matitimbang ang tunay na halaga ng mga bagay ng sanlibutan at kung ano dapat ang kaugnayan nito sa ating buhay.

May ilan sa bayan ng Panginoon na hindi gaanong ginugulo ng sanlibutang ito kumpara sa iba. Maaaring ibang-iba ang kanilang problema. Maaaring ang ISIP ang hinahabol ng kaaway. Parang ngayon, sinasalakay talaga ng kaaway ang isip ng bayan ng Diyos gaya ng hindi pa kailanman. Ang tensiyon, nervous breakdown, ulcer, at init ng ulo ay sa maraming kaso mga sintomas lang ng mas malalim na karamdaman, ang Pang-aapi ng kaaway sa Isip.

Para makuha ang PANSIN ng isip, ibang paraan ang ginagamit ng kaaway. Ginagamit niya ang kanyang "secret service." Halos naperpekto na niya ang masasamang paraan ng panlilinlang na tahimik at mabilis na nakapapasok sa mga lihim na daanan ng isip ng tao. Hindi na ito lugar kundi KAPANGYARIHAN. Isang tuso, tahimik, makaimpiyernong kapangyarihan. Binabagabag nito ang sanggol kay Cristo at binabahala ang matandang patriarka. Isa itong nakakatakot na kapangyarihan, isang mapanirang kapangyarihan, ang KAPANGYARIHAN ng LAMAN.

Para makuha ang kutang ito, ang proseso ng pag-iisip ng Kristiyano, plano niyang sindihan ang mahahabang mitsa ng laman na pumapasok sa isip sa limang pasukan, ang mga pandama. Malibang madaig ang kapangyarihang ito at mapanatiling patay ang mga mitsa, maaari itong magdulot ng pagsabog na may mapanirang epekto sa buhay. Ang nakapagtataka, hindi laging kasuklam-suklam ang laman; maaari itong magmukhang maganda, maaari itong relihiyoso, at sa maraming kaso ay kaakit-akit. Anuman ito, iisa ang hinahangad na resulta ng kaaway: Okupahin ang Pansin ng Isip. Nakagugulat at seryosong katotohanan na ang pagkahumaling na ito ay maaaring tungkol pa nga sa mga prinsipyo ng Kasulatan o mga gawaing Kristiyano, hanggang sa makulayan ang buong proseso ng pag-iisip, at maliko ang pangunahing daloy ng kaisipan gaya ng ilog na naglalaho sa maligalig na dagat "na ang tubig ay nagtatapon ng burak at putik."

Ano kung gayon ang depensa laban sa nakakatakot at tusong kapangyarihang ito? Paano magkakaroon ng tagumpay, ng paglaya mula sa mapanlinlang nitong impluwensiya? May Kapangyarihan ang Panginoon. Ito

ang Kapangyarihan ng Espiritu. Ito lang ang Kapangyarihang kayang dumaig sa laman, maganda man o pangit. Ang likas na tapang o determinasyon ay hindi katapat ng mga pakana ng kaaway at ng kapangyarihang sinisindihan niya para lamunin ang isip sa apoy ng laman, at sakalin ang mga kaisipan sa masangsang na usok ng kanyang makademonyong mga pahiwatig.

Ang kapangyarihan ng Espiritu ay bukas para sa bawat anak ng Diyos. Ang Banal na Espiritu ay talagang nananahan sa bawat mananampalataya at Siya ang hayag na kalaban ng laman. "Sapagkat ang laman ay laging may matinding pagnanais na supilin ang Espiritu, at ang Espiritu ay laging may matinding pagnanais na supilin ang laman, at ang mga ito ay nakabaon sa saloobin ng pagsasalungatan sa isa't isa upang hindi ninyo magawa ang mga bagay na nais ninyong gawin" (tr. Wuest).

Kung mapapansin kong nakatuon ang aking pag-iisip sa iisang direksiyon hanggang sa maisantabi na ang Persona at gawa ni Cristo, mabuting itanong kung ang mga kaisipang ito ay humahantong kay Cristo, o isa ba talaga itong paglilihis ng diyablo para nakawin sa isip ang katahimikan at sa Panginoon ang nararapat Niyang lugar sa trono ng buhay ng pag-iisip.

Lalong umiinit ang labanan! Una, ang pagmamahal ng puso; sunod, ang pansin ng isip; sa wakas, sinisikap ng kaaway na salakayin ang kuta ng kaluluwa, ang sentro ng damdamin. Ang salakayin ang muog na ito hanggang sa mapagod ito at manghina sa kawalang-magawa at pagkahapo — ito ang pinakamahusay na tira ng kaaway. Para sa kutang ito, tinatawag niya ang kanyang mga

alagad, ang masasamang espiritu. Ito ang harapang labanan ng Kristiyano at ng mga kapangyarihan ng kadiliman at masasamang espiritu. "Sapagkat ang ating pakikipagbaka ay hindi laban sa laman at dugo, kundi laban sa mga pamunuan, laban sa mga kapangyarihan, laban sa mga tagapamahala ng kadiliman ng sanlibutang ito, laban sa espirituwal na kasamaan sa matataas na dako" (Eph. 6:12).

Kung nagdadala siya ng Lugar para akitin ang pagmamahal ng puso, at Kapangyarihan para salakayin ang pansin ng isip, para naman sa susing puwestong ito ay inihahagis niya sa labanan ang masasamang espirituwal na Persona para ubusin ang lakas ng kaluluwa. Hindi niya kailanman mananakaw ang buhay ng kaluluwa kay Cristo, pero kaya niya, at ginagawa nga niya, na pahinain at pagurin ang kaluluwa, nakawan ito ng sigla at nakawan ang Panginoon ng paglilingkod nito.

Sino nga ang makalalaban sa ganitong kalaking puwersa? Sino sa atin ang makikipagtunggali sa kanya na makapangyarihan? Salamat sa Diyos, may isang Persona, isang banal na Persona, ang Manlulupig ng Kalbaryo, ang Panginoon Mismo! Siya ang Nagtagumpay, ang Isang humatol na sa Prinsipe ng sanlibutang ito at sa lahat ng kanyang mga alagad, at ito ang salita sa pagod na kaluluwa ngayon … "Isipin ninyo Siya na nagtiis ng ganoong pagsalungat ng mga makasalanan laban sa Kanyang sarili, upang hindi kayo mapagod at manghina sa inyong mga isip (Heb. 12:3).

Ang pagtuon ng kaluluwa sa Persona ni Cristo ang banal na manggagamot, ang pinagpalang gamot, ang nakapagpapasariwang inumin na makapagpapanumbalik at makapagpapalakas sa kaluluwa … "Pinanunumbalik

Niya ang aking kaluluwa," sabi ng Mang-aawit. Ito ang magiging walang hanggang pinagkakaabalahan ng kaluluwa sa di-mabilang na panahon.

Pagod na kaluluwang handa nang manghina, isip na nasa labanan at handa nang bumagsak, pusong nababagabag at handa nang tumakas … kumapit ka! May sagot na nakahanda, inilaan ng Ama na umiibig sa iyo, ng Anak na namatay para sa iyo, at ng Banal na Espiritu na nangakong dadalhin ka nang ligtas sa ginintuang pampang ng Langit.

Pagkakaisa sa Anyo at Pagkakaisa sa Diwa (Nobyembre 1962)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 8 Blg. 11, Nobyembre 1962.

Pagkakapare-pareho at Pagkakaisa ng Damdamin

Sa panahong ito ng mga alyansa, kasunduan, konseho at ugnayan, tila may malaking kalituhan sa kaisipan, at dahil dito ay pangamba, sa isip ng maraming mananampalataya.

May ilan na natatakot na hindi nila namamalayang nakikipag-"alyansang hindi banal" na may tiyak na kahatulan. Sa iba naman, ang takot ay ang "pagbubukod" na makapagpapalungkot sa Diyos.

Ang dalawang takot na ito ang nagtutulak sa marami sa sukdulan sa magkabilang panig. Ang malalakas na personalidad na masigasig na nagtataguyod ng kanilang paninindigan sa larangang ito ay nagdulot ng malaking pinsala sa Iglesia.

Marami sa nakadudurog-pusong kalagayang ito ang naiwasan sana, sa ikaluluwalhati ng Diyos at sa ikaaaliw ng Kanyang bayan. Mas makapangyarihang patotoo sana sa sanlibutan ang naging bunga, at ang mga lokal na iglesia ay naligtas sana ngayon sa maraming kahinaan, pagtatalo at sa mantsa nito.

Ang kalituhang ito ay tila nagmumula, sa malaking bahagi, sa hindi pagkakita sa pagkakaiba ng dalawang hanay ng prinsipyo. Una, na ang Pagsasama (union) ay hindi kapareho ng Pagkakaisa (unity), at ikalawa, na ang

Pagkakapare-pareho ay hindi kailangan muna bago magkaroon ng Pagkakaisa ng Damdamin.

Hindi tinitiyak ng pagsasama ang pagkakaisa. Ang pagkakaisa ay hindi anak ng pagsasama. Ang pagsasama ay maaaring may iisang layunin pero kasabay nito ay magkakaibang prinsipyo. Maaaring pinagsama sa pangalan pero hiwalay sa kalikasan. Ipinako ko ang isang piraso ng kahoy sa pader na semento — ito ay pagsasama; pero, kung susuriing mabuti, hindi pagkakaisa. Ang isang babaeng ligtas ay maaaring mag-asawa ng lalaking hindi ligtas. Ito ay pagsasama pero hindi pagkakaisa. Ang kilalang-kilalang ecumenical movement para sa pandaigdigang pagsasama ng mga "iglesia" ay hindi kailanman makagagawa o magkakaroon ng pagkakaisa. Ang pagkakaisa ay pagiging isa sa kalikasan. Ang pagkakaisa ay pagiging isa sa mga prinsipyo ng pag-iral, pagpapatuloy at kaganapan.

Ang paghahalo ng banal na langis na pampahid sa Exodus 30 ang larawan sa Kasulatan ng pagkakaisa ng magkakapatid, gaya ng ipininta para sa atin sa ika-133 Awit. Doon, ang pamumuhay ng magkakapatid na magkakasama sa pagkakaisa ay "gaya ng mahalagang langis …"

Ang mira, ang kanela, ang kasia at ang kalamo ay maaaring pagsamahin, haluin at paghaluing mabuti. Ito ay pagsasama, pero hindi pa pagkakaisa. Maaari pang pumulot ang manggagawa ng pabango ng isang piraso ng mira o kasia, sapagkat napanatili pa nila ang kani-kanilang pagkakakilanlan. Ngayon ay idinagdag niya ang nagbubuklod na sangkap, ang langis. Ang paghahalo ng mga sangkap kasama ang langis ang

gumagawa ng iisa mula sa maraming butil. Ngayon ay may pagkakaisa na; pagiging isa. Bawat bahagi ay may katangian ng kabuuan, at hindi na makilala ang hiwa-hiwalay na kalikasan ng mga pampalasa.

Ang pagsasama ay may kinalaman sa posisyon, samantalang ang pagkakaisa ay sa kalagayan. Bagaman hindi maaaring magkaroon ng pagkakaisa nang walang pagsasama, halata sa lahat na laganap ang pagsasamang walang pagkakaisa. Nakalulungkot na kalagayan ang akalaing kasama na sa pagsasama ang pagkakaisa, at kasama na sa espirituwal na posisyon ang espirituwal na kalagayan.

Ang pagkakaisa ng magkakapatid sa larawan ng banal na langis na pampahid ay may ilang kapansin-pansing katangian. Ito ay isang Mamahaling bagay na hinalo mula sa mga pangunahing pampalasa, dalisay, matamis at mabango. Magkano ang naging halaga sa Diyos ng Langit para maging posible na makipagkamay ako sa iyo at tawagin kang "kapatid"? Magkano ang naging halaga sa Anak ng Diyos para makabuo sa sanlibutang ito ng isang pagsasamahang higit sa lahat ng organisasyon at samahan sa katangian nito? Ang naging halaga nito ay ang krus! Ang naging halaga nito ay ang banal na salapi ng mahalagang dugong dumaloy mula sa mga ugat ni Emmanuel! Ang naging halaga nito ay ang kadiliman ng tatlong nakakatakot na oras na iyon, ang sigaw ng isang ulila, ang lubos na pagkapabaya sa kaluluwa ng Taong Puspos ng Kalungkutan, ang ating Minamahal na Panginoon!

Hindi na kataka-taka, kung gayon, na ang mamahaling langis na ito ay isa ring Banal na langis. Hindi rin kataka-taka na ang mamahaling pagkakaisang ito ay

isang banal na bagay. Banal, dahil sa halaga nito sa Diyos at sa Kanyang pinagpalang Anak. Kawawa ang taong mag-uunat ng kamay para guluhin ang pagkakaisang ito, dahil man sa pagkapurol ng pagkakilala, sa kasamaan ng masamang layunin, o sa apoy ng sigasig para sa "katotohanan". Mag-ingat tayong lahat na baka tayo ay magkasala ng kasamaan sa mga banal na bagay.

Ang langis ay may pinipili. Hindi ito ipinapahid sa dayuhan. Magtrabaho man tayo nang husto, magplano man tayo hangga't kaya, mag-organisa at magpuyat hanggang maubos ang langis ng ilawan, hindi tayo kailanman makabubuo ng pagkakaisa sa pagitan ng banal ng Diyos at ng taong dayuhan sa Kanyang biyaya. Pagsasama, oo, posible ito, pero pagkakaisa, hindi! Hindi talaga ito maaari.

Kung paanong ang nagbubuklod na sangkap sa banal na langis ay ang langis, ganoon din ang nagbubuklod na puwersa na naghahalo sa banal at banal sa kakaiba at banal na paghahalo ay ang Banal na Espiritu ng Diyos. Tanging ang mga tinatakan at tinatahanan ng Espiritu ni Cristo ang makakakilala sa bango at pagiging mabunga ng pagkakaisang ito.

Gayunman, nakalulungkot na posibleng maging kabahagi ng pagkakaisang ito pero hindi namumuhay ayon sa diwa nito. Hindi lang ang katotohanan ng pagkakaisa ang napakapinagpala, kundi ang pagtatamasa nito. Kaya ang banal na langis na pampahid ay hinalo "… ayon sa sining ng manggagawa ng pabango …" Ang biyaya para Mamuhay sa pagkakaisang ito ay isang "sining".

Ang kalituhan ng isip na nagtutulak sa napakaraming bayan ng Diyos na akalaing ang pagkakaisa ng damdamin ay mabubuo sa pamamagitan ng pagkakapare-pareho ay naging malungkot na dahilan kung bakit hindi iilang mabubuti at kapaki-pakinabang na banal ang pasuray-suray mula sa isang sukdulan patungo sa kabila.

Nakalulungkot, sa panahong ito na lubhang kailangan ang pagkakaisa at pagkakaisa ng damdamin ng mga banal ng Diyos, bukod sa iba pang bagay para ipakita sa sanlibutan ang ating kaugnayan sa banal na sentro, na ang pagkakapare-pareho ay naging "shibboleth" pa para matanggap. Napakalungkot na pagkakamali, at kay sakit ng naging bunga at kay raming nadurog na puso, nang paniwalaan natin na ang pagkakaisa ng damdamin at ang pagkakapare-pareho, kung hindi man eksaktong magkapareho, ay hindi mapaghihiwalay.

Ang pagkakaisa ng damdamin ay may kinalaman sa mga prinsipyo; ito ay bagay ng diwa at damdamin. Ang pagkakapare-pareho ay may kinalaman sa mga gawain, bagay ng mga "bagay" at ng "paggawa".

Sa Diyos na Tatlong Persona, may di-nagbabago at walang hanggang pagkakaisa at pagkakaisa ng damdamin, pero hindi ito dahil sa pagkakapare-pareho, sapagkat ang Ama ay hindi ang Anak, at hindi rin ang Espiritu; gayunman, Sila ay Isa sa isa't isa, isang di-mahahating Pagkakaisa.

Kung ang pagkakapare-pareho ng gawain ay lubos na kailangan para sa pagkakaisa ng diwa, saan ito magsisimula at saan ito magtatapos? Pagkakapare-pareho ba ito sa isang lalawigan o sa buong bansa?

Hayaang ang Pagsasama ay maging bunga ng Pagkakaisa ng Espiritu, at ang Pagkakaisa ng Damdamin ay maging bulaklak ng Pagkaayon kay Cristo, hanggang sa araw na iyon na magkakaroon ng iisang kawan at iisang Pastol. Saka marahil tayo magtataka sa lahat ng pagsisikap, lakas at panahong ginugol sa paghahanap ng pagkakapare-pareho ng mga kalagayan sa halip na pagkaayon kay Cristo.

Talambuhay: George Wilson (Pebrero 1963)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 9 Blg. 2, Pebrero 1963.

"… Bukas ay bagong buwan; at ikaw ay hahanapin, sapagka't ang iyong upuan ay walang laman" 1 Samuel 20:18.

Ipinanganak sa Belfast, Ireland, apatnapu't pitong taon na ang nakararaan, si George Wilson ay nadala sa Panginoon noong binata pa siya at nakisama sa mga Kristiyanong nagtitipon sa Victoria Hall sa lungsod na iyon. Karpintero siya, at ilang taon siyang nagtrabaho sa mga pagawaan ng barko ng Harland and Wolff.

Malaki ang malasakit ni kapatid na George sa gawain sa mga bata, at kasama si kapatid na George Gunning, na ngayon ay nasa St. Catharines, Ontario, nagpatakbo sila ng gawain para sa mga bata sa Old Park Assembly sa Belfast. Dahil sa malasakit niya sa mga kabataan, napasok din siya sa gawain sa mga kabataan sa lugar na iyon. Masigla ang interes niya sa isang pulong tuwing Sabado ng gabi para sa mga kabataan, na regular na dinadaluhan ng apat hanggang limang daan.

Bagaman bata-bata pa siya noon, hiningi na ang tulong niya sa gawain ng pangangasiwa sa malaking assembly sa Victoria Hall. Walang duda na ang pagsasanay at karanasang ito ang humubog sa kanyang ministeryo sa mga taong sumunod.

Noong 1947, iniwan ni kapatid na George ang Ireland papuntang Canada, at sa tulong ng yumaong kapatid na

si Norman Bailey ng Niagara Falls, Ontario, doon siya nanirahan sa lungsod na iyon. Sumunod sa kanya ang kanyang asawang si Mary at ang mga anak nilang sina Valerie at Edmund noong Disyembre ng taon ding iyon.

Nang sumunod na taon, ginamit niya ang husay niya bilang karpintero para magtayo ng bahay para sa kanyang pamilya, at doon sila tumira.

Pagdating niya sa bansang ito, nakisama siya sa mga banal sa Wilmott Street sa Niagara Falls, Ontario, kung saan lubos na pinahalagahan ang kanyang tulong at ministeryo.

Maraming taon nang ipinapanalangin at pinag-iisipan ni kapatid na George ang pag-uukol ng buong panahon niya sa pangangaral ng Salita. Mga labindalawang taon na ang nakararaan, ang pasaning ito ay naging "isang banal na pangangailangan," at hiningi niya ang pakikisama ng kanyang mga kapatid tungkol dito. Naaalala ng isa sa mga kapatid na talagang may katangiang nagpaparangal kay Cristo ang kanyang ministeryo.

Ang mga kapatid na nakasama niya noon sa Ireland sa Victoria Hall ay buong-pusong nakiisa sa mga taga-Niagara Falls, at iniwan ng minamahal nating kapatid ang kanyang hanapbuhay para maglingkod sa Panginoon at sa Kanyang bayan sa mas malawak na larangan.

Gaya ng nabanggit, ang mga unang taon ng karanasan sa Ireland, kung saan sinikap niyang alagaan ang kawan, ay nag-iwan ng tatak sa kanya at sa kanyang ministeryo. Talagang may puso siya ng isang pastol. Marami ang mga nalulungkot na puso, at marami ang mga may sakit at nagdadalamhati na nakadama ng aliw

sa malumanay niyang tinig at ng sigla ng kanyang laging-handang ngiti.

Dinala siya ng kanyang paglilingkod sa maraming lugar, pero marahil ang lugar na pinakamami-miss ang kanyang ministeryo ay ang Manitoulin Island, kung saan madalas siyang nagpagal kasama si kapatid na Robert Booth, at ang mga assembly sa Virginia, na madalas niyang dinadalaw nang mag-isa.

Maraming lugar ang mami-miss ang kanyang nakaaaliw at nagpapalakas-loob na ministeryo, pero kadalasan, ang sukatan ng ministeryo ng isang tao ay kung gaano siya tinatanggap sa sarili niyang lugar. Ang Niagara Falls, St. Catharines, at ang mga kalapit na assembly ay makadarama ng kawalan ng kanyang mainit na ministeryo. Laging masarap makita siyang biglang sumulpot sa isang prayer meeting, at gagamitin ng Panginoon ang Kanyang lingkod para magbahagi ng isang "maikling" salita na kadalasang tumutugon sa isang tunay na pangangailangan.

Masayang naaalala ng sumulat ang maraming pagkakataon na tinatawagan siya ni kapatid na George, bilang nakagawian na nila, kapag nasa bahay siya, at habang kumakain ng kaunting tanghalian ay nagsasalo sila ng mas masaganang piging, habang pareho nilang ninanamnam ang bagong katotohanang natuklasan.

Sa isang ganoong pagkakataon, ang sumulat ay dumaraan sa isang uri ng bagyo sa buhay, at nang humingi siya ng salitang makatutulong mula sa ating kapatid, simpleng sinipi lang niya ang dalawang bahagi mula sa ika-77 Awit na hindi na nalimutan kailanman: "Ang iyong daan, Oh Dios, ay nasa santuario" (V13), at "Ang iyong daan ay nasa dagat…" (V19).

Ganito talaga ang ating kapatid, sapagkat kung may larangan man ng ministeryo na doon siya pinakamahusay, iyon ay sa silid ng may sakit, sa bahay ng nagluluksa, at sa mga may natatanging pangangailangan.

Malambot ang kanyang puso at siya'y taong mapayapa. Walang duda na dala-dala niya hanggang sa huli ang mga peklat na gawa ng mga walang-pakundangang pumupuna na hindi nakakaalam kung anong klaseng puso ang tumitibok sa loob niya.

Inaasahan na sa minamahal na kapatid na ito, dahil sa lumang likas na pare-pareho nating taglay, ay mayroon din siyang mga kapintasan, kabiguan at pagkukulang na madali rin nating nakikita sa ating sarili, pero ang mga ito, anuman ang mga iyon, ay nakakandado sa puso ng mga pinakamamahal sa kanya.

Nagkasakit siya habang nakikibahagi sa isang serye ng mga pulong kasama si kapatid na Bob Booth sa Philadelphia. Pinagpapala ng Diyos ang gawain, pero halatang hindi talaga mabuti ang lagay ni kapatid na George. Umuwi siya, at pagkatapos ng maikli pero mabigat at masakit na panahon, tinawag ng Panginoon ang Kanyang lingkod mula sa pagiging embahador sa banyagang lupain, papunta sa lugar ng kapahingahan kung saan ngayon ay nakikita niya ang mukha ng Minamahal na sinikap niyang itanghal at tapat na paglingkuran dito.

Sa libing, si kapatid na Bob Booth ang nagkaroon ng malungkot pero mahalagang pribilehiyo na magdala ng mensahe mula sa Kasulatan sa Apocalipsis: "Mapapalad ang mga patay na mamamatay sa Panginoon mula ngayon: Oo, sabi ng Espiritu, upang sila'y

mangagpahinga sa kanilang mga gawa; sapagka't ang kanilang mga gawa ay nagsisisunod sa kanila" (14:13). Kitang-kita ng lahat na inaalalayan ng Panginoon ang ating kapatid habang ibinibigay niya ang mensahe.

Noong Disyembre 12, 1962, binuhat ng mga matatanda ng assembly sa Wilmott Street ang kanyang mga labi sa kanilang hantungan, hanggang sa tumunog ang pakakak at tayong lahat ay muling magkikita, nadaramtan ng kawalang-kamatayan… kasama ng Panginoon magpakailanman… "Kaya't mangagaliwan kayo sa isa't isa ng mga salitang ito."

J. B. N.

Ang Pagtawag Pauwi (Disyembre 1965)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 11 Blg. 10, Disyembre 1965.

Hindi siya kilala ng karamihan. Ang mga nakasama lang niya sa kanyang assembly ang nakakakilala sa kanya, at kahit sila, hindi gaya ng pagkakilala ng kanyang pamilya.

Lumipat siya sa Canada mula sa Holland mga labinlimang taon na ang nakararaan, kasama ang kanyang asawa at mga anak na wala pang asawa.

Una ko siyang nakilala sa kanilang bahay sa bukid. Nagpadala siya ng sulat sa correspondent ng aming assembly na nagsasabing, "Ako dating — ikaw punta kita ako." Kasunod nito ang kanyang address.

Natagpuan namin siya. Hindi siya marunong mag-Ingles; hindi naman kami marunong mag-Dutch. Sa tulong ng kapitbahay niyang marunong mag-German, nalaman namin ang mga detalye ng pagdating niya at naipahayag namin ang aming pagtanggap.

Pero gutom siya sa pakikisama sa mga bagay na pinakamahalaga. Kaya ginamit namin ang wikang alam ng lahat ng mananampalataya, ang wika ng awit.

May dala siyang magandang pedal organ mula sa dati niyang bayan. Umupo siya roon at tumugtog, at kami, kasama ang kanyang pamilya, ay nagtipon sa paligid at umawit ng mga awit ng papuri.

Umawit sila ng "Daar is kracht, kracht, wonderbare kracht, in het bloed, van het Lam"; kami naman ay

umawit sa Ingles, "There is power, power, wonder-working power in the precious blood of the Lamb." Sabay kaming nagalak sa iisang pamanang aming pinagsasaluhan.

Mahirap para sa kanya, na nasa gitnang edad na, na matutunan ang mga pasikot-sikot ng wikang Ingles. Uupo siya sa Bible class, may Biblia sa Ingles sa isang tuhod at ang luma niyang Biblia sa Dutch sa kabila, palipat-lipat ang tingin sa dalawa.

Mahirap din para sa kanya na makibagay sa mga kaugalian ng Bagong Mundo. Sa dati nilang bahay, umaalingawngaw ang mga awit ng mga banal. Dahil katabi lang ng tirahan niya ang pinagpupulungan ng assembly, bukas ang kanyang pinto sa lahat ng Kristiyano, bago at pagkatapos ng mga pulong. Ngayon ay ibang-iba na. Ang pormal naming mga kaugalian at mga patakaran ng "etiquette" ay tila humahadlang sa "malayang" pakikisama na nakasanayan niya. Nananabik siya na lalo pang makasama ang bayan ng Panginoon.

Masigasig siyang nag-aaral ng Kasulatan, at madalas noong mga unang araw na iyon, nakaupo siya sa pulong na halos "umaapaw" sa isang mahalagang katotohanang gustung-gusto niyang ibahagi, pero dahil hirap pa siya sa bago at mahirap na wika, nananatili siyang tahimik.

Muntik na siyang sumuko. Nakasalubong ko siya isang araw sa bayan at kinumusta ko ang kanyang kalusugan, dahil hindi ko na siya nakikita sa mga pulong. Malungkot siyang tumingin sa akin, ikiniling ang ulo at ikinibit ang isang balikat, at sinabi sa Ingles na may puntong Dutch, "Ve haf hung our harps on de Villow tree" — "Isinabit na namin ang aming mga alpa sa puno ng sauce."

Walang duda na ang nadama niya noon ay gaya ng nadama ng bayan ng Diyos noong unang panahon na nagsalita ng mga salitang iyon at idinugtong pa, "Paanong aawitin namin ang awit ng Panginoon sa ibang lupain" (Ps137).

Unti-unting gumaling ang kanyang Ingles at nagsimula siyang magbahagi ng kaunting ministeryo paminsan-minsan.

Isang bagay na kapansin-pansin sa maiikli niyang mensahe ay ang pagiging sariwa ng mga ito. Walang mga paulit-ulit na pananalita, walang mga gasgas na kasabihan. Hindi niya alam ang mga iyon. Sariwang mga kaisipan ang lumalabas sa kanya na madalas ay nagpapabaling ng aming mga mata sa Panginoong mahal niya.

Pagkatapos, ilang taon na ang nakararaan, dumating ang dagok. Nalaman niya na tinamaan siya ng isang kinatatakutang sakit at malala na ito, wala nang pag-asang gumaling.

Bilang tagapag-alaga ng isang paaralan, tapat siyang nagpatotoo para sa kanyang Panginoon hanggang sa hindi na siya makapagtrabaho. Noong Pebrero ng taong ito, naging di-matiis na pasanin ang buhay habang lumalala ang paghihirap.

Sa lahat ng nakapapagod na buwang iyon ng matinding sakit, isang pagpapala ang madalaw siya. Hindi siya gaanong interesado sa "balita." Ang talagang pinagkakaabalahan niya ay si Cristo at ang Kanyang Salita.

Inihanda niya ang lahat para sa kanyang pag-alis. Hangad niyang maibigay ang lahat ng ginhawa para sa

kanyang mga mahal sa buhay pagkawala niya. Gusto niyang manatili sa bahay hanggang sa pumanaw siya, pero dahil sa matinding sakit at paghihirap, kinailangan siyang dalhin sa ospital.

Malaking pribilehiyo para sa sumulat na makasama siya nang maraming oras noong huling linggo ng kanyang buhay sa lupa. Hindi ko madaling malilimutan ang mga araw na iyon ng pagbabantay sa naghihingalo.

Hindi na matiis ang kanyang sakit. Ang paghihirap niya sa huling labanan ay tila hindi na kayang batahin. Ang mga gamot, kahit ibinibigay nang may kabaitan at katapatan, ay hindi na kayang pawiin ang sakit sa huli. Malapit na ang kanyang oras.

Ang mga huling salita ng mga mahal natin ay laging napakahalaga. Sapagkat iyon ay mga pahayag ng ganap na katotohanan. Sinasabi ang mga ito mula sa kinatatayuan kung saan natatanaw na ang buong buhay dito sa lupa.

Hindi na kailangang sabihin pa na inilapit namin ang aming tainga para marinig ang mga huling salita ng minamahal na Banal na ito.

"Ang unang bagay" — "ang unang bagay," — bulong niya sa pagitan ng mga dagsa ng sakit. "Ano ang Unang Bagay?" tanong ko. "Sambahin ang Diyos — iyan ang una," sagot niya.

Akala namin ay hindi na niya kami naririnig habang pinag-uusapan namin ang kanyang buhay at ang pag-ibig niya kay Cristo. Gumalaw siya — "Hindi, hindi — huwag ninyo akong hangaan — si Cristo lamang — si Cristo ang hangaan ninyo."

Nanghihina na ang ningas ng kanyang buhay. Hindi na siya mapakali. Tinanong ko kung may gusto siya. "Oo, gusto kong purihin ang Panginoon, pero wala na akong lakas." "Kung gayon," sagot ko, "sabay nating purihin ang Panginoon." Ipinasok ko ang aking kamay sa oxygen tent. Mahigpit niya itong hinawakan at bumigkas ng isang malawak bagaman mahinang "Amen."

Nakapalibot na kaming lahat sa kanya ngayon. Ang mga buwan ng sakit at ang huling paghihirap na ito ay nagdagdag ng tatlumpung taon sa kanyang itsura. Pagmulat ng kanyang mga mata, nakita niya kaming nakatayo. May mahinang ngiting kumislap sa kanyang mga labi, at itinaas niya ang kanyang mga kamay nang may pagod, na parang nagbabasbas, at bumulong, "Mahal ko kayong lahat, mahal ko kayong lahat."

Ang mga ito at ang iba pang salitang lumabas sa kaluluwang ito na labis na binugbog ng pakikibaka ay nagpakita na sa loob ng mortal na kulungang iyon, payat na payat at nasa gitna ng huling matinding pagod, ay may buhay na hindi mailibing ng tagapaglibing at may liwanag na hindi mapapatay ng dilim ng libingan.

Sa wakas, humina ang humihingal na dibdib, natisod ang matapang na puso at…

"*Tapos na ang labanan, natapos na ang tunggalian.*
Isang karwaheng apoy mula sa ulap ang bumaba;
Mga anghel ang nagpapatakbo nito sakay ng mapuputing kabayo;
Ang nag-aapoy na mga gulong nito'y umiikot sa mga ehe ng liwanag.
Isang paghahanap ang nagbukas ng pintong maliwanag at nagniningning,
Kumikinang na parang gintong pitong ulit na

dinalisay,
At ang kaluluwang umahon mula sa malaking kapighatian
Ay sumakay na sa karwahe at mga kabayo ng kaligtasan."

—mula sa "The Translation of the Covenanters"

Ang kanyang buhay, mga pag-asa, at mga pangarap ay ganap nang natupad sa una niyang mahabang pagtingin sa mukha ng Panginoong minahal niya, sinamba, at sinikap paglingkuran sa loob ng kalahating siglo.

Ang kanyang mga mahal sa buhay ay nanatili pa sandali sa paligid ng bakanteng tolda ng kanyang paglalakbay para tuparin ang isang huling kahilingan. Hiniling niya na kapag dumating na sa wakas ang pagtawag pauwi, purihin nila ang Panginoon sa paligid ng kanyang higaan ng kamatayan.

Ang mga nagmahal sa kanya at minahal niya ang nagbasa ng Kasulatan sa libing. Binuhat ng kanyang mga kapatid ang kanyang katawan sa makitid nitong higaan para hintayin ang pakakak na huhugot mula sa libingan ng mahalagang alabok ng mga banal at tatawag sa kanila sa walang-hanggang paggising, at tayo'y babaguhin — aagawin pataas — muling magkakasama-sama.

Ano ang kanyang pangalan? Sino siya? tanong mo. Hindi angkop sa alaala ng ating kapatid, na umiiwas sa pagpansin at itinuturing na dapat iwasan ang mga salita ng papuri, kung lilitaw ang kanyang pangalan sa ganitong paraan.

Nawa'y ang kanyang halimbawa ay magbigay-sigla sa mga nabubuhay na gawing sarili nila ang prinsipyo ng

kanyang buhay at ang pananabik sa kanyang kamatayan. "Hindi na ako, kundi si Cristo." Amen.

Editoryal (Enero 1966)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 12 Blg. 1, Enero 1966.

"ANG MGA ITO … ay magsisialis sa apoy na walang hanggan na inihanda sa diablo at sa kaniyang mga anghel."

ANG MGA ITO … Hindi lang mga kaluluwang ito, mga bagay na ito, kundi mga taong ito. Totoong mga tao, buhay, naglalakad, abala. Mga barberong ito, mga taxi driver na ito, mga telephone operator na ito, mga maybahay na ito, mga negosyanteng ito, mga amang ito, mga anak na lalaki, mga ina, mga anak na babae.

ANG MGA ITO … Na nakadarama ng sakit, pagsisisi, at lungkot sa anumang araw. ANG MGA ITO … Na ang mga mata ay nanganganib na mabulag sa lagim ng itim na kadiliman at mahapdian ng mapapait na luha. ANG MGA ITO … na ang mga kamay ay laging dadakma at kakapit pero hindi kailanman makahahawak. ANG MGA ITO … na may matatalas na isip na walang hanggang kakainin ng hindi namamatay na uod ng mga alaalang walang makapapawi. ANG MGA ITO … na ang mga kamay ay hindi na makakakita ng gawain magpakailanman, sapagkat wala nang pag-asa at layunin sa kakila-kilabot na lugar na iyon … PALAYO.

ANG MGA ITO … ay may mga paang matitisod magpakailanman sa madidilim na bundok na hindi kailanman makukulayan ng pagsikat ng araw. ANG MGA ITO … mawawala magpakailanman at alam nila ito. ANG MGA ITO … na hindi na kailanman matatagpuan sa walang-sukat na kalaliman, at ang kanilang mga sigaw

ay nalulunod sa dagundong ng walang-hanggang mga bagyo.

ANG MGA ITO … ang mga lalaking kinakausap ko tungkol sa panahon, sa gobyerno, sa presyo ng gasolina, sa giyera sa Viet Nam, o kung paano mag-ihaw ng steak. Ito ang mga babaeng nakikita ko sa P.T.A., sa laundromat o sa supermarket at kakuwentuhan tungkol sa sabong panlaba, mga istilo ng buhok, at mga premyo.

ANG MGA ITO … ang mga batang kaklase ko na kasama ko at kabiruan, ang mga gurong nakikita ko araw-araw.

ANG MGA ITO … ang aking magkakatas, magtitinapay, at manggugupit ng buhok. ANG MGA ITO … ang mga karaniwang tao na may karaniwang problema at mga pag-asa at takot at mga plano para sa hinaharap. Pero sabi ng Biblia, ANG MGA ITO … ay papalayo. Palayo sa Diyos. Palayo sa Kanyang Katotohanan, palayo nang palayo araw-araw. Palayo sa masayang samahan ng Anak ng Diyos na sinasabi kong mahal ko.

ANG MGA ITO … ay hindi man lang ako napapaluha kahit isang patak sa isang araw, hindi napupuyat kahit isang gabi, hindi napapagastos kahit sa halaga ng isang pakete ng Gospel tracts.

ANG MGA ITO … ang kasama ko sa buhay, kasabay kong tumatawa, pinahihiram ko ng aking kotse, ng aking lawnmower o pala sa niyebe, ng aking kuwaderno o isang tasang asukal.

ANG MGA ITO … inaakala kong buhay pa bukas. ANG MGA ITO, sigurado ako, ay "balang araw" bibigyan ako ng tamang pagkakataon na sabihin sa kanila ang tungkol sa Tagapagligtas.

ANG MGA ITO … mababasa ko na lang isang araw sa mga anunsyo ng namatay. "Ang bigla naman, ano, kawawang tao, sayang." Oo, sayang … sa impiyerno magpakailanman.

"*O Diyos, gisingin Mo ako,*
Tunawin Mo ang pusong ito na parang tumigas na yelo.
Turuan Mo akong lumuha ng tunay na luha,
Manalangin ng tunay na panalangin,
Magpakita ng tunay na pag-ibig
Para sa MGA ITO… aking mga kaibigan
Upang sa aking pananalita,
Buhay at labi,
ANG MGA ITO … ay makakita at makarinig
Na maaari pa silang maligtas."

"Ang sumasampalataya sa Anak ay may buhay na walang hanggan; datapuwa't ang hindi tumatalima sa Anak ay hindi makakakita ng buhay, kundi ang poot ng Dios ay sumasa kaniya." John 3:36.

—J.B.N.

Pananampalataya (Bahagi 1) (Pebrero 1966)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 12 Blg. 2, Pebrero 1966.

Ang Pagsusuri sa Pananampalataya

Paikot-ikot at kalat-kalat sa pahina ang hindi pa hinog na sulat-kamay. Ang mga alanganing hugis nito ay tila nagbubunyag ng damdamin ng sumulat — isang tinedyer na may problema. "Hindi ko alam kung tama ang paraan ng pagsampalataya ko… baka hindi tamang klase ng pananampalataya ang mayroon ako …" Hinawakan-hawakan ko ang mga pahina ng sulat na kararating lang. Para itong isang paghingi ng saklolo.

Ibang araw, ibang sulat, pero sa pagkakataong ito, ang tuwid at matatag na sulat-kamay ay nagdala ng ibang problema. Isang may-gulang na mananampalataya naman ang sumulat. "Iniisip ko kung sapat ba ang pananampalataya natin…"

Pinag-isip ako ng mga sulat na ito. "Pananampalataya," ano ba ito? Ano ba talaga ang ginagawa nito? Ano ang anyo nito? Malinaw na may ilang nahihirapan sa larangan ng kanilang pananampalataya. Hindi ba't karamihan sa mga Kristiyano ay sinalakay mismo diyan sa isang punto ng kanilang buhay? Ilan na ang nakaranas ng pagsala ni Satanas at muntik nang manghina ang kanilang pananampalataya? Sino ang makapagsasabi kung gaano kalaki ang utang natin sa pamamagitan ng ating Dakilang Punong Saserdote, "… datapuwa't ikaw ay aking ipinamanhik, upang ang iyong pananampalataya ay huwag magkulang"?

Marami ang nababagabag at nanghihina ng loob sa mga araw na ito, na ang pinakamalaking problema ay hindi gaanong ang kalagayang kinalalagyan nila, kundi ang pagtingin nila sa kalagayang iyon at ang mga saloobin at kilos na bunga nito.

Pananampalataya — madalas hindi naiintindihan, madalas mali ang pagpapakahulugan, madalas inaatake — paano ito bibigyang-kahulugan? Ano ang ginagawa nito? Paano ito ilalarawan? Ang malinaw na pagkaunawa sa itinuturo ng Biblia tungkol sa napakahalagang paksang ito ay magliligtas sa marami sa atin mula sa mga takot at kawalan ng katiyakan, at walang duda na tutulong sa atin na mamuhay nang may mas makabuluhang epekto sa salinlahing pinagtawagan sa atin na pamuhayan.

Kaya narito ang tatlong tanong na hahanapan natin ng sagot mula sa Kasulatan. Ano ang Pananampalataya? o Ang Kahulugan ng Pananampalataya. Ano ang Ginagawa ng Pananampalataya? o Ang Paggamit ng Pananampalataya. Ano ang Anyo ng Pananampalataya? o Ang Paglalarawan ng Pananampalataya.

Ang Kahulugan ng Pananampalataya

Sa Hebreo kabanata 11, talata 1, may isang kahulugang ibinigay sa atin: "Ang pananampalataya nga ay siyang kapanatagan sa mga bagay na hinihintay, ang katunayan ng mga bagay na hindi nakikita." Dalawang pangunahing kaisipan ang nakikita natin dito: ang larangan ng pananampalataya at ang mga sangkap ng pananampalataya.

Kapag nababasa natin ang tungkol sa pananampalataya sa Biblia, siyempre, nauunawaan na ito ay

pananampalatayang ipinapakita sa Diyos, at hindi lang isang abstraktong ideya. Binigyan tayo ng Diyos ng kakayahang makakita, pero tayo ang kailangang tumingin. Binigyan Niya tayo ng kakayahang makarinig, pero tayo ang kailangang makinig. Gayundin, ibinigay Niya sa lahat ang kakayahang sumampalataya, pero tayo ang kailangang sumampalataya, at sa Diyos tayo dapat sumampalataya. Gayunman, sa isang punto ay titingnan natin ito sa pangkalahatang kahulugan, bilang kakayahang sumampalataya. Marahil ang pagkakaibang ito ay maipapahayag sa pagkakaiba ng mga salitang "pananampalataya" at "ang pananampalataya".

Dalawa ang larangan ng pananampalataya. Gumagana ito sa larangan ng "mga bagay na hinihintay". Ibig sabihin, sa mga bagay na sa ngayon ay hindi pa natin naaabot. Halimbawa, ang pagbabalik ng Panginoon, sa oras na isinusulat ito, ay lampas pa sa ating karanasan, pero ito ang dakilang pag-asa ng Iglesia, at ang pag-asang ito ang nagtulak, nagbigay-sigla, at umaliw sa Iglesia sa loob ng maraming siglo.

Ang mga kagalakan din ng Langit, sa karanasan, ay hindi pa natin abot sa sandaling ito ng ating pagiging mortal. Ang kapahingahan, paglaya, at muling pagkikita ng mga mahal sa buhay na matagal nang pumanaw ay hindi pa natin matatamasa sa ngayon. Pero sino ang makatatanggi sa napakalaking aliw, lalo na sa mga pagod, na dulot ng pag-asa sa mismong mga kagalakang ito? Sabi ng isang manunulat… "Isang tunay na paunang tikim mula sa Ilog ng Buhay."

Gumagana rin ang pananampalataya sa larangan ng mga bagay na "hindi nakikita", o mga di-nakikita. May mga bagay na hindi na nakikita ngayon dahil sa

panahon. Dinala na ng kasaysayan ang mga nakikitang bakas ng mga bagay na matagal nang lumipas sa malalayong bahagi ng kalawakan, lampas na sa abot ng pisikal na paningin o ng teknikal na pagbawi.

Ang mismong tanawin ng Nag-iisang Lalaki, nakapako sa magaspang na krus sa ibabaw ng burol na hugis-bungo sa labas ng Jerusalem, kahit dala-dala pa rin ng mga alon sa kalawakan, dalawang libong light-year na papasok sa kalaliman ng kalangitan, ay hindi na matatanggap ngayon ng ating mga mata. Pero tuwing Araw ng Panginoon, sa bawat lupain, at sa katunayan ay araw-araw, nilulundag ng pananampalataya ang kalendaryo, tinatawid ang libu-libong taon, at umaawit: "Tingnan mo, mula sa Kanyang Ulo, Kanyang mga kamay, Kanyang mga paa, dumadaloy nang magkahalo ang lungkot at pag-ibig; Nagtagpo na ba kailanman ang ganitong pag-ibig at lungkot, O nakabuo ba ang mga tinik ng ganito kayamang korona?"

May mga bagay din na hindi nakikita dahil sa lugar. Lalong lumilinaw ang mga limitasyon ng paningin habang tayo'y tumatanda. Ilang sandaling paglalakbay lang ay wala na sa paningin natin ang mga mahal natin. Ang Lalaking minsang pinatay at inilibing ay ibinangon at sa sandaling ito ay nasa kanan ng Kamahalan ng Diyos, napakataas para matanaw natin. Ang pananampalataya ay pumapailanglang lampas sa mga konstelasyon at iniiwan ang mabagal na umiikot na mga galaxy sa kanilang tahimik na sulok ng sansinukob. Pumapasok ang pananampalataya sa silid ng trono at nakasusumpong ng biyaya na tutulong sa panahon ng pangangailangan.

Marami ring hindi nakikita dahil wala tayong tamang kasangkapang pandama. Sa mismong silid na kinauupuan ko ngayon ay may pintig ng napakaraming larawan at tunog. Ang kailangan ko lang para makita ang mga ito ay isang electronic na kagamitan, pinagmumulan ng kuryente, at kakayahang buksan ito, at lilitaw ang mga lalaking nagbabasa ng balita, mga palabas, mga dokumentaryo, o anumang ipinapadala sa makina. Dahil wala ako nito, hindi makikita ang mga bagay na ito.

Ang pananampalataya ang kasangkapang pandama na naglilinaw sa mga bagay na ipinadala sa atin ng Diyos. Ang pananampalataya ang nagbigay-daan para makita ng isang Moises "yaong hindi nakikita."

Pero tila karamihan sa mga problema sa larangan ng pananampalataya ay nangyayari dahil malabo ang pagkaunawa natin sa mga sangkap ng pananampalataya. Hindi iilan sa bayan ng Diyos ang naitapon sa pagdududa sa kanilang kaligtasan dahil sa mga pinong pagkakaibang ginagawa sa pagitan ng "sumampalataya sa" at "sumampalataya kay" o "sa pananampalataya" at "sa pamamagitan ng pananampalataya".

Tatlo ang sangkap ng pananampalataya. May sangkap na pang-isip. Ibig sabihin, ang pananampalataya bilang paggamit ng isip. Ito ang pananampalataya na iba sa pangangatwiran at maipapahayag ng Kasulatan sa Hebrews 11:3: "Sa pananampalataya ay ating natatalastas na ang sanglibutan ay natatag sa pamamagitan ng salita ng Dios, ano pa't ang nakikita ay hindi ginawa sa mga bagay na nakikita." Dito, tinatanggap ng pananampalataya ang mga katotohanan

at tinatanggap ang mga ito sa isip bilang tama, kahit hindi dumaan sa proseso ng pangangatwiran o lohika.

May sangkap ng damdamin ang pananampalataya. Ibig sabihin, ang pananampalataya bilang saloobin ng puso. Ito ang pananampalataya na iba sa mga gawa at maipapahayag ng katotohanan sa Romans 10:9: "Na kung ipahahayag mo ng iyong bibig si Jesus na Panginoon, at sasampalataya ka sa iyong puso..." Isang hakbang ito na mas malayo pa sa pagkaunawa ng isip sa katotohanan. Sinasabi natin, "Namatay si Cristo" — narito ang katotohanang pinaniniwalaan. Pero kapag sinabi pa nating, "Namatay si Cristo... para sa akin," nagiging kasangkot na ang damdamin ko sa kamatayan ni Cristo. Iniuugnay ko ang sarili ko sa kamatayang iyon sa ilang paraan.

Ikatlo, may sangkap ng kalooban ang pananampalataya. Ibig sabihin, ang pananampalataya na iba sa paningin, at maipapahayag nang mabuti sa mga salita ng 1 Peter 1:8: "Na inyong iniibig bagaman siya'y hindi ninyo nakita..." Ito ang "hakbang" ng pananampalataya na bumubuo sa tatsulok. Ngayon, hindi lang natin tinatanggap sa isip ang katotohanan at nakikita ang ating sarili na personal na kasangkot, kundi kumikilos tayo sa ating kalooban at sinasabi, sa madaling salita,

> "*Jesus, magtitiwala ako sa Iyo,*
> *Ipagkakatiwala ko sa Iyo ang aking kaluluwa.*"

Kaya makikita natin na hindi ito usapin ng pagkakaroon ng "tamang klase ng pananampalataya," kundi ang pagkumpleto sa proseso ng pananampalataya sa pamamagitan ng pagpapasya ng kalooban.

Ang Panginoon, na lubos na nakaaalam ng pagkakaiba-iba ng ating mga pagkatao (Siya ang gumawa sa atin),

ay naghaharap ng ebanghelyo sa mga paraang makaaakit sa lahat. Sa isa, "lumapit ka"; sa iba, "buksan mo"; sa iba pa, "tanggapin mo," at iba pa. Pero kung lumapit man tayo, nagbukas, o tumanggap, hindi iyon ang pinakamahalaga; ang mahalaga ay ang pagpapasya ng kalooban. Ito ang aspeto ng kalooban sa pananampalataya, at ito mismo ang pagkilos ng "pagtalima sa ebanghelyo".

Editoryal (Pebrero 1966)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 12 Blg. 2, Pebrero 1966.

MGA MIYEMBRO NG BOARD NG FOOD FOR THE FLOCK INC.

Mula Kaliwa pa-Kanan, sila ay sina: (1) Norman MacNeil, Moncton, N.B., (2) Ormer G. C. Sprunt, Toronto, Ont., (3) F. W. Schwartz, Detroit, Mich., (4) Dr. James Naismith, Kingston, Ont. Sa mismong harapan, (5) James Gunn, Midland, Ont. (6) Dr. Robert Hazel, Spring Lake, N. J., (7) John Robertson, Toronto, Ont., (8) Sydney Green Houston, Texas, (9) Miss Lillian Telfer, Toronto, Ont., (10) Robert Swatosh, Detroit, Mich., (11) Guy Cesar, Hamilton, Ont., (12) J. Boyd Nicholson, St. Catharines, Ont., (13) Benjamin Bradford, Miami, Florida, (14) Lloyd Wineberg, Washington, D.C.

Mahigit isang dekada na ang nakararaan, ilang kapatid na lalaki na natuklasang may iisang pasanin sila ay nagpulong sa Hamilton, Ontario, sa pagitan ng mga sesyon ng taunang conference doon.

Ang pasaning pinagsasaluhan nila ay ang malinaw na pangangailangan para sa isang nakalimbag na ministeryo na makatutulong sa lahat ng mananampalataya, at ang hangaring matugunan ang pangangailangang iyon.

Natural na kasama sa pasaning ito na dapat magkaroon ng isang babasahin na maglilingkod sa bayan ng Panginoon sa pangkalahatan. Dapat itong maglaman ng mga sulatin na karamihan ay mula sa mga manunulat sa

kasalukuyan at may kinalaman sa mga pangangailangan ngayon.

Dahil iba-iba ang pangangailangan at interes ng mga mananampalataya, depende sa kakayahan at kalagayan, dapat makaakit ang babasahin sa seryoso at nag-iisip na Bible Student. Dapat din itong makatulong sa iba na nangangailangan ng tulong sa pag-aaral. At kung maaari, dapat itong maging pampasigla sa mga tila kulang sa regular na gawi ng pag-aaral. Kaya nakita ang pangangailangang isama ang mga artikulong Doktrinal, Pagpapaliwanag, at Propetiko.

Pero kung malamig ang puso o nangangailangan ng aliw — at napakaraming pusong nasasaktan — laging may pangangailangan sa mga mensaheng nakaaaliw at nagpapalakas-loob na pang-debosyonal.

Nadama rin ang mga problema ng kabataan at ng mga bagong Kristiyano, gayundin ang mga pangangailangan ng maraming guro sa Sunday School at mga manggagawa sa mga bata.

Unti-unting nabuo sa isip ng mga naroon ang anyo ng iminumungkahing magasin. Ang pangalan nitong 'Food for the Flock' ay tila nagpapahayag ng tunay na pasanin ng mga kasangkot: ang pakainin ang kawan ng Diyos.

Nang malutas na ang mga espirituwal na usaping ito, hangga't maaari, at nasimulan na ang mga praktikal na bahagi ng ganitong babasahin, lumabas ang mga unang isyu noong Enero, 1955.

Ang unang pabalat ay nagpakita ng larawang kinunan sa Palestine, ng isang pastol na nagbubuhos ng langis sa ulo ng isa sa kanyang mga tupa. Kung may anumang nagpahayag ng pasanin ng mga kasangkot, ito ang

larawang iyon: ang sikaping, sa ilalim ng Diyos, aliwin at alagaan "ang kawan na pinagdugúan ng Tagapagligtas."

Sa loob ng sampung taong iyon, nakitang kailangang mag-incorporate para sa legal na layunin. Ang Food for the Flock Inc. ay isang non-profit na korporasyon, na may charter sa ilalim ng mga batas ng Ontario, Canada. Si Dr. Robert Hazel ng New Jersey ang namumuno sa isang board na ang mga miyembro ay kumakatawan sa maraming malalayong lugar sa Canada at sa U.S.A. Si Mr. James Gunn ng Midland, Ontario ang editor, sa tulong nina John S. Robertson ng Toronto, Dr. James Naismith ng Kingston, at Mr. Sydney Green ng Houston, Texas.

Ang mga ito 'at ang iba pa' ay nagsisikap na maglaan ng ganitong ministeryo sa mas malawak na larangan kaysa sa kung hindi ito ginawa, at palawakin ang impluwensiya ng Salita ng Diyos na ibinabahagi sa ganitong paraan sa mga nakadarama ng pangangailangan nito.

Isa sa mga aspeto ng pasanin ng mga kasangkot ay ang iwasan ang anumang bahid ng denominasyonalismo, anuman ang anyo o maling pangalan nito, upang ang mga mananampalatayang nakadarama ng pangangailangan sa pagkain at pagtuturo ay matulungan, saanman sila nagtitipon.

Kaya nang hindi isinasakripisyo ang prinsipyo, o nagiging makitid, o umiiwas sa anumang kapaki-pakinabang na usapin, ang "Food for the Flock" ay nagsikap na maglingkod sa "buong kawan." Lahat ay nagsikap na tumingin nang lampas sa ecumenism ng tao at sa mga pagbubukod ng tao, tungo sa araw na "magkakaroon ng isang kawan at isang pastor," na

inaalala ang mga salita ng Hari at ang prinsipyong dala nito: "Yamang inyong ginawa sa isa sa mga kapatid kong ito, kahit sa pinakamaliit na ito, ay sa akin ninyo ginawa."

Kaugnay nito, napalakas ang loob ng sumulat noong isang araw habang dumadalaw sa isang ospital, nang makatagpo siya ng isang estranghero na regular na mambabasa ng "Food for the Flock". Isang mananampalataya sa isa sa mga denominasyon, binibigyan siya ng kopya bawat buwan ng isang kaibigan at kapatid na kakilala naming pareho.

Hindi kaya angkop na hikayatin ang mambabasa na gawin din ito? May mga mananampalatayang kilala nating lahat na hindi nagtitipon kasama natin, at sila'y gutom at hindi nasisiyahan sa ibinibigay sa kanila bilang espirituwal na pagkain. Ipasa mo ang iyong kopya, o i-subscribe mo ang mga ganitong tao.

O kung may kilala kang binatang may magandang kaloob, maaaring matulungan siya ng maraming nagbibigay-ideyang balangkas at pagpapaliwanag na makukuha buwan-buwan.

Marahil may kilala kang ilan sa bayan ng Panginoon na nasa "liblib na lugar" na walang ministeryong sinasalita at matutulungan ng subscription sa Food for the Flock.

Ang "Food for the Flock" ay hindi kailanman nilayong maging "magaang" babasahin. Pero dahil sa malaking kakulangan ng mga Bible student sa mga araw na ito ng sobrang kaabalahan, ang pangunahing layunin nito ay maglaan ng nakapupukaw na tulong tungo sa mas mayaman at mas malalim na pagkakilala sa Panginoon at sa Kanyang Salita. —J.B.N.

Pananampalataya (Ikalawang Bahagi) (Marso 1966)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 12 Blg. 3, Marso 1966.

Ang Paggamit ng Pananampalataya

Noong nakaraan, tinalakay natin sa seryeng ito ang kahulugan ng pananampalataya, o kung ano ang pananampalataya. Pero marami ang walang problema roon. Ang problema nila ay kung paano gagamitin ang pananampalatayang ito, o kung ano ba talaga ang ginagawa ng pananampalataya.

Mas mauunawaan natin kung paano kumikilos ang pananampalataya sa araw-araw na buhay kung titingnan natin ang tatlong bahagi nito.

Una, tingnan natin ang pananampalataya bilang kutob o likas na pagkaalam. Ito ang binhi ng pananampalataya. Ang "intuition" ay "tuwirang kaalaman," at may kinalaman ito sa tatlong saligan. Dahil dito, alam ng lahat ng tao na may Diyos sa itaas nila, may sarili sa loob nila, at may buhay pagkatapos nito. Wala saanman sa Kasulatan na sumulat ang Diyos ng mga salita para patunayang Siya ay umiiral. Bakit kaya? Dahil isinulat na Niya ito sa mga tapyas na laman ng puso ng bawat tao. Hindi tayo ipinanganak na ateista o agnostiko. Ang mga makademonyong kamaliang ito ay itinatanim sa isip at puso ng tao, tumutubo ang mabahong tangkay nila at namumunga ng mapapait na bunga. Totoo, ipinanganak tayong makasalanan, pero makasalanang may kakayahang makilala ang Diyos. Sa likas na pagkaalam na ito ng pananampalataya, naniniwala tayo na ang Diyos ay umiiral; ibig sabihin, na may Diyos. Dahil dito,

natatanggap natin ang tamang kaisipan tungkol sa Diyos.

Kasunod nito ang pagkatuto ng pananampalataya; dito natin natututunan kung ano ang Diyos. Ang kadakilaan ng nilikha at ang mga kahanga-hangang bagay sa kalikasan ay saksi sa lahat ng dako sa kapangyarihan at karunungan ng Diyos na ito. Ito ang pagpapahayag ng Diyos, at dahil dito ay nadarama natin na may pananagutan tayo sa Diyos. Ibinibigay sa atin ng Mang-aawit ang mga salita para sa bahaging ito ng pananampalataya: "Pagka aking binubulay ang iyong mga langit, ang gawa ng iyong mga daliri, ang buwan at ang mga bituin na iyong itinalaga; ano ang tao, upang iyong alalahanin siya…"

Pero para malaman kung sino ang Diyos, kailangan ang pahayag, ang pagpapakilala ng Diyos sa kaluluwa. Ito ang karanasan sa Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya, na nagbibigay-daan para makilala natin ang Diyos, sambahin Siya, at masiyahan sa Kanya, dahil lamang sa kung sino Siya. Ito ang mapagbiyayang ministeryo ng Banal na Espiritu.

Kung ang pananampalataya bilang likas na pagkaalam ay ang binhi ng pananampalataya, ang pananampalataya sa loob natin ay naglalarawan ng mga kagalakan ng pananampalataya. Ito ang bunga nito sa loob ko mismo.

Sa loob natin, ang pananampalataya ay tumatanggap mula sa Diyos. Kung paanong tinanggap ng mga babae sa Hebrews 11 ang kanilang mga patay na muling binuhay, sa pamamagitan ng pananampalataya, ganoon din natin tinatanggap ang kaloob ng Diyos, ang buhay na walang hanggan. Sa loob natin, ang pananampalataya ay nagpapahinga sa Diyos, umaasa sa

Kanyang mga pangako na tutuparin sa panahon at paraan ng Diyos. Sa loob natin, ang pananampalataya ay muling tumitimbang sa halaga ng mga bagay sa harapan ng Diyos. Tinimbang ni Moses ang mga kayamanan ng Egypt laban sa kadustaan ni Cristo, at pinili niya ang mas malaking yaman ng gantimpalang walang hanggan… sa pananampalataya.

Maaaring mas malaki ang ginagawa ng pananampalataya sa loob ng buhay ng mananampalataya kaysa sa labas, sa pamamagitan niya. Maaaring mas may kinalaman ang pananampalataya sa kapayapaan kaysa sa kapangyarihan, sa pagagalak kaysa sa resulta, sa kalagayan ng puso kaysa sa mga sagot sa panalangin.

Gayunman, kung titingnan sa labas, ang pananampalataya ay nagbubunga rin ng mga resulta sa labas ng sariling buhay ng mananampalataya. Maaari nating tawagin ang bahaging ito na mga tungkulin ng pananampalataya.

Ang pinakamataas na paggamit ng pananampalataya ay, siyempre, ang pagsamba. Kung paanong naghandog si Abel sa Diyos ng lalong mabuting hain, ganoon din, sa pananampalatayang ginagamit palabas, na para bang lumalabas tayo sa ating sarili, nagagawa rin nating tumugon sa Diyos sa pagsamba.

Ang bunga ng unang paggamit ng pananampalataya ay dapat humantong sa kasunod, gaya sa Hebrews 11, kung saan sumusunod si Enoch kay Abel, taglay ang buhay na nakalulugod sa Diyos at nagsisikap lumakad na kasama Niya. Iyan man lang ang espirituwal na pagkakasunod-sunod, bagaman nakalulungkot na sa

marami sa atin, hindi ito madalas ang pagkakasunod-sunod sa sarili nating buhay.

Kaya hindi ito maihihiwalay sa kasunod na paggamit ng pananampalataya: ang pagsunod sa Diyos. Kung magpapatuloy tayo sa pagbasa ng Hebrews 11, makikita natin ito kina Noah at Abraham. Para kay Noah, ang pananampalatayang ginamit palabas ay nangahulugang pagsunod sa Diyos sa mga bagay na "hindi pa nakikita." Para kay Abraham, nangahulugan ito ng pagsunod sa Diyos sa mga bagay na hindi pa niya alam.

Kaya bilang buod: sa pananampalataya, likas nating nakikilala ang Diyos; sa pananampalataya, nasisiyahan tayo sa loob natin sa Diyos at sa mga bagay ng Diyos; sa pananampalataya, nagagawa nating sumamba, magbigay-lugod at maglingkod sa Diyos nang kalugud-lugod, may paggalang at banal na takot.

Pananampalataya (Ikatlong Bahagi) (Abril 1966)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 12 Blg. 4, Abril 1966.

Ang Paglalarawan sa Pananampalataya

Ang mga bagay na hindi nahahawakan ay pinakamadaling maunawaan sa pamamagitan ng epekto at impluwensya nila. Isipin ninyo kung gaano kahaba at kalabis ang mga salita at imahinasyon ng mga makabagong manunulat ng "kanta" sa pagsisikap nilang ilarawan ang "pag-ibig," o kahit man lang ang matabang na huwad nito. At kapag ang usapan ay mga bagay na hindi lang di-nahahawakan kundi espirituwal pa, lalong dumarami ang hirap ng paglalarawan.

Ang tanging ligtas na paraan ay panatilihin ang ating pag-iisip sa loob ng hangganan ng Salita ng Diyos.

Binigyan tayo ng Panginoong Jesus ng mga salitang makatutulong sa atin para maunawaan kung ano ang kahalintulad ng pananampalataya. Sinabi Niya, "Kung kayo'y magkaroon ng pananampalataya na gaya ng isang butil ng binhi ng mostasa, ay inyong sasabihin sa bundok na ito, Lumipat ka mula rito hanggang doon; at lilipat nga" (Matt. 17:20). Para sa mga katangian ng binhi ng mostasa, maaari rin tayong pumunta sa mga salita ng Guro (13:31, 32). Doon, sa magandang pagkakasunod ng mga salita ng mga tagasalin sa Ingles, may tatlong salita na nagbibigay ng pahiwatig sa larawan ng pananampalataya: "Grain" (butil), "Grown" (tumubo) at "Greatest" (pinakamalaki). Dito natin nakikita ang sukat ng pananampalataya, ang

kakayahan ng pananampalataya, at ang kapangyarihan ng pananampalataya.

Pananampalatayang gaya ng butil ng binhi ng mostasa? Gaano kadalas gamitin ang pariralang ito, ng ilan na may desperadong pag-asa na "ganito kalaki" lang na pananampalataya nila ay sapat na para makuha ang gusto nila. Ginagamit naman ito ng iba para ilarawan kung gaano kaliit talaga ang kanilang "pananampalataya." Ngayon, paano ba talaga sinusukat ng Panginoon ang pananampalataya? Tiyak na hindi gaya ng pagsukat natin. Sinabi Niya sa isang babae noong unang panahon, "dakila ang pananampalataya mo," nang ipahayag ng babae ang kanyang puso sa pagsasabing "…ang mga aso ay kumakain din ng mga mumong nalalaglag mula sa dulang ng kanilang mga panginoon." Kay Peter naman, matapos siyang bumaba mula sa bangka papunta sa umaalong tubig ng maunos na dagat at nagsimulang lumubog, narinig niyang sinabi ni Jesus, nang ligtas na silang nakabalik sa bangka, "Oh ikaw na KAKAUNTI ang pananampalataya…" At sa mga takot na takot na iilang nasa bangka noong gabing natulog Siya sa gitna ng unos, nagtanong Siya, "Bakit WALA kayong pananampalataya?"

Ibang-iba ang naging pagtimbang natin sa pananampalataya. Pero ang kapansin-pansin sa bawat isa, "dakila" man, "kakaunti" man o "wala" man ang pananampalataya, ay tinugunan pa rin Niya ang pangangailangan nila, anuman ang sukat ng pananampalatayang ipinakita. Lalo pa nitong pinatitibay ang nasabi na natin noon, na maaaring mas may kinalaman ang pananampalataya sa kapayapaan kaysa sa kapangyarihan, sa pagagalak kaysa sa resulta, sa kalagayan ng puso kaysa sa mga sagot sa panalangin.

Ang "Grown" (tumubo) ang kasunod na salitang may kinalaman sa binhi, at inilalarawan nito sa atin ang kakayahan ng pananampalataya. Dito marahil kailangan nating bahagyang ayusin ang paggamit natin ng salitang "gaya" sa paglalarawan sa pananampalataya. Kung ang gusto ng Panginoon ay ipakita ang laki ng pananampalataya, maaari sana Niyang sinabing, "Pananampalatayang gaya ng isang butil ng buhangin," pero ang butil ng buhangin ay mananatiling butil ng buhangin, at lumiliit pa nga habang kinakaskas ng panahon. Pero hindi laki ang pinag-uusapan Niya, kundi kakayahang lumago. Hindi Niya tinutukoy ang isang katiting na pananampalataya, kundi ang paglago ng pananampalataya. Ang isang binhi ng mostasa ay nagiging isang halamang mostasa, ang isang halamang mostasa ay namumunga ng libu-libong binhi, ang mga ito ay maaaring maging libu-libong halaman, at ganoon nang ganoon, walang katapusan.

Mabuting magbigay rito ng kaunting babala. Ang isang butil ng binhi ng mostasa na iniwan lang sa garapon sa istante ay parang walang binhi. Kailangan itong mapadikit sa tatlong nagbibigay-buhay: lupa, tubig at sikat ng araw, para lubos itong mamunga. Ganoon din ang pananampalataya; kailangan itong mailagay sa tamang kaugnayan sa nagbibigay-buhay na Trinidad ng Diyos. Ang pananampalatayang mali ang pinagtitiwalaan ay baog. Ang pananampalataya ayon sa Biblia ay laging pananampalataya sa Diyos.

Ngayon, paano lumalago ang pananampalatayang ito? May hindi bababa sa tatlong paraan ng paglago ng pananampalataya. Lumalago ito bilang bunga ng buhay na pinangungunahan ng Espiritu. "Ang bunga ng Espiritu ay… pananampalataya" (Gal. 5:22). Tungkol sa

mga banal sa Thessalonica, nasabi ni Paul, "Ang inyong pananampalataya ay lumalaking mainam (lampas sa lahat ng hangganan)." Lumalago ang pananampalataya bilang resulta ng buhay na pinakakain ng Espiritu, pinakakain ng Salita ng Diyos. Ibinibigay ito sa atin ng Romans 10:17, "Kaya nga ang pananampalataya ay nanggagaling sa pakikinig, at ang pakikinig ay sa Salita ng Diyos." Lumalago ang pananampalataya bilang kayamanan ng buhay na nilinis ng Espiritu. Ganito ang 1 Peter 1:7, "…ang pagsubok sa inyong pananampalataya, na lalong mahalaga kaysa ginto na nasisira, bagaman ito'y sinusubok sa apoy, ay maging kapurihan at kaluwalhatian at karangalan sa pagkahayag ni Jesucristo…"

Dapat nating paniwalaan na may mga halagang wala tayong kagamitan dito sa lupa para sukatin. Naririnig natin ito sa nakalilitong mga karanasan sa buhay, lalo na sa buhay ng mga maka-Diyos at ng simpleng mananampalatayang nagsisikap bigyang-lugod ang kanyang Diyos sa abot ng kanyang pagkaunawa, pero nasusumpungan ang sarili sa gitna ng nakalilitong mga pangyayari at nagtatanong ng mga tanong na alam niyang walang sagot dito sa lupa. Ang mga pagod na buntong-hininga, ang mga nakatatakot na tanong, ang mga imposibleng sitwasyon at mga problemang parang hindi malalampasan ay kailangang maghintay hanggang "masumpungan" ang dahilan, at masusumpungan ito, "na maging kapurihan at kaluwalhatian at karangalan sa pagkahayag ni Jesucristo."

Ang salitang "Greatest" (pinakamalaki), na naglalarawan sa lubos na pamumunga ng binhi ng mostasa, ay nagbibigay sa atin ng pahiwatig tungkol sa kapangyarihan ng pananampalataya.

Punung-puno ang Kasulatan at sagana ang kasaysayan sa patunay nito, at ang pinakamagandang paliwanag sa kapangyarihan ng pananampalataya ay ang basahin mismo ang tungkol sa kanila. Sina Abraham at Moses; ang mga Elijah at mga Daniel, ang mga Peter at mga Paul. Sa makabagong panahon, ang pananampalataya ni George Muller at ng iba pa sa kanilang Dakilang Diyos ay nagpapakilos sa puso ng bawat tunay na mananampalataya. Ang pananampalataya at ang mga katibayan nito sa buhay ng bayan ng Diyos ang makahahamon sa mga alipin ng materyalismo at makapagpapalito sa mga alagad ng relihiyosismo. Ang pananampalatayang kumikilos, maging bilang tagapagdala ng kapayapaan ng Diyos sa kaluluwa sa gitna ng magulong mundo, o bilang mabisang paraan ng pagpapakita ng buhay ng Diyos sa isang masamang lipunan, ay ang lubhang kailangan para sa buhay na nakalulugod sa Diyos.

Ang pananampalataya ang batong-panulok na nagpapanatiling balanse sa mga puwersa sa ating buhay. Ito ang angkla na kumakapit sa Bato. Ito ang malaking kalasag na pananggalang sa oras ng pagsalakay. Ito ang tanging bagay na ipinanalangin ng Panginoon para kay Peter nang ang alagad ay nasa ilalim ng nakawawasak na mga hampas at kumukulog na mga pagyanig ng pagsalakay ni Satanas, na "huwag magkulang ang kanyang pananampalataya."

Ganoon din ngayon; sa malalambot na salita sa ilan at nakadudurog na mga kalungkutan sa iba, ipinagpapatuloy ni Satanas ang kanyang makademonyong pakikidigma sa minamahal na bayan ng Diyos. Nararapat sa ating lahat na magkaroon ng malinaw na pagkaunawa sa uri at katangian ng

pananampalataya, at sa kasipagan ay dagdagan ang ating pananampalataya, na nagsisikap lumakad nang mapagpakumbaba kasama ng ating Diyos, upang tayo'y maingatan sa masamang araw at upang huwag magkulang ang ating pananampalataya.

Editoryal (Abril 1966)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 12 Blg. 4, Abril 1966.

Ang Muling Pagkabuhay

Habang pinag-iisipan ko ang buhay na walang kamatayan at ang muling pagkabuhay, dalawang alaala ang lumilitaw sa isip ko.

Ang una ay nagbabalik sa akin sa sariling bayan at sa mausoleo ng mga sinaunang Duke ng Hamilton. Ang mapanlinlang na mapurol na labas ng kulay-abong gusaling ito ay hindi kailanman nakaakit sa akin na lumapit, kahit ipinanganak at lumaki ako ilang milya lang mula rito. Tiyak na karapat-dapat man lang ang matandang palatandaang ito sa isang pagbisita.

Natuklasan ko na sa loob ay may magagandang marmol na tinipon mula sa iba't ibang sulok ng mundo ng mga katutubong Scot na inatasan para rito. May malalaking pintong parang sa Egypt, na may mga hinulmang panel na naglalarawan ng mga tagpo sa Biblia, na mabibigat na nakatayo sa tabi. Ang mataas na simboryo ay umaalingawngaw pabalik, kaya ang aming sintunadong pag-awit ng "Crimond" ay tumunog nang nakagugulat na kay ganda.

Pero sa lahat ng ito, may isang karanasang namumukod-tangi. Iyon ay ang pagtayo sa isang lubog na patyo at paglingon pabalik at pataas sa tatlong mukhang inukit sa bato. Ang isa ay larawan ng mukha ng isang malakas na lalaki, kulubot at nakabuhol sa alalahanin. Ang nasa gitna ay kapansin-pansing iyon ding mukha, pero nasa malambot na pamamahinga ng kamatayan. Pero ang ikatlo ang umagaw ng atensyon ko; muli, walang duda,

iyon ding mukha, kasinlakas ng dati, at mas malakas pa nga. Pero wala na ang mga guhit ng alalahanin, wala na rin pati ang mga kulubot ng pagtawa. Ang mukha ay malinaw at makinis gaya ng sa isang kabataan, pero ganap na sa pagkalalaki. Ang mga mata ay nakatingala, pero hindi masyadong mataas, nakatanaw pataas at palayo, at parang basa at buhay. Ito ang Buhay na Walang Kamatayan.

Pero bato lang talaga ito, malamig at matigas na bato. Pinakamagaling na pagsisikap ng tao, isang obra maestra ng paglalarawan, pero batong maganda lang ang hugis.

Ang isa pang alaala ay itim at puti, isang larawan sa diyaryo sa isang lumang isyu ng pang-araw-araw na pahayagan sa aming bayan. Malapitang kuha ito ng isang maliit na kumpol ng bulaklak na crocus. Halos wala na ang niyebe ng taglamig, at ang mainit na araw ay nagtulak sa natutulog na buhay palabas sa madilim nitong higaan. Ang kapansin-pansin ay tumagos ang maliit na kumpol na ito ng marupok na buhay sa ilang pulgadang aspalto ng daanan, para abutin ang umaakit sa kanya sa malinis, sariwa at maaraw na hangin sa itaas.

Ang mga paglalarawan ng tao sa walang kamatayan ay produkto lang din ng sarili niyang kahinaan. Ang mga pagpapakita ng Diyos ng buhay na ginising ay tumatawa sa mga hadlang ng tao at pumapailanlang nang hindi mapigilan pataas.

Tila sumusunod ang mga relihiyosong nangangatwiran sa iilang gasgas nang landas ng katalinuhan. Ang ilan ay nagtuturo ng tinatawag nating "Teorya ng Pagkahimatay." Ibig sabihin, sinasabi nilang hindi

namatay si Jesus kundi nahimatay lang, at sa lamig ng libingan ay nagkamalay Siya at lumabas. Ang iba ay sumusunod sa pinakamatandang imbento sa lahat tungkol dito, ang "Teorya ng Pagnanakaw." Ibig sabihin, namatay nga si Jesus, pero ninakaw ng Kanyang mga alagad ang Kanyang katawan at sinabing Siya'y nabuhay mula sa mga patay. Ang mas makabagong imbento ay nagluwal ng "Teorya ng Espiritu." Sinasabi nito na namatay nga si Jesus at inilibing, pero ang bumangon mula sa libingan ay parang gas, espiritu, pero hindi katawan. Ang iba pa, na naghahanap ng anumang takas mula sa makapangyarihan at walang hanggang implikasyon ng muling pagkabuhay, ay nagmumungkahi ng "Teorya ng Pagpapalagay." Sinasabi nilang namatay nga Siya; hindi Siya bumangon, at may ibang nagpanggap na Siya at nalinlang ang lahat.

Walang hangganan ang lapastangang mga imahinasyon ng tao. Ang malulungkot na pagkalinlang na ito ay bunga lang ng pagtanggi sa katotohanan at pagkasi ng Salita ng Diyos.

"*Oh, sino ang iiwan sa Bukal mismo,*
Upang uminom sa maputik na batis,
Kung saan hinaluan ng tao ang sinabi ng Diyos
Ng panaginip ng bawat mapangarapin."

Kaya ang kailangan para patunayan na totoo ang muling pagkabuhay ay sapat na katibayan ng dalawang dakilang katotohanan: (1) Talagang namatay Siya sa krus (2) Personal Siyang nagpakita, may katawan, na buhay na muli.

Na talagang namatay Siya ay tiniyak ng walang iba kundi ng Kanyang mga kaaway. Ang mga desididong

patayin Siya ay tiyak na hindi aalis sa lugar ng pagbitay hangga't hindi Siya ganap at tiyak na napapatay.

Ang pagbitay sa Kanya ay isinagawa ng isang pangkat ng mga dalubhasa sa nakapangingilabot na gawaing iyon, ang mga sundalong Romano.

Na namatay Siya nang ganoon kabilis sa pagpapako sa krus ay ikinamangha ni Pilate (Mark 15:44), na humingi ng tiyak na kumpirmasyon mula sa isang mapagkakatiwalaang saksi, ang senturyon mismo.

Malinaw na sinasabi ng Kasulatan ang katotohanan ng Kanyang kamatayan, pati na ang dahilan nito. Madaling hanapin ang maraming talata gamit ang isang simpleng Bible Concordance.

Siya mismo ang nagpahayag, sa pamamagitan ng pahayag, ng katotohanan ng Kanyang kamatayan kay John sa pulo ng Patmos: "Ako'y namatay…" (Rev. 1:18).

Gaano pa kaya kahirap paniwalaan ang "Teorya ng Pagkahimatay" kaysa sa simpleng tala ng Kasulatan tungkol sa muling pagkabuhay! Isipin ninyo, kung kaya ninyo, ang isang taong napakalalim ng pagkahimatay kaya inakalang patay na, nakatali (hindi lang "binalot" kundi "tinalian") sa mga kayong lino at pinabigatan ng "may mga isang daang libra" ng mga pabango (John 19:39, 40), may telang mahigpit na nakabalot sa Kanyang mukha at tumatakip sa bibig at ilong. Subukan ninyong isipin ang taong ito na nagising mula sa bingit ng kamatayan at ginawa ang hindi kailanman magagawa kahit ng isang Samson sa buong lakas niya: kumawala sa bigat ng matibay na pagkakatali. Hindi; hindi sa lakas ng katawan o sa talino lumabas ang Panginoon sa libingan, kundi gaya ng malinaw na sinasabi ng Kasulatan, "…ayon sa paggawa ng kalakasan ng

(Diyos)…" (Eph. 1:19-20). Wala tayong ibang mapagpapasyahan kundi na si Jesus ay namatay at inilibing.

Kung gayon, ninakaw ba at itinago ng Kanyang mga alagad ang Kanyang katawan? Sino ang unang nakaisip ng posibilidad na ito? Walang iba kundi ang mga hayag Niyang kaaway, ang mga punong saserdote at mga Pariseo. Handang-handa sila para dito. Nang lumapit sila kay Pilate, binigyan sila ng mga bantay at ng kapangyarihang gawin ang libingan na "…kasintibay ng inyong makakaya…" "Kaya," dagdag ng tala sa Matthew 27:62-66, "sila'y nagsiyaon, at pinagtibay ang libingan, na tinatakan ang bato, at may kasamang bantay."

Kahit naisip pa ng mga alagad na kunin ang mahal na katawang iyon, wala silang lakas o pagkakataon para gawin ito.

Kung gayon, ano ang bumangon mula sa mga patay? Gas ba talaga ito ng nabubulok na laman? Huwag nawang itulot ng Diyos ang ganitong lapastangang kaisipan. Pero ang mismong kasinungalingang ito mula sa impiyerno ay malawakang itinuturo ng mga tumatanggi sa malinaw na tala ng Kasulatan. Pakinggan ang mga Salita ng Panginoon mismo: "Igiba ninyo ang templong ito, at sa tatlong araw ay aking itatayo… Datapuwa't ang sinasalita niya'y tungkol sa templo ng kaniyang katawan. Nang siya nga'y magbangon sa mga patay, ay naalaala ng kaniyang mga alagad na sinabi niya ito…" (John 2:19-22).

Oo! Si "Jesus mismo" ang lumapit sa daan papuntang Emmaus. Hindi Siya nagpapanggap. Hindi sila nagha-hallucinate. Iyon ang tunay na presensya ng Nabuhay na Panginoon (Luke 24:15). Si "Jesus mismo" ang nagpakita

sa kanila ng Kanyang mga butas na kamay at paa, ang hindi mapagkakamalang patunay kung sino Siya (Luke 24:39). Ang tanawing ito ang nagtulak kay Thomas na sumigaw, "Panginoon ko at Diyos ko."

May ilan na nagsabing hallucination lang ang mga nahahawakang katibayang ito. Maiisip ba na ang mga alagad ay paulit-ulit na naging biktima ng hallucination, sa iba't ibang lugar, sa iba't ibang oras ng araw, na lahat ay nagsimula sa iisang araw at natapos sa iisang araw makalipas ang mahigit isang buwan? Maaari kayang may ganoon ding hallucination na tumama minsan sa mahigit limang daang tao (1 Cor. 15)?

Gaano pa kaakit-akit, gaano pa kapani-paniwala ang malinaw na pahayag ng Kasulatan! "At nang kanilang maganap ang lahat ng mga bagay na nasusulat tungkol sa kaniya, ay kanilang ibinaba siya sa punong kahoy, at inilagay siya sa isang libingan. Nguni't siya'y binuhay ng Dios na maguli sa mga patay: at siya'y nakita na maraming araw" (Acts 13:29-30).

ALELUYA, SI CRISTO AY NABUHAY!!

Editoryal (Mayo 1966)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 12 Blg. 5, Mayo 1966.

"PATAY NA BA ANG DIYOS?" Sumabog ang mga salitang iyan sa harapang pahina ng isang kilalang magasin. Ang sumisigaw na pulang letra sa purong itim na likuran ay tila nagbubunyag ng sukdulang kalituhan na pinagpapaikutan ng isip ng mga tao.

Diyos… patay! Ang mga lapastangang pahiwatig at walang-hiyang pagmamarunong ng bagong teolohiya ay itinatakwil ng mananampalataya sa Panginoong Jesucristo bilang walang katuturan. Para sa kanya, walang kabuluhan ang mismong pananalita; wika ito ng kabalintunaan. Ang unang reaksyon ay isantabi ang buong gulong ito na may buntong-hininga, iling ng ulo, at bulong tungkol sa "mga tanda ng panahon." Pero sandali… ano nga ba talaga ito?

Hindi makatatakas ang mga mananampalataya sa epekto ng sekularismo, kung hindi man sa sarili nilang buhay, ay sa buhay ng kanilang mga anak. Dumating na ang oras na hinahamon tayong tumayo at magpakilala. Ang problema ay hindi kung buhay ang Diyos, kundi kung bakit may dahilan ang mga relihiyosong ito, mga manunulat at mga estudyante, na itanong ito. Ano ang nagpapaisip sa kanila kung may Diyos ba o wala?

Tayong mga ebanghelikal ay nagsasabing hindi nila masumpungan ang Diyos dahil patay sila sa kasalanan, at hindi nila makita ang Diyos dahil binulag ang kanilang isip. Sinasabi natin na dahil mas gusto nila ang sarili nilang daan, hindi nila masumpungan ang daan patungo

sa Diyos. Totoo ito, siyempre, totoong-totoo, pero parang kulang pa rin ang ganitong mga pahayag.

Nakatatakot ang kakayahan ng ganitong teolohiyang walang Diyos. Hindi ito nakatutok sa ateista, kundi gaya ng baha, nanganganib itong tangayin ang isip ng mga karaniwang tao, mga taong hindi kailanman tatanggap sa doktrina ng pinagmulan ng materya at ng buhay nang walang Diyos. Ang kalikuang ito ay nakatutok sa mga taong hindi tatanggi na personal na pinangunahan ng Diyos ang Israel sa ilang, mga taong hindi kailanman magdududa na nakitungo ang Diyos sa mga tao noong unang panahon. Sa isip ng mga relihiyoso at mapagpakumbaba itinatanim ang nakalalasong mga binhing ito ng pagdududa, para mamunga ng mapapait na bunga ng pagkabalisa, at sa huli ay pagtanggi sa Diyos na buhay ngayon.

Paano nabubuo ang ganitong pag-iisip? Tiyak na hindi sa isang kisapmatang inspirasyon. Hindi ito dumarating gaya ng pagsabog ng bomba, kundi gaya ng pagbagsak ng punong kahoy na sa loob ng maraming taon ay sinira na sa loob ng sakit at pagkabulok.

Ang nagiging malinaw habang binabasa ang mga sinulat at sinabi ng mga awtor na naniniwalang patay na ang Diyos ay ang kakatwang kalituhan sa mga salita. Itinutumbas nila ang relihiyon sa Kristiyanismo; kahit papaano, pinagpapalit-palit nila ang mga salitang ito. May isang lalaki na sinipi na tinawag ang sarili na "Kristiyanong ateista." Imposibleng pahayag ito. Ganoon din, ang pananampalataya ay inilalarawan bilang pag-asa, gayong alam natin mula sa Kasulatan na ang pag-asa ay isa sa mga larangan kung saan kumikilos ang pananampalataya. Parang sinasabi na ang eroplano ay

ang hangin, gayong alam nating ang eroplano ay kumikilos sa larangan ng hangin. Ang pangalang Diyos at ang salitang iglesya ay ginagamit na parang iisa, at ang pagkabigo ng mga Kristiyano ay ipinapakahulugang pagkabigo ng Diyos. Kapag nakikita natin ang matatalinong isip na nahihirapan sa mga salita ng doktrina, muli nating nauunawaan kung gaano kaangkop ang mga salita ng Guro: "Ako'y nagpapasalamat sa iyo, Oh Ama, Panginoon ng langit at ng lupa, na iyong inilihim ang mga bagay na ito sa marurunong at matatalino, at ipinahayag mo sa mga sanggol" (Matt. 11:25).

Ang mga hindi-teologong ito ay tumitingin sa paligid, sa mundo ng relihiyon at sa mga bakanteng upuan nito. Nakikinig sila sa matabang na paulit-ulit na mga relihiyosong bulong ng tao. Kinakapa nila kahit ang mahinang pulso sa nanigas na mga dulo ng isang sistemang hindi kailanman talagang nabuhay. Tumatanaw sila sa isang mundong pumuputok sa nabubulok na mga sugat ng sariling kasamaan ng tao. At sa kataasang dulot ng malaking talino, napagpapasyahan nila na ito nga ay kamatayan. Pagkatapos, sa hindi maipaliwanag na paraan, pinupunan nila ang sertipiko ng kamatayan na nagsasabing ang manggagamot ang siyang patay. Anong kahangalan ang tumutusok sa lobo ng karunungan ng tao!

Pero ngayon, napipilitan tayong harapin ang tanong. Sapat na ba na ang mananampalataya ay maupo na lang matapos masuri ang kalagayan ng mga nagtuturo ng kanilang mga teorya ng patay na diyos? Ito lang ba ang hinihingi sa ipinanganak na muling Kristiyano, na ituring na lang niyang walang kuwenta ang lahat,

kalapastanganan, mga tanda ng panahon? Tiyak na hindi! Ang napakaraming tao na ang isip ay sinasalakay ng propagandang ito ng impiyerno ay minamahal pa rin ng Diyos na buhay. Sila'y mga kaluluwang pinagkamatayan ng Panginoon, at sa kanila ay nagsisikap kumilos ang Espiritu ng buhay upang sila'y mabuhay magpakailanman.

Kung gayon, paano nila malalaman na buhay ang Diyos hanggang sa araw na ito? Marahil masusumpungan natin ang sagot sa karanasan ng isang paganong haring sumasamba sa diyus-diyosan na mababasa natin sa Biblia, si Nebuchadnezzar. Itinayo ng dakilang haring ito ang kanyang gintong larawan sa kapatagan ng Dura para sambahin. Tumanggi ang tatlong binatang taga-Israel na yumukod dito. Hinuli sila at dinala sa harap ng hari, na nagtanong, "Sino ang Diyos na magliligtas sa inyo?" Pero iniligtas nga sila ng Diyos, at pagkatapos ay ipinahayag ng haring ito, "Purihin ang Dios ni Shadrach, ni Meshach, at ni Abednego, na… ibinigay ang kanilang mga katawan, upang sila'y huwag maglingkod o sumamba sa sinomang dios, liban sa kanilang sariling Dios… walang ibang dios… ang Kataastaasang Dios" (Dan. 3:28-29; 4:2).

Napahantong ang haring sumasamba sa diyus-diyosan sa pagpapahayag na ito bilang tuwirang resulta ng hayag na pananampalataya ng mga binatang iyon. Malinaw ang aral. Kung aakayin ang mga lalaki at babae ngayon sa pagpapahayag ng pananampalataya sa Diyos na buhay, kailangan nilang makita ang katibayan ng Kanyang buhay habang ipinamumuhay ito ng mga nagpapasakop sa Kanya.

Ang Panginoon mismo ay nagbigay sa atin ng isa pang pahiwatig; sabi Niya, "Gayon din naman, lumiwanag ang inyong ilaw sa harap ng mga tao, upang makita nila ang inyong mabubuting gawa, at luwalhatiin ang inyong Ama na nasa langit" (Matt. 5:16).

Sa John 14:23, itinuro ng Panginoon, "Kung ang isang tao ay umiibig sa akin, ay tutuparin niya ang aking salita: at siya'y iibigin ng aking Ama, at kami'y paroroon sa kaniya, at gagawa kami ng aming tahanan sa kaniya." Sinabi rin Niya sa talatang 17, "Ang Espiritu ng katotohanan… siya'y tumatahan sa inyo, at sasa inyo." Kaya natututunan natin na sa pag-ibig na nauuwi sa pagsunod, malalaman ng mananampalataya kung ano ang pag-angkin sa kanya ng Tatlong-Persona na Diyos: Ama, Anak, at Banal na Espiritu.

Ang hinahanap ng nalilitong makamundong tao ay hindi mas magagandang gusali, mas propesyonal na musika, nakakukumbinsing mga argumento, magagarang kagamitan; nasa kanya na ang mga ito. Sa kabila ng kanyang mga ari-arian, may mga tanong pa rin siya tungkol sa Diyos. Ang sagot sa marami sa mga ito ay masusumpungan sa mga buhay na halatang pinakikilos ng pulso ng Walang Hanggan. Ang ganitong mga buhay ay magpapatotoo na hindi Siya kailanman malayo sa bawat isa sa atin. Tiyak na nabubuhay Siya sa loob at sa pamamagitan ng mga taong lubos na nagpapasakop sa Kanya. Salamat sa Diyos para sa marami na, gaya ni Apostol Paul, ay tapat na makapagsasabi, "Ako'y nabubuhay; gayon ma'y hindi na ako, kundi si Cristo ang nabubuhay sa akin: at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman ay ikinabubuhay ko sa pananampalataya sa Anak ng Diyos, na umibig sa akin, at ibinigay ang kaniyang sarili dahil sa akin" (Gal. 2:20).

Editoryal (Hunyo–Hulyo 1966)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 12 Blg. 6, Hunyo–Hulyo 1966.

Nasa Pakikisama

Ang "Nasa Canada," "Nasa New York," "Nasa Lawa" ay mga pariralang walang anumang kalabuan. Alam na alam natin ang ibig sabihin nila. Pero ang pariralang "Nasa Pakikisama" (In Fellowship) ay tila iba ang pagkakabuo. Samantalang ang Canada, New York at ang Lawa ay may tiyak na hangganan kaya walang duda kung nasa loob tayo o nasa labas, ang Kristiyanong pakikisama, para sa marami sa atin, ay tila may hangganang naiaayos ayon sa ating kaginhawahan.

Ang ituring ang sarili na "nasa pakikisama" sa lokal na iglesya dahil naligtas na, nabautismuhan at hayagang tinanggap "sa pakikisama ng asembleya" ay tiyak na paglilimita sa kahulugan ng pakikipag-isa ng mga banal.

Ang pagiging "nasa pulong" (in the meeting), gaya ng karaniwang sinasabi, ay hindi kapareho ng pagiging nasa pakikisama. Maaaring ang isang tao ay nasa pulong, ibig sabihin, minsan o madalas ay sumasama sa isang pangkat ng mga Kristiyano sa pagtanggap sa isa't isa, pero hindi pumapasok sa mga pananagutan ng pakikisama.

Sa ating Biblia sa Ingles, may walo o siyam na iba't ibang salita na ginagamit para ipahayag ang salita para sa pakikisama sa orihinal. Sa ugat nito, lahat ay tila may dalawang pangunahing ideya: ang magkaroon ng bahagi, at ang magbigay ng bahagi. Kaya ang isang

talagang nasa pakikisama ay gumagawa ng dalawang ito: PAKIKIBAHAGI AT PAMAMAHAGI.

Ang Kristiyanong pakikisama ay pangunahing nakasalalay sa pakikibahagi sa likas na pagka-Diyos (2 Peter 1:4). Ito ang nagbibigay sa atin ng kakayahang lumakad sa liwanag ng Presensya ng Diyos (1 John 1:7). Kaya may pribilehiyo tayong ipakita ang mga katangian ng pakikisama sa pamamagitan ng pag-ibig sa mga kapatid (1 John 1:10). Kaya nakikita natin na ang talagang pagiging nasa pakikisama, hindi lang sa pangalan, ay may kasamang hindi lang mga pribilehiyo kundi pati mga pananagutan ng pagsunod at pag-ibig.

Kung sinasadya kong lumiban sa mga pagtitipon ng iglesya, ipinapakita ko na mas gusto ko ang ibang bagay sa oras na iyon kaysa sa pakikisama, sa pakikibahagi ng mga Kristiyano.

Karamihan sa bayan ng Panginoon ay hindi natatakot na ipahayag na wala na sila sa pakikisama, pero nakalulungkot na posibleng TAYO MISMO ang maglagay sa ATING SARILI sa labas ng pakikisama dahil sa kapansin-pansing kakulangan ng pakikibahagi sa pagsamba, panalangin o paglilingkod ng lokal na asembleya. Sa ganitong paraan, maaari nating maiwala ang PAGKAKAROON ng bahagi sa sama-samang gawain ng mga banal.

Muli, karamihan sa bayan ng Panginoon ay nagagalak sa pamamahagi o PAGBIBIGAY ng bahagi ng mga materyal na bagay. Kasama rin ang lahat ng ito sa pakikisama. Ang kaloob na ibinibigay ay hindi tinatawag na pakikisama, kundi katibayan ng isang pakikisamang umiiral. Pero marahil may ilan na hindi pa kailanman natikman ang natatanging kagalakan ng PAMAMAHAGI.

Wala silang tiyak na gawi, linggo-linggo, na magtabi ng bahagi para sa Panginoon. Sila ba ay tunay na "nasa pakikisama"? Hindi kailangang malaki, pero dapat ay regular. Hindi ito kailanman hihingin nang sapilitan, pero inaasahan ito ng Panginoon, kung mayroon tayong maibibigay. Hindi tayo yayaman sa pagdadamot ni maghihirap sa pagbibigay, sapagkat ang Panginoon ay hindi kailanman nagkakautang kaninuman. Hindi sinusukat ng Panginoon ang halagang ibinibigay natin sa Kanya, kundi ang itinatabi natin para sa ating sarili.

Sino kung gayon ang nasa pakikisama? Tila itinuturo ng Kasulatan na ang nasa tunay na Kristiyanong pakikisama ay ang mga kabahagi sa likas na pagka-Diyos, masunurin sa paglakad at sa pag-ibig sa Panginoon at sa isa't isa. Ang mga ganitong nakikibahagi sa sama-samang malasakit at gawain ng iglesya sa pagsamba, panalangin, paglilingkod at pagbibigay, ayon sa iba't ibang kakayahan sa lakas, kaloob, panahon at materyal na kabuhayan, ay nasa tunay na pakikisama.

Maaaring makabubuti sa ating lahat na huwag tumingin sa paligid sa iba para alamin kung "sila" ay nasa loob o nasa labas, kundi ang bawat isa para sa kanyang sarili, sa Presensya ng Diyos, ay itanong sa sariling puso,

AKO BA AY NASA PAKIKISAMA?

Editoryal (Nobyembre 1966)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 12 Blg. 9, Nobyembre 1966.

Buong-Pusong Pakikibahagi

"Panatisismo"; "Pagkahumaling"; Pangit talaga ang mga salitang ito. Puno ang mga ito ng ideya ng kawalan ng balanse at ng maling direksyon. Pero hindi pa rin natin maiaalis ang kaisipan ng "buong-pusong pakikibahagi."

Ang sports fan, o panatiko, ay hindi na kailangang pakiusapan pa para pumunta sa "laro." Ang mga taong nahuhumaling ay hindi na kailangang ituro pa kung saan ibabaling ang isip nila; nakatutok na ito sa kinahuhumalingan nila. Ganoon sila kalubog dito, na ang mga plano nila, ang mga iniisip nila, at kung minsan parang pati ang mismong kemistri ng katawan nila, ay nakaayon at nakatono sa dakilang layunin ng kanilang buhay.

Kung aalisin natin nang lubusan ang masasamang kahulugan nito, ano kaya ang mangyayari sa mga asembliya ng bayan ng Panginoon kung bawat miyembro ay buong-pusong nakikibahagi sa pagsamba, sa mga panalangin, sa paglilingkod at sa mabubuting gawa ng lokal na iglesia?

Siyempre, ang "buong-pusong pakikibahagi" ay depende sa sitwasyon, at malapit itong kaugnay ng kakayahan. Habang lumalaki ang kakayahan ng isang tao sa mga bagay ng Dios, lumalawak din ang lugar na mapapakinabangan niya.

Ito siguro ang isang dahilan kung bakit sa maraming lokal na asembliya ay may napapansin tayong dalawang klase ng mananampalataya. Nariyan ang mga dumadalo sa prayer meeting, na sila rin ang mga guro sa Sunday School, at sila rin ang grupo ng namimigay ng tract, at ang mga nag-aayos ng gusali, at ang grupo ng dumadalaw, at iba pa, at iba pa, at nariyan naman "ang iba."

Kaya may mga sobra ang pasan at may mga kulang sa sustansya, may mga nagbubuhat ng pasanin at may mga nakaupo lang sa likod. May mga hindi mapakali sa paglilingkod at may mga reklamador, may mga handang tumulong at may mga panay ang daing. Baka hindi naman ganoon kalinaw ang hatian, kasi nariyan din ang mga paminsan-minsan, kung minsan ay kasali, kung minsan ay parang may sakit.

Kung ganoon, mukhang ang pakikibahagi ay mas kaugnay ng kakayahan kaysa ng dami ng ginagawa.

Lumalaki ang kakayahan kapag ito'y ginagamit, at ang paggamit nito ay katuwang ng pakikibahagi. Parang paikot-ikot lang, ano? Pero ang totoo, nakadepende ito kung saan tayo papasok sa ikot na iyon.

Si Saulo ng Tarso ay pumasok sa tamang lugar. Nagsimula siya sa pagiging handang makibahagi. Ipinahayag niya iyon sa kilalang mga salita, "Panginoon, ano ang ibig mong aking gawin?" Puwede nating sabihin sa ibang salita, "Panginoon, paano mo ako gustong makibahagi?" Ang sagot, sa madaling salita, ay: nang buong-buo.

Kaya hindi niya hinati-hati ang buhay niya sa buhay-trabaho, buhay-tahanan, buhay-iglesia. Sa halip, ang buong himaymay ng kaniyang buhay ay buong-buong

nakalaan. Kaya nananahi man siya ng tolda o nagtuturo ng doktrina, lagi niyang masasabi, "At hindi na ako ang nabubuhay, kundi si Cristo na nabubuhay sa akin: at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman ay ikinabubuhay ko sa pananampalataya sa Anak ng Dios, na umibig sa akin, at nagbigay ng kaniyang sarili dahil sa akin."

Baka sobra nang asahan ang buong-pusong pakikibahagi sa panahong ito, pero kahit kaunting dagdag na pakikibahagi ay tiyak na magpapasaya at magpapalusog sa ating mga asembliya. Gagaan ang pasanin ng ating matatanda, mas maraming banal ang magkakaroon ng kagalakan, baka may matuklasan pa ngang mga kaloob na matagal nang natutulog, at sa kabuuan ay sisigla ang pulso pati sa malalamig na dulo ng lokal na iglesia.

Siyempre, ang buong-pusong pakikibahagi ay kabaligtaran ng kalahating-loob na paglilingkod. Ito ang "makatuwirang paglilingkod" ng bawat mananampalataya. Sa Bagong Tipan, wala talagang ganoong bagay na mananampalatayang hindi nakikibahagi, at nang buong-buo pa.

Editoryal (Enero 1967)

Mula sa Food for the Flock, Tomo 13 Blg. 1, Enero 1967.

Ang Impiyerno at ang Sugar Cube

Dati, ang LSD ay tumutukoy sa halaga ng pera sa Britanya: pounds, shillings at pence. Ngayon, ang tatlong titik na ito ay pangalan ng isang likidong droga na nakakatakot ang epekto. Sa pamamagitan ng bagong sandatang ito, sinasalakay ng impiyerno ang mismong isip ng tao.

Ang LSD ay tinatawag na "psychedelic drug," ibig sabihin, drogang "nagpapalawak ng kamalayan." Kung ikukumpara dito, ang mga kilalang narkotiko ay parang pamamasyal lang sa parke sa isang Linggo ng hapon. Ang isang onsa ng drogang ito ay puwedeng gawing 300,000 dosis; ang bawat isa, kapag ipinatak sa isang sugar cube, ay sapat na para guluhin ang isip ng gumamit nito sa loob ng sampung oras, at napakapanganib nito dahil ang kaguluhan ng isip na idinudulot nito ay puwedeng maging permanente.

Sinasabi ng mga alagad ng makademonyong drogang ito, "Walang taong talagang nabuhay hangga't hindi pa siya nakakapag-'trip' sa LSD." Tantiya ng ilan na ngayong taon, isang milyong dosis ang lulunukin ng mga taong kasing-sabik ding lumunok sa kasinungalingan.

Ang mga gumagamit ng drogang ito ay naging isang kulto na may matinding kulay-relihiyon. Nagsasalita sila tungkol sa paggamit ng "mga altar," at ng mga "pari" na nangangasiwa, at ng pagbibigay ng "ostiya" sa mga kumukomunyon.

Kung mayroon mang "dulang ng mga demonio," tiyak na ito na iyon. Isang gumagamit, habang inilalarawan ang naramdaman niya habang nasa "trip," ay nagsabing parang may ahas na namimilipit sa loob niya. Ang isa pa ay may "nakita" sa loob ng sarili niya: "mga nakakadiring hugis ... nakakatakot ... isang baha ng mga mumu."

Hindi maikakaila na galing sa impiyerno ang pinakabagong kahibangang ito, at nakakatakot ang mga panganib nito. Ilang libra lang nito na ibubuhos sa tubig na iniinom ng isang lungsod ay sapat na para guluhin ang isip ng napakaraming nakatira doon: mga lalaki, mga babae at maliliit na bata.

Hindi lang ang mga kabataan, kundi pati marami sa mga nakakaramdam na ng paninigas ng kalamnan, ng puting buhok, at ng mga ugat na hindi na gaanong nababanat, ay nag-eeksperimento sa drogang ito. Isa sa kanila ang nagkuwento pagkatapos ng isang "high": "Sumakay kami sa kotse ... bumuka ang kalsada ... lumaki ang mga ilaw sa kalye ... umabot kami sa traffic light ... hindi ko matukoy kung anong kulay ang mga ito..." Ang isa pa, isang relihiyosong psychologist, ay nagsabing ang karanasan niya ay "parang karanasan ni Moises sa nagliliyab na mababang punongkahoy."

Halos wala nang magawa ang pulis kahit para lang mapigilan ang pagdagsa ng pagsalakay na ito. Walang kulay, walang amoy at walang lasa ang droga. Palihim itong ipinapatak sa inumin ng mga dalagita. Ipinapainom pa ito ng mga magulang sa mga anak nila na nakahalo sa orange juice para makapag-"trip" ang buong pamilya nang sabay-sabay.

Nang sabihin ng Panginoon ang tungkol sa "mga panahong mapanganib," hindi Siya nagpapalabis sa paglalarawan ng kalagayan sa mga huling panahong ito. Noong unang panahon, ang mga panganib ay maaaring pagkagat ng asong ulol, o pagkakasakit ng black plague, o pagkahulog sa kamay ng tulisan sa daan. Ngayon, ang lihim na serbisyo ni Satanas ay pumapasok sa bawat antas ng buhay, pati sa mismong pintig ng kalooban ng isip na hindi natin namamalayan.

Nararapat sa atin, na nangakong tapat sa Panginoong Cristo, na laging alalahanin na tayo'y nasa digmaan. Nakataya ang sarili nating kaligtasan at ang kaligtasan ng ating mga anak. Kalaban natin ang isang makapangyarihan, walang awa at tusong kaaway. Hindi lang ito mabuting gawin, kundi kailangang-kailangan na hawakan natin ang kagamitang ibinigay para sa labanan, ang buong kagayakan ng Dios (basahin ang Eph. 6).

Napakalaking kahangalan, na totoong nagawa ng ilan sa atin, ang pumasok-pasok sa kampo ng kaaway; ang magpalakad-lakad doon nang walang bantay, walang proteksyon at sobra ang tiwala sa sarili, nakalantad ang mga mahahalagang bahagi ng katawan sa pangil at sa apoy. Inakala nating masyadong mabigat ang baluti, masyadong masikip, masyadong mahirap gamitin, kaya iniwan natin ito, hindi pinakintab at hindi sinubukan. At habang naliligaw tayo sa mga daang dinaraanan ng kaaway, habang nakahiga tayo sa isang sulok ng lihim na kasalanan, bigla tayong sinunggaban, at baka hanggang ngayon ay dala pa natin ang mapupulang peklat ng ating kahangalan.

O sana'y mabigyan ng babala ang mga kabataan! Tunay nga, tulungan sana tayong lahat ng Panginoon na maging tulad ng animnapung matatapang na lalaki ni Solomon. Gising sila sa gabi, alisto at alam ang panganib, may tabak na nasa kamay, at lahat ay "sanay sa pakikidigma."

At sana'y makatayo tayo, hindi sa maingay na tinig ng makalamang pagyayabang, kundi sa malalim at mapagpakumbabang pagdepende sa "kapangyarihan ng kaniyang lakas," upang tayo'y maingatan sa araw na masama, at pagkagawa ng lahat, ay makatayo.

"*Kailangan Kita bawat oras,*
Manatili Ka sa tabi ko;
Nawawalan ng lakas ang tukso
Kapag Ikaw ay malapit."

Unang nalathala sa Food for the Flock (Food for the Flock, Inc., Ontario, Canada). Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.